

ΔΙΟΝΗ

ΚΟΥΝΙ

ΒΥΔΟΥ

Дийн Кунц

Вуду

ПРОЛОГ

1

Сряда, 8 декември, 1 ч. 12 мин.

Пени Досън се събуди и чу, как нещо се движи крадешком из тъмната стая.

Отначало си помисли, че в ушите ѝ кънти някакъв шум, останал от съня. Беше сънувала коне и дълги разходки с тях вън от града – това бе един от най-прекрасните и вълнуващи сънища, които я бяха спохождали през целия ѝ единайсет и половина годишен опит в нощните видения. Когато започна да се събужда, умишлено се опита да се пребори с нахлуването на съзнанието, да задържи съня си, да не остави чудесната фантазия да изчезне. Но дочу странен звук и той я уплаши. Каза си, че е просто изпръхтяване на кон или шумолене на слама в конюшната от съня ѝ. Няма страшно. Но не успя да се убеди – странният звук някак не се връзваше със съня – и се събуди напълно.

Чудатият звук идваше от другата страна на стаята, откъм леглото на Дейви. Но не беше обикновеният шум, който би долетял посред нощ от седемгодишно момче, което е яло пица и сладолед за вечеря. Беше коварен звук. Определено коварен.

Какво ли правеше? Какъв ли номер бе замислил този път?

Пени седна в леглото си. Взря се в гъстите сенки, не успя да види нищо, наведе глава и напрегнато се заслуша.

Шумолене подобно на въздишка наруши тишината.

Последва мълчание.

Тя притаи дъх и се заслуша още по-напрегнато.

Съскане. А после смътен шум от влачене на крака и от стържене.

В стаята бе непрогледно тъмно. До леглото ѝ имаше прозорец, но пердетата бяха спуснати и алеята отвън тази вечер бе необикновено тъмна, така че прозорецът не разпръскваше мрака.

Вратата бе откритата. Винаги я оставяха малко отворена, като си лягаша, така че татко да ги чуе по-лесно, ако го повикат през нощта. Но в останалата част от апартамента нямаше запалени лампи и през процепта не проникваше светлина.

– Дейви? – прошепна Пени. Той не отговори.

Шумул-шумул-шумул.

– Дейви, стига!

Нямаше отговор.

Седемгодишните момчета понякога са доста досадни. Истинска напаст.

– Ако си започнал някоя глупава игра, ще те накарам много да съжаляваш – заплаши го тя.

Дочу сух звук. Като старо увехнало листо, което отчетливо шумоли по нечий крак. Вече се бе приближило.

– Дейви, не се занасяй.

Още по-близо. Нещо пресичаше стаята към леглото ѝ.

Не беше Дейви. Той не можеше да съдържа толкова дълго смеха си; досега щеше да се е издал.

Сърцето на Пени силно се разтуптя и тя си помисли: Може би е просто друг сън, като конете, само че този път лош.

Но знаеше, че е съвсем будна.

Очите ѝ се насълзиха от усилието да различи нещо в тъмнината. Пресегна се към ключа на конусовидната нощна лампа до леглото си. Но не можа да го напипа ужасно дълго време. Опипваше отчаяно в мрака.

Потайният шум сега идваше от тъмнината до самото ѝ легло. Нещото я бе достигнало.

Изведнъж опипващите ѝ пръсти попаднаха на металния абажур, а после на самия ключ. Един конус лъчи се спусна върху леглото и на пода.

Наблизо не беше клекнало нищо опасно. Нощната лампа не светеше достатъчно, за да разпръсне всички сенки, но Пени все пак видя, че нямаше нищо опасно, заплашително и дори не на място.

Дейви беше в леглото си, от другата страна на стаята – спеше омотан в завивките си, под афишите за Чубака Уки от „Звездни войни“ и „Извънземното“.

Пени не чу повече странния шум. Но знаеше, че не си го бе измислила, пък и не беше момиче, което просто да загаси лампата, да издърпа завивките над глава и да забрави за всичко. Татко казваше, че любопитството ѝ е достатъчно, за да убие към хиляда котки. Отметна завивките си, стана от леглото, застана съвсем неподвижна и се заслуша, както си беше по пижама и с боси крака.

Нямаше и звук.

Накрая отиде до Дейви и го огледа по-отблизо. Светлината от

лампата ѝ едва стигаше дотук; той бе обвит от сенките, но изглеждаше дълбоко заспал. Наведе се съвсем до лицето му, изучи клепките му и накрая реши, че не се преструва.

Шумът отново започна. Зад нея.

Тя се завъртя.

Сега беше под леглото. Съскащ, стържещ и леко потракващ звук, не особено силен, но вече не и съвсем потаен.

Нещото под леглото знаеше, че тя го е усетила. Нарочно издаваше звука, дразнеше я, опитваше се да я уплаши.

Не, реши тя, това е глупаво.

Освен това не беше нещо, не беше и караконджул – тя бе вече твърде голяма, за да вярва в такива страшилища. Това подходеше повече на Дейви.

Беше просто... мишка. Да! Точно така. Просто мишка, по-уплашена и от нея.

Почувства известно облекчение. Не обичаше мишки и не искаше да се разхождат под леглото ѝ, разбира се, но поне в кротката мишка нямаше нищо кой знае колко страшно. Тя е досадна и отвратителна животинка, но все пак не достатъчно голяма, за да ѝ отхапе главата или нещо подобно.

Изправи се със стиснати юмручета и се опита да реши какво да прави сега.

Погледна към усмихнатия афиш на Скот Бейо до леглото си и ѝ се прииска той да се заеме със случая. Скот Бейо никога не би се уплашил от мишката. Би пропъзлял направо под леглото, би хванал жалкия гризач за опашката и би го пуснал в алята зад блока им, без да му навреди, защото Скот Бейо бе не само смел – той бе също добър, чувствителен и внимателен.

Но Скот го нямаше тук. Бе си в Холивуд и се занимаваше с телевизионното си шоу.

Тогава оставаше татко.

Пени не искаше да буди баща си, докато не е абсолютно, определено, стопроцентова сигурна, че наистина имаше мишка. Ако татко дойде да търси мишката и преобърнеше стаята, но не я откриеше, щеше да се държи с нея като с дете, просто ужасно. А на нея ѝ оставаха само два месеца до дванайсетия рожден ден и най-омразното ѝ нещо беше да се държат с нея като с дете.

Не можеше да види нищо под леглото, защото там бе много тъмно и защото завивките ѝ се бяха повесили почти до пода и също пречеха.

Нещото под леглото – мишката под леглото! – просъска и издаде гърлен стържещ звук. Приличаше почти на глас. Дрезгав, студен и злонамерен гласец, който й редеше нещо на чужд език.

Възможно ли бе мишката да издава такъв звук?

Погледна към Дейви. Той все така си спеше.

На стената до леглото на брат ѝ бе подпряна пластмасова бейзболна бухалка. Тя я грабна за дръжката.

А под нейното легло особеното, неприятното съскане, драскане и скърцане продължаваше.

Направи няколко стъпки натам, сниши се и се опря с ръце и колене на пода. Протегна дясната си ръка с пластмасовата бухалка към увисналите одеяла и ги вдигна върху леглото, където им е мястото.

Все още не виждаше нищо отдолу. Тясната пролука бе тъмна като пещера.

Звуците бяха престанали. Пени изпита неприятното чувство, че нещо се визира към нея откъм масленочерните сенки... нещо повече от обикновена мишка... нещо, което знаеше, че тя е само слабо момиченце... нещо умно, а не просто глупаво животно, умно поне колкото нея, нещо, което знаеше, че може да се втурне навън и да я излапа жива, ако поиска.

Олеле. Не. Детинщини. Глупости.

Тя прехапа устна и реши да не се държи като безпомощно дете – замахна с края на бейзболната бухалка под леглото. Размаха я навсякъде, като се опитваше да накара мишката да изпищи или да побегне навън.

Оттатъшният край на бухалката изведнъж бе уловен, задържан. Пени се опита да го издърпа. Не успя. Опъваше го и го въртеше, но бе стиснат здраво.

След това бе изтръгнат от ръцете ѝ. Бухалката изчезна под леглото с изтропване и дрънчене.

Пени бързо се дръпна назад – докато се блъсна в леглото на Дейви. Дори не забеляза, че се движи. В един миг бе на ръце и колене до леглото си, в следващия миг си блъсна главата в дюшека на Дейви.

Братчето ѝ изстена, изхърка, пусна дъха си с малко слюнка и продължи да спи.

Под леглото на Пени отново нищо не се движеше.

Тя вече бе готова да извика на помощ баща си, готова да приеме риска, че ще се отнесат с нея като с дете, и наистина извика, но думата отекна единствено в съзнанието ѝ, татко, татко, татко! От устата ѝ не излезе и звук. Бе временно онемяла.

Светлината трепна. Кабелът на лампата бе включен в контакт зад леглото ѝ. Нещото под леглото се опитваше да я изключи.

– Татко!

Този път от устата ѝ се отрони нещо, макар и не кой знае какво; вместо дума се получи само дрезгав шепот.

А лампата изгасна.

Тя чу, че в тъмната стая нещо се движи. Нещо излезе изпод леглото и тръгна през стаята.

– Татко!

Можа едва да прошепне. Преглътна, стори ѝ се трудно, после преглътна отново в опит да овладее полупарализираното си гърло.

Скъръцане.

Взирайки се в мрака, Пени потрепера, после проплака.

Осъзна обаче, че скърцането ѝ е познато. Беше вратата към спалнята. Пантите трябваше да се смажат.

Усети – повече отколкото можа да види в мрака, – че вратата се отваря, а тъмната ѝ плоскост се движи през станалата още по-гъста тъмнина. Тя бе откряната. Сега почти сигурно бе широко отворена. Пантите престанаха да скърцат.

Мистериозният стържещосъскащ звук определено се отдалечаваше от нея. Нещото все пак не смяташе да я нападне. Отиваше си.

Вече беше при вратата, на прага.

А сега се озова в коридора.

Стоеше поне на три метра от вратата.

Сега го... нямаше.

Секундите отлитаха бавно като минути.

Какво беше това?

Не беше мишка. Нито сън.

Тогава какво?

Накрая Пени се изправи. Коленете ѝ се огъваха.

Тръгна и с опипване откри нощната лампа на Дейви. Запали я и светлината огря спящото момче. Бързо обърна конусовидния абажур настрана от него.

Отиде до вратата, застана на прага и се заслуша. Тишина. Затвори вратата, като още трепереше. Бравата тихо шракна.

Целите ѝ длани бяха потни. Избърса ги върху пижамата си.

След като светлината към леглото ѝ вече бе достатъчна, тя се върна и погледна под него. Не откри нищо плашещо.

Взе си пластмасовата бухалка за бейзбол, която бе кука и много

лека, предназначена бе за игра с дунапренена топка. Широкият ѝ край, който бе хванат под леглото бе назъбен на трите места, за които е бил държан и стискан. Две от вдлъбнатините имаха по малка дупчица в средата си. Пластмасата е била пробита. Но... от какво? От нокти?

Пени се протегна под леглото достатъчно навътре, за да включи лампата си. После пресече стаята и изгаси светлината при Дейви.

Седна в края на леглото си, огледа затворената врата към коридора и накрая промълви:

– Е?

Какво беше това?

Колкото повече размишляваше, толкова по-малко действителен ѝ се струваше случаят. Може би бухалката просто се е закачила някъде в пружината на леглото, а дупките по нея са направени от стърчащи бурми или пирони. Може би вратата към коридора се е отворила просто от течението.

Може би...

Накрая, обзета от любопитство, тя стана и отиде в коридора, запали лампите, убеди се, че е сама там и внимателно затвори вратата зад гърба си.

Тишина.

Вратата към стаята на баща ѝ бе открената, както винаги. Застана до нея, доближи ухо до процепа и се заслуша. Той хъркаше. Друго не се чуваше, нямаше непознато шумолене.

Отново си помисли дали да не събуди татко. Той беше детектив в полицията. Лейтенант Джак Досън. Имаше пистолет. Ако в апартамента имаше нещо, би могъл да го гръмне. От друга страна, ако го събудеше и не откриеха нищо, той би започнал да я закача и да ѝ говори като на дете, Господи, дори по-лошо, като че ли е бебе. Тя се поколеба и въздъхна. Не. Не си струваше да рискува такова унижение.

С разтуптяно сърце се промъкна по коридора до входната врата и я провери. Беше добре заключена.

На стената до входната врата имаше закачалка. Тя откачи оттам един добре пристегнат чадър. Металният му край бе достатъчно заострен, за да послужи за оръжие.

С протегнат пред себе си чадър тя влезе в хола, запали всички лампи и прегледа навсякъде. Провери и в трапезарията и в малката L-образна кухня.

Нищо.

Освен прозореца.

Над умивалника кухненският прозорец бе отворен. През двайсет и пет сантиметровата пролука влизаше студен декемврийски въздух.

Пени бе сигурна, че не беше отворен, когато си лягаше. Ако татко го бе отворил, за да подиша чист въздух, би го затворил след това – с тези неща той внимаваше, защото винаги даваше пример на Дейви, а на Дейви му трябваше пример, защото не правеше почти нищо както следва.

Тя отнесе един кухненски стол до умивалника, качи се на него и отвори още прозореца, достатъчно за да се наведе и да погледне навън. Намръщи се, когато студеният въздух ошипа лицето ѝ и навлезе неприятно под пижамата ѝ. Светлината бе съвсем малко. Четири етажа под нея алеята бе невероятно тъмна в най-мрачните си участъци и пепелявосива в по-светлите. Единственият звук беше фученето на вятъра в бетонния каньон. Издуха няколко парчета хартия по тротоара долу, развя косата на Пени като знаме и отнесе облачетата от дъха ѝ. Иначе нищо не се движеше.

По-надолу по сградата, близо до прозореца на спалнята, към алеята се спускаше аварийната пожарна стълба. Но тук, при кухнята, нямаше аварийна стълба, нито корниз; възможният крадец не би могъл да достигне прозореца – нямаше на какво да стъпи или да се задържи, за да влезе.

А така или иначе не беше крадец. Крадците не са толкова дребни, че да успеят да се скрият под леглото на млада госпожица

Затвори прозореца и остави стола на мястото му. Върна чадъра на мястото му на закачалката в коридора, макар че с известно нежелание се раздели с това оръжие. Не пожела да погледне в тъмнината след себе си, когато изгаси лампите. Върна се в стаята си, нагласи се в леглото и дръпна завивките.

Дейви все още спеше дълбоко.

Нощният вятър натискаше прозореца.

От другата страна на града долетя тъжният вой от сирена на линейка или на полицейска кола.

Пени постоя за малко седнала в леглото си с възглавниците зад гърба си и защитена от заобикалящия я кръг светлина. Спеше ѝ се, но се боеше да изгаси лампата. Ядоса се на страховете си. Че не беше ли почти дванайсетгодишна! А на дванайсет години човек не е ли достатъчно голям, за да не се страхува от тъмното? Не беше ли тя жената в къщата и то повече от година и половина, откакто майка ѝ бе умряла? След десетина минути успя да си наложи да изключи лампата и да легне.

Не можеше така лесно да изключи съзнанието си.

Какво беше онова?

Нищо. Остатък от съня й. Или случайно течение. Само това ще е било, нищо повече.

Мрак.

Тя се заслуша.

Тишина.

Изчака.

Нищо.

Заспа.

2

Сряда, 1 ч. 34 мин.

Винс Вастаяно бе насред стълбището, когато чу вик, а после и дрезгав писък, но не беше остър или пронизващ. Беше уплашен гърлен вик, който едва ли би чул, ако си беше горе; така или иначе в него се чувстваше абсолютен ужас. Винс спря с ръка на перилото, застана съвсем неподвижен и с наведена глава, слушаше напрегнато с внезапно разтуптяло се сърце, замръзнал нерешително.

Нов писък.

Рос Морант, бодигардът на Винс, беше в кухнята и приготвяше нещо за хапване за двамата – тъкмо той бе изпищял. Гласът му не можеше да се сбърка.

Дочу се и шум от борба. Блъскане и дрънчене като от нещо преобърнато. Силно тупкане. Острият, немелодичен звук на счупено стъкло.

Задъханият, изкривен от страх глас на Рос Морант отекна по долния коридор към кухнята и сред сумтене, охкане и обезкуражаващи болезнени стонове се чуха и думите:

– Не... не... моля... Боже, не... помощ... няма ли кой да ми помогне... о, Боже, Боже, моля... не!

Лицето на Винс плувна в пот.

Морант беше едър, здрав и зъл мръсник. Като дете бе първият уличен побойник. На осемнайсет години вече получаваше задачи от мафията, извършваше платени убийства, забавляваше се и получаваше пари за това. В течение на годините си спечели името на човек, който би приел всяка работа, без значение колко опасна или трудна е тя, без значение колко добре охранявана е целта – винаги достигаше набелязания човек.

През последните четиринайсет месеца работеше за Винс като въоръжена охрана и събирач на дългове – през това време Винс нито веднъж не го беше виждал уплашен. Не можеше да си представи какво или кой биха могли да уплашат Морант. А да се моли за милост... е, това бе просто невъзможно; дори сега, като чуваше как бодигардът му проплаква и се моли, Винс още не можеше да го възприеме, просто бе немислимо.

Нещо остро изписка. Не беше Морант. Беше грозен, нечовешки звук. Беше остър и дълбоко проникващ изблик на гняв и омраза, чужд, като от научнофантастичен филм, зловещ вик на същество от друг свят.

До този момент Винс мислеше, че Морант го биеха и измъчваха други хора, конкуренти в бизнеса с наркотиците, дошли да видят сметката на самия Винс, за да увеличат собствените си възможности на пазара. Но сега, като слушаше странния, протяжен вой откъм кухнята, Винс се зачуди дали не е попаднал в Зоната на здрача. Усети хлад до мозъка на костите си, почувства, че му се гади, че е безпокоително слаб и сам.

Бързо взе още две стъпала и погледна към входната врата през коридора. Пътят бе чист. Навярно можеше да прескочи последните стъпала, да изтича по коридора, да отключи и да се измъкне преди пришълците да са излезли от кухнята и да са го видели. Навярно. Но у него остана известно съмнение и заради това се поколеба няколко секунди повече.

В кухнята Морант нададе най-страшния досега писък, последна проява на пълно отчаяние и агония, която рязко бе прекъсната.

Винс знаеше какво означава внезапното замлъкване на Морант. Бодигардът бе мъртъв.

След това светлините в цялата къща угаснаха. Явно някой бе изключил главния бушон в мазето.

Винс не можеше да си позволи повече колебания и започна да се спуска по стълбата в тъмното, но дочу някакво движение откъм мрака в коридора, откъм кухнята към себе си, и отново спря. До ушите му не достигаше нещо обичайно като приближаващи стъпки, а беше странно и зловещо съскане, шумолене, тракане и тъген, от които кожата му настръхна. Усети, че нещо чудовищно, нещо с бледи мъртви очи, със студени и лепкави ръце, се приближава към него. Тази невероятна представа бе изцяло нетипична за Винс Васталяно, който се отличаваше с въображението на пън, но не можеше да се отърси от обзелия го суверен ужас.

Страхът предизвика омикване и отпускане на ставите му. Сърцето му, и така препускащо, започна направо да думка.

Нямаше да успее да се добере жив до входната врата. Обърна се и с

мъка се заизкачва обратно. Веднъж се препъна в мрака, за малко не падна, но възстанови равновесие. Докато достигна голямата спалня, шумовете зад гърба му станаха по-диви, по-близки, по-силни... и по-гладни.

През прозорците на спалнята проникваха далечни отблясъци, отражения от уличните лампи, от които едва се мяркаха италианското легло с балдахин от осемнайсетия век и някои от останалите антични мебели, просветваха ръбовете на кристалните преспапиета, подредени върху бюрото между двата прозореца. Ако Винс се бе обърнал и бе погледнал зад себе си, би могъл да види поне очертанията на преследвача си. Но той не погледна. Страх го беше и от това.

До носа му достигна лош мирис. Сяра? Не съвсем, но нещо подобно.

Дълбоко в себе си, инстинктивно, той съзнаваше какво върви след него. Съзнанието му не можеше – или не искаше – да му даде име, но подсъзнателно знаеше какво е и затова бягаше от него обзет от паника, с облещени очи и неспокоен като животно, застигнато от светкавица.

Забърза към банята, която бе свързана със спалнята му. В плътния мрак се блъсна силно в полузатворената врата. От това тя се отвори напълно. Леко зашеметен от удара, той влезе несигурно в обширната баня, пресегна се към вратата, трясна я и я заключи зад себе си.

В този последен момент на уязвимост, докато затваряше вратата, бе видял кошмарните, сребристи очи да просветват в тъмнината. И то не само две очи. Бяха десетки, дори повече.

Сега нещо удари външната страна на вратата. Удари я пак. И пак. Вън бяха няколко от тях, а не само едно. Вратата се разтресе, бравата издрънча, но устоя.

Съществата в спалнята запищяха и засъскаха значително по-силно от преди. Макар че ледените им писъци бяха съвсем чуждоземни и не приличаха на нищо, което Винс бе чувал до този миг, значението им бе ясно – врещеше се от гняв и разочарование. Преследващите го същества бяха сигурни, че той им е вързан в кърпа и не приемаха по спортменски бягството му.

Съществата. Макар и странна, това беше най-подходящата дума за тях, единствената дума – съществата.

Като че ли обезумяваше, но не можеше да отхвърли първичните си възприятия и инстинктивното разбиране, от които настръхваше. Съществата. Не бяха зли кучета. Нито каквито и да е други животни, каквито някога е виждал или за каквито е чувал. Беше нещо кошмарно, само кошмарно същество би могло да превърне Рос Морант в беззащитна,

хленчеща жертва.

Съществата драскаха от другата страна на вратата, дълбаеха, стържеха и цепеха дървото. Ако се съди по звука, ноктите им бяха остри. Страшно остри.

Какво, по дяволите, бяха те?

Винс винаги бе подготвен за насилие, тъй като насилието беше важна съставка от света, в който живееше. От търговеца на наркотици все пак не може да се очаква да живее спокойно като начален учител. Но никога не бе предвиждал, че може да му се случи такова нещо. Човек с пистолет – да. Човек с нож – и с това можеше да се справи. Бомба, прикрепена към стартера на колата му – това определено беше в кръга на възможностите. Но това сега бе лудост.

Докато съществата отвън се опитваха да преодолеят вратата чрез дъвчене, драскане и чупене, Винс опипом се промъкна в тъмнината, докато намери тоалетната. Пусна капака ѝ, седна върху него и се протегна към телефона. Беше дванайсетгодишен, когато видя за първи път телефон в банята на чичо си Дженаро Карамаз и оттогава все си мислеше, че да имаш телефон там е най-важният белег за важноста ти, доказателство, че си независим и богат. Веднага щом си купи собствен апартамент, Винс си поръча телефони във всяка стая, включително и в тоалетната, и оттогава бе поставял телефони в баните на всичките си апартаменти и къщи. За самоуважението му телефонът в банята имаше същото значение както и белият му Мерцедес бенц. Сега се радваше, че телефонът е тук, защото можеше да повика за помощ.

Но в слушалката нямаше сигнал.

В тъмното той чукна по вилката в опит да възстанови връзката.

Линията бе прекъсната.

Непознатите същества в спалнята продължаваха да драскат, да разбиват и да удрят по вратата.

Винс вдигна очи към единствения прозорец. Беше прекалено малък, за да се използва за бягство. През матовото стъкло почти не проникваше светлината.

Няма да могат да минат през вратата, отчаяно си помисли той. Накрая ще се уморят и ще си отидат. Така ще направят естествено. Разбира се.

Стресна се от драскане по метал и дрънчене. Шумът идваше от самата баня. Отвътре.

Изправи се, застана напрегнат и със свити юмруци, като се оглеждаше наляво и надясно в непрогледния мрак.

Някакъв металически предмет се удари в плочките на пода. Винс подскочи и учудено възкликна.

Бравата. О, Боже. Бяха успели някак да откъртят бравата и ключалката!

Хвърли се към вратата с твърдото намерение да я задържи затворена, но откри, че все още нищо ѝ няма – бравата си беше там и езичето на ключалката не бе помръднало. Той се запромъкна в тъмното с треперещи ръце, намери пантите, но и те се оказаха на мястото си.

Тогава какво бе издрънчало по пода?

Той се обърна задъхан, опря гръб на вратата и примигна към тъмнината на стаята, като се опитваше да осмисли онова, което бе чул.

Почувства, че вече не е сам и не е в безопасност в банята. Многокраката тръпка на страха пролази по гърба му.

Решетката от шахтата за отопление – ето какво бе паднало на пода.

Обърна се и погледна към стената над вратата. Две светли сребристи очи го изгледаха мрачно от отвора на шахтата. От съществуването се виждаше единствено това. Очи, в които ябълките, ирисите и зениците не се разграничаваха. Очи, които проблясваха и трептяха като направени от огън. Очи, в които нямаше и сянка от милост.

Плъх?

Не. Плъхът не би могъл да откачи решетката. Освен това очите на плъховете са червени – нали?

Съществуването изсъска към него.

– Не – тихо каза Винс.

Нямаше къде да избяга.

Нещото се изхвърли от стената и полетя към него. Удари лицето му. Ноктите пробиха бузите му, проникнаха навътре, в устата му, засъгреха зъбите и венците му. Болката бе мигновена и огромна.

Той се задави и едва не повърна от ужас и отвращение, но знаеше, че това със сигурност ще го задуши, така че успя да преглътне.

В скалпа му се забиха зъби.

Отстъпи с размахани ръце назад. Ръбът на умивалника болезнено се вряза в кръста му, но болката не представляваше нищо в сравнение с изгарящата болка, обхванала лицето му.

Това бе невъзможно. Но ставаше. Бе направил не само стъпка в Зоната на здрача, а бе скочил направо в ада.

Писъкът му бе заглушен от безименното нещо, впито в главата му, и той не можа да си поеме дъх. Страбчи звяра. Беше студен и хлъзгав, като обитател на моретата, който се бе издигнал от дълбините им.

Отдели го от лицето си и го задържа далече от себе си. Нападателят му пишеше, съскаше и бърбореше безсловесно, гърчеше се и се въртеше, увиваше се и подскачаше, хапеше ръката му, но Винс продължаваше да го държи, защото се боеше да го пусне, страх го беше, че този път може би ще връхлети върху гърлото или очите му.

Какво беше това? Откъде идваше?

Искаше да го види, трябваше да го види, необходимо бе да знае какво, за Бога, е това. Но с друга част от съзнанието си усещаше невероятната му чудовищност и беше благодарен за тъмнината.

Нещо ухапа левия му глезен.

Друго нещо започна да се качва по десния му крак, разкъсвайки пътем панталона му.

От шахтата в стената бяха наизлезли и други същества. Кръвта се стичаше по челото му от раните по скалпа и му пречеше да вижда, но осъзна, че вътре има много сребристи очи. Десетки.

Това сигурно бе сън. Кошмар.

Но болката бе истинска.

Ненаситните пришълци се трупаха по гърдите му, по гърба и раменете му, с размера на плъхове, но не бяха плъхове, всички те деряха и хапеха. Бяха го полазили целия, дърпаха го надолу. Той коленичи. Пусна звяра от ръцете си и заудря по останалите с юмрук.

Един от тях отхапа част от ухото му.

Злонамерени зъбки се забиха в брадичката му.

Чу се да изрича същите молби, които бе чул от Рос Морант. После мракът се сгъсти и над него се спусна вечна тишина.

ПЪРВА ЧАСТ

Сряда, 7 ч. 53 мин. – 15 ч. 30 мин.

Мъдреците твърдят, че животът е мистерия.
За тях идеята е красива.
Но някои мистерии хапят и лаят –
идват за теб в тъмнината.

Книга на преброените тъги

Дъжд от сенки, стихия, буря!
Денят отстъпва, а нощта поглъща всичко.
Ако доброто свети, тогава злото дебне,
готово е света да погребее.
Идва краят, пустотата – пропадането в мрака.

Книга на преброените тъги

ПЪРВА ГЛАВА

1

Следващата сутрин Ребека направо каза на Джак Досън:

– Имаме две мърши.

– А?

– Два трупа.

– Знам какво е мърша – изръмжа той.

– Току-що се обадиха.

– Ти ли поръча двете мърши?

– Моля ти се, не се шегувай.

– Аз не съм поръчвал две мърши.

– Ченгетата вече са на линия – обясни тя.

– Смяната ни започва след седем минути.

– Да не искаш да им кажа, че няма да идем там, защото хората не би трябвало да умират толкова рано сутринта?

– Няма ли поне малко време за учтив разговор? – запита той.

– Не.

– Виж, ето как трябва да бъде... ти казваш „Добро утро, детектив

Досън. “ Аз отвърщам „Добро утро, детектив Чандлър.“ А ти продължаваш „Как сте тази сутрин?“ А аз ти намигам и започвам...

– Също като в другите два случая е, Джак – намръщи се тя. – Кърваво и странно. Също като онзи в неделя и вчерашния. Но този път са двама души. Изглежда, че и двамата са свързани с мафията.

Джак Досън недоверчиво я изгледа, както бе застанал в мръсната оперативна полицейска стая, съблякъл наполовина тежкото си сиво палто и с не докрай оформена усмивка. Не бе учуден, че са станали още едно-две убийства. Работеше в отдел убийства и винаги се явяваше по някое ново. Или две. Дори не го озадачаваше, че има ново странно убийство – все пак това беше Ню Йорк. Не можеше да възприеме единствено нея и поведението ѝ тъкмо тая сутрин.

– По-добре ще е отново да си сложиш палтото – посъветва го тя.

– Ребека...

– Очакват ни.

– Ребека, снощи...

– Още един необясним случай – продължи тя и грабна чантата си от разхвърляното бюро.

– Нали ние...

– Този път имаме работа с болен човек. – Тя тръгна към вратата. – Наистина болен.

– Ребека...

Тя спря на изхода и поклати глава:

– Знаеш ли какво ми се иска понякога?

Той само я изгледа.

– Понякога ми се иска да се бях оженила за Тайни Тейлър. В момента щях да съм в Кънетикът, да съм се разположила в добре съоръжената си кухня, да пия кафето си със сладкиши, а децата щяха да са заминали за целодневното си училище, прислужница, която идва два пъти седмично, щеше да има грижата за къщната работа, а аз бих очаквала обедата си в градския клуб с приятелки...

Защо ли се държи така с мен, запита се той. Тя забеляза, че той все още е с наполовина съблечено палто:

– Не ме ли чу, Джак? Трябва да отидем на един адрес.

– Да. Аз...

– Имаме още две мърши.

Тя излезе от оперативната стая, която след това стана още по-студена и по-разхвърляна. Той въздъхна. Нахлузи отново палтото си. Последва я.

Джак се чувстваше посивял и изхабен отчасти заради държанието на Ребека, но отчасти и защото самият ден бе сив – времето винаги му влияеше така. Небето бе прихлупено, навъсено и сиво. Манхатънските купчини от камък, стомана и бетон също бяха сиви и грозни. Оголените стволоче на дърветата бяха пепеляви на цвят; изглеждаха като силно прогорени от отдавна изгасен огън.

Слезе от немаркираната лимузина на първата пряка след Парк авеню и бе посрещнат от пронизващ вятър. Декемврийският въздух ухаеше леко на гробищна влага. Той пхна ръце в дълбоките джобове на палтото си.

Ребека Чандлър трясна вратата откъм мястото на шофьора. Вятърът развяваше дългата ѝ руса коса. Палтото ѝ бе разкопчано и се вееше около краката ѝ. Студът и постоянната сивота, затиснали града като похлупак, изглежда не я тревожеха.

Викингска жена, помисли си Джак. Стоическа. Решителна. Само ѝ виж профила!

Лицето ѝ бе класическо и женствено. Такива лица някогашните мореплаватели са изрязвали върху носовете на корабите си – тогава за такава красота се е мислело, че може да прогони морските злини и по-неприятните обрати на съдбата.

Той с нежелание отмести поглед от Ребека към трите патрулни коли, паркирани до тротоара. Червените аварийни лампи върху една от тях проблесваха и това бе единствената ярка светлина в мрачния ден.

Хари Улбек, познатият на Джак униформен полицаи, бе застанал на стъпалата на красивата тухлена къща в джорджиански стил, където бяха станали убийствата. Бе облечен в тъмносиня служебна наметка, вълнен шал и ръкавици, но въпреки това трепереше.

От изржението на Хари Джак разбра, че не лошото време го тревожеше. Хари Улбек го бяха побили тръпки от онова, което бе видял в къщата.

– Лошо ли е? – попита Ребека.

– От най-лошите, лейтенант – кимна Хари към Джак. Беше само двацет и три или двацет и четири годишен, но в момента изглеждале доста по-възрастен – лицето му бе измъчено и изпито.

– Кои са жертвите? – попита Джак.

– Някой си Винсент Васталяно и бодигардът му, Рос Морант.

Джак сви рамене и вдигна яка, когато през улицата премина особено неприятен студен порив на вятъра.

– Кварталът е богат – забеляза той.

– Чакай само да видиш какво е вътре – махна с ръка Хари. – Като в някой магазин за изящни предмети от Петото авеню е.

– От кого са открити трупове? – попита Ребека.

– Някоя си Шели Паркър. Истинска красавица. Мисля, че е приятелката на Васталяно.

– Тя тук ли е сега?

– Вътре е. Но се съмнявам, че може особено да ни помогне. Навярно ще научите повече от Невецки и Блейн.

– Невецки и Блейн? Кой са те? – запита Ребека, която още стоеше незакопчана на силния вятър.

– От отделението за наркотици – отвърна Хари. – Упражнявали са полицейски надзор върху Васталяно.

– И са го убили под носа им! – подхвърли Ребека.

– По-добре ще е да не поставяте така въпроса, когато говорите с тях – предупреди ги Хари. – По този въпрос са много докачливи. Не са били само те двамата, разбирате ли? Отговаряли са за екип от шест души, който е наблюдавал всички входи към къщата. Цялото място е било завардено. Но някой все пак се е промъкнал, убил е Васталяно и бодигарда му, а после и се е измъкнал, без да го забележат. От това излиза, че Невецки и Блейн едва ли не са спали по време на работа.

Джак изпита съжаление към тях. Но не и Ребека. Тя изруга:

– Е, по дяволите, от мен съчувствие няма да получат. Изглежда, че наистина не са си гледали работата.

– Не мисля така – възрази Хари Улбек. – Бяха искрено удивени. Сигурен съм, че са наблюдавали добре цялата къща.

– А ти какво друго очакваш от тях да кажат? – кисело попита Ребека.

– Не забравяй, че не винаги можеш да прецениш веднага какво е направил колегата ти – предупреди я Джак.

– Така ли? – възкликна тя. – Как не? Аз не вярвам в сляпата колегиалност. Не я очаквам от другите и те не я получават от мене. Познавам не един добър полицаи и когато съм сигурна, че е добър, ще му помогна във всяко отношение. Но познавам и истински мухльовци, за които не можеш да си сигурен дори че ще си сложат панталоните с дюкяна отпред.

Хари само я изгледа.

– Няма да се учудя, ако Невецки и Блейн са тъкмо от този тип – продължи тя, – от онези, които ходят с дюкяните отзад.

Джак въздъхна. Хари удивен се взираше в Ребека.

Тъмна камионетка без отличителни знаци спря до бордюра. От нея слезоха трима души – единият с фотоапарат, а другите с по-малки куфарчета.

– Това са хората от лабораторията – посочи ги Хари.

Тримата забързаха по тротоара към къщата. Нещо в острите изражения на лицата и в присвитите очи им придаваше вид на лешояди, забързани нетърпеливо към нова мърша.

Джак Досън потрепера.

Вягърът отново задуха силно. Голите клони на дърветата по улица-та тракаха един в друг. От този звук на човек му идваха наум картини от празника на Все светии, когато се правеха танци с подвижни скелети.

3

Съдебният медик и още двама души от лабораторията по патология бяха в кухнята, където Рос Морант, бодигардът, бе проснат сред каша от кръв, майонеза, горчица и салам. Беше нападат и убит, докато е приготвял нещо за хапване.

На втория етаж, в голямата баня, кръвта беше навсякъде – по всяка повърхност, в ъглите, на струи и петна, по стените и по краищата на ваната имаше следи от окървавени длани.

Джак и Ребека стояха на вратата, гледаха, но не докосваха нищо. Не трябваше да се пипа, докато специалистите от лабораторията завършат работата си.

Винсент Васталяно бе затиснат напълно облечен между ваната и умивалника, а главата му бе до основата на тоалетната. Беше едър, но малко отпуснат мъж с тъмна коса и рунтави вежди. Спортните панталони и ризата му бяха целите в кръв. Едното му око бе избито от очната ябълка. Другото бе отворено широко и се взираше в нищото. Едната му длан бе стисната, а другата отворена и отпусната. По лицето, врата и ръцете му имаше десетки ранички. Дрехите му бяха скъсани поне на петдесет-шейсет места и през тесните процепи се виждаха други тъмни и кървави рани.

– По-зле е от предните трима – измърмори Ребека.

– Много по-зле.

Това бе четвъртият грозно обезобразен труп, който виждаха през последните четири дена. Ребека навярно имаше право – вилнееше някакъв психопат.

Но това не беше просто вманиачен убиец, който нанасяше импулсивно ударите си, тласкан от лудешката си ярост. Този лунатик беше още по-опасен – изглежда имаше идея-фикс, дори предприемаше кръстоносен поход. И четирите му жертви бяха по някакъв начин замесени в незаконната търговия с наркотици.

Говореше се, че започвала война между отделните банди, пререкание за териториите им, но Джек не вярваше особено на това обяснение. Слуховете от една страна бяха... странни. Освен това случаите не приличаха на бандитски убийства. Определено не бяха дело на професионален убиец; при тях нямаше и следа от обичайната чистота, ефективност и професионализъм. Бяха диви убийства, плод на злонамерено и мрачно извратено мислене.

Всъщност Джек би предпочел да търсят обикновен наемен убиец. Сега задачата им бе по-трудна. Рядко се срещаха хитри, умни и смели престъпници, които е толкова трудно да се заловят, както обладаните от чувство за призвание луди.

– Броят на раните съвпада с предишните случаи – забеляза Джек.

– Но видът им не е като предишния. Онези бяха прободни рани. А тези не са, защото са много по-неравни. Може би не са нанесени от една и съща ръка.

– Същите са – настоя той.

– Още е рано да се каже.

– Същият случай е – не се отказваше Джек.

– Звучиш така убедено.

– Чувствам го.

– Не започвай да ми говориш пак мистично като вчера.

– Но аз...

– Да, да, така беше.

– Вчера се занимавахме единствено с очевидните улики.

– В магьоснически магазин, където продават козя кръв и вълшебни амулети?

– Е, и? Това си бяха очевидните улики – опъна се той.

Те мълчаливо разглеждаха трупа.

– Изглежда почти като че ли нещо го е ухапало стотици пъти – обади се Ребека. Изглежда... дъвкан.

– Да – съгласи се той. – От нещо дребно.

– Плъхове?

– Този квартал е все пак доста изискан.

– Да, разбира се, но все пак градът си е един и същ, Джак. Улиците, които свързват добрите и лошите квартали, са общи; обща е и канализацията, и плъховете. Това е то демокрацията.

– Ако това са ухапвания от плъхове, значи проклетите животинки са дошли и са го гризали, след като вече е умрял; трябва да ги е привлякъл мирисът на кръвта. Плъховете по принцип се хранят с мърша. Те не са решителни, не са агресивни. Никой не е бил нападан от глутница плъхове в собствения си дом. Чувала ли си някога за такъв случай?

– Не – призна си тя. – Значи плъховете са дошли, след като вече е бил мъртъв и са започнали да го рѣфат. Но са били обикновени плъхове. Недей да го изкарваш като нещо кой знае колко мистично.

– Да съм казал нещо?

– Вчера наистина ме разтревожи.

– Занимавахме се единствено с очевидните улики.

– Като разговаряхме с магьосника – презрително подхвърли тя.

– Той не е магьосник. Беше...

– Глупости. Точно такъв беше. Глупости. А ти си стоеше там и го слушаше в продължение на половин час и повече.

Джак въздъхна.

– Това са ухапвания от плъх – продължи тя – и от тях истинските рани не се виждат. Трябва да изчакаме резултатите от аутопсията, за да разберем причината за смъртта.

– Вече съм сигурен, че ще са същите като при другите случаи. Множество прободни ранички под ухапванията.

– Сигурно имаш право – съгласи се тя.

Джак гнусливо се извърна от мъртвеца.

Но Ребека продължи да го гледа.

Рамката на вратата към банята бе разцепена, а бравата ѝ бе разбита.

Джак заговори застаналия наблизко пълен и червендалест полицай, докато разглеждаше пораженията:

– Вратата така ли беше, като дойдохте?

– Не, не, господин лейтенант. Заварихме я здраво заключена.

Джак дотолкова се учуди, че вдигна глава:

– Какво?

Ребека също се обърна към полицая:

– Заключена?

– Вижте, онази уличница Паркър... – започна полицаят, – хм, искам

да кажа онази госпожица Паркър имаше ключ. Тя си отключила, повикала Вастаяно, решила, че още спи и се качила на горния етаж да го събуди. Видяла, че вратата на банята е заключена, отвътре никой не ѝ се обадил и се разтревожила да не е получил инфаркт. Погледнала под вратата, видяла протегнатата му ръка и локвата кръв. Веднага звъннала на 911. Аз и Тони, с когото сме в един екип, пристигнахме първи тук и разбихме вратата с надеждата, че може още да е жив, но един поглед ни стигаше, за да разберем какво е положението. Тогава открихме и другия в кухнята.

– Вратата на банята отвътре ли беше заключена? – попита Джак.

Полицаят почеса брадичката си.

– Ами да. Разбира се, че беше заключена отвътре. Иначе нали не би трябвало да я разбиваме? Погледнете я по-внимателно. Виждате ли как действа? Ключарите я наричат „лична ключалка“. Тя не може да се заключи от другаде освен от самата баня.

– Значи убиецът не би могъл да е заключил, след като се е оправил с Вастаяно? – намръщи се Ребека.

– Не – съгласи се и Джак, след като разгледа по-внимателно бравата. – Изглежда, че жертвата сама се е заключила, за да избяга от преследвача си.

– Но все пак не се е спасил – отбеляза Ребека.

– Да.

– В заключено помещение?

– Да.

– Където най-големият прозорец е само тесен процеп/

– Да.

– Прекалено тесен, за да може убиецът да избяга оттам.

– Прекалено тесен.

– Как е станало тогава?

– Убий ме, ако знам – отвърна Джак.

– Недей да ставаш отново мистичен – сви вежди тя.

– Никога не съм бил – отвърна той.

– Трябва да има обяснение.

– Сигурен съм, че има.

– И ние ще го открием.

– Сто на сто.

– Логично обяснение.

– Разбира се.

На Пени Досън ѝ се случи нещо лошо, когато отиде на училище тая сутрин.

Частното училище „Уелтън“ се намираше в голяма, пригодена за целта червеникава сграда, на чиста улица с три платна в порядъчен квартал. Най-долният етаж бе конструиран подходящо, за да побере кабинет по музика със съвършена акустика и малък гимнастически салон. На втория етаж бяха класните стаи за учениците от първи до трети клас, четвъртите, петите и шестите класове учеха на третия етаж, а на четвъртия етаж бяха канцелариите и архивите.

Като шестокласничка, Пени учеше на третия етаж. Лошото нещо стана тъкмо там – в оживената и някак прекалено топла гардеробна стая.

В този час, малко преди да почне занятието, гардеробната бе пълна с бърборещи деца, които с мъка се измъкваха от тежките си палта, от ботушите и галошите си. Въпреки че тази сутрин не бе валил сняг, в прогнозата се предвиждаха валежи за следобед и всички бяха облечени подходящо.

Сняг! Първият сняг за годината. Макар че за градските деца нямаше пързалки, хълмове и гори, в които да се порадват на зимните игри, първият сняг все пак бе чудесно събитие. А очакваната буря само увеличаваше обикновената сутрешна възбуда. Разнасяше се кикотене, повтаряне на прякори, закачки, приказки за телевизионни предавания и за домашните, вицове, гатанки, преувеличени очаквания за предстоящия сняг, тайни заговори, шумолене от свалените палта, пляскане от учебниците по пейките, подрънкване на металическите кутии със сандвичите за обед.

Застанала с гръб към оживените си съученици, Пени свалеше ръкавиците и дългия шал. Забеляза, че долният край на вратата на високото ѝ тясно металическо шкафче е вдлъбнат леко като че ли някой се е опитвал да го разбие. После откри и че ключалката ѝ също е разбита.

Тя отвори намръщена вратата и отскочи изненадано, когато върху краката ѝ се изсипаха множество хартии. Бе оставила шкафчето си подредено. Сега всичко бе натъпкано както падне. Дори по-лошо, всичките ѝ учебници бяха разкъсани – някои страници бяха изтръгнати от подвързията, други накъсани, а трети изпомачкани. Жълтата линийка за чертане и моливите ѝ бяха целите натрошени.

Джобното ѝ калкулаторче бе смачкано.

Наоколо имаше няколко други деца, които можаха да видят какво изпадна от шкафчето ѝ. Видът на разрушението ги накара уплашено да млъкнат.

Пени изумено се наведе и се пресегна към долната част на шкафчето, разчисти част от обърканите вещи и се добра до кутията на кларинета си. Снощи не си бе занесла инструмента вкъщи, защото имаше голямо домашно и не би могла да посвири. Закопчалките на черния калъф бяха избити.

Страхуваше се да погледне вътре.

Сали Ратър, най-добрата приятелка на Пени, се наведе до нея.

– Какво е станало?

– Не знам.

– Ти ли го направи?

– Не, разбира се. Аз... страх ме е, че кларинетът ми е счупен.

– Че кой би го направил? Това е направо отвратително.

Крис Хау, шестокласникът, който винаги се кривеше и понякога се държеше като хлапе, беше противен и направо невъзможен, но понякога можеше и да е мил, защото приличаше толкова много на Скот Бейо, също се наведе до Пени. Изглежда не забелязваше, че нещо не е наред, защото започна:

– Боже, Досън, не знаех, че си такава глупачка.

– Тя не е... – опита да се намеси Сали. Но Крис продължи:

– Бас държа, че там имаш цяло семейство от големи, лакоми хлебарки, Досън.

– О, майната ти, Крис – каза му Сали.

Той я изгледа удивен, защото Сали беше дребно и крехко червенокосо момиче, което обикновено подбираше изразите си. Но когато трябваше да защити приятелките си, Сали ставаше като тигрица.

– А? Какво каза? – примигна Крис.

– Заври си главата в тоалетната и дръпни два пъти водата – продължи Сали. – Не ни трябва глупавите ти смешки. Някой е съсипал шкафчето на Пени. Не е смешно.

Крис по-внимателно огледа бъркотията

– О, слушай, аз не знаех. Извинявай, Пени.

Пени без желание отвори повредения калъф. Сребърните ключове бяха отчупени. Самият инструмент също бе строшен надве.

Сали сложи ръка на рамото на Пени.

– Кой ли го е направил? – попита Крис.

– Не знаем – отвърна Сали.

Пени се взираше в кларинета. Приплака ѝ се – не толкова защото някой го беше счупил (макар че и това бе достатъчно лошо), а защото се зачуди дали някой не иска да ѝ каже по този начин, че тук е нежелана.

Тя и Дейви бяха единствените деца в училището „Уелтън“, които можеха да се похвалят, че баща им е полицаи. Останалите ученици бяха потомци на адвокати, лекари, бизнесмени, зъболекари, борсови посредници и служители от рекламата. Тъй като бяха възприели част от снобското отношение на родителите си, някои от тях мислеха, че в скъпо частно училище като „Уелтън“ няма място за деца на ченгета. За щастие те не бяха много. Повечето деца не ги бе грижа как си вади хляба Джак Досън, а някои дори смятаха, че да бъдеш дете на ченге е по-интересно, отколкото ако баща ти е банкер или рекламен агент.

Вече всички в гардеробната бяха разбрали, че е станало нещо голямо и се възцари мълчание.

Пени се изправи, обърна се и ги изгледа.

Дали някой от снобите не бе съсипал шкафчето ѝ?

Забеляза две от най-злостните си противнички, шестокласничките Сиси Джохансън и Кара Уолъс, и изведнъж ѝ се прииска да ги сграбчи, да ги разтърси, да им изкрещи в лицата, да им каже какво ѝ е, да ги накара да разберат.

„Аз не съм молила никого да дойда в проклетото ви училище. Единствената причина баща ми да може да си го позволи е, че ни останаха парите от застраховката на майка ми и компенсацията, която ни платиха от болницата, виновна за смъртта ѝ. Мислите, че съм искала майка ми да умре просто за да мога да дойда в «Уелтън». Божичко! Мили Боже! Мислите си, че не бих зарязала «Уелтън» веднага, ако мога да върна майка си? Отвратителни сополиви гадини! Мислите си, че се радвам заради смъртта на майка си? Отвратителни глупаци! Какво ви има?“

Но тя не им изкрещя.

Нито пък заплака.

Преглътна буцата в гърлото си. Захапа устна. Успя да се овладее, защото бе решена да не се държи като дете.

След няколко секунди бе доволна, че не е избухнала, защото ѝ стана ясно, че дори Сиси и Кара, колкото и да бяха нахални понякога, не биха извършили нещо така отявлено и злобно като съсипването на шкафчето и счупването на кларинета ѝ. Не. Не са били Сиси, Кара или някой друг от снобите.

Но щом не са те... кой е бил?

Крис Хау все още клечеше пред шкафчето на Пени и ровеше вътре. Сега се изправи с длан, пълна с откъснати страници от учебниците ѝ.

– Хей, я вижте. Това тук не само е било изтръгнато.

Голяма част от него изглежда и дъвкана.

– Дъвкана? – възкликна Сали Ратър,

– Ето ги малките белези от зъбите – посочи Крис. Пени ги видя.

– Че кой би дъвкал купчина книги? – попита Сали. Белези от зъби, мислеше си Пени.

– Плъхове – предположи Крис.

Като дупчиците в пластмасовата бейзболна бухалка на Дейви.

– Плъхове? – намръщи се Сали. – Боже Господи. Снощи. Нещото под леглото.

– Плъхове...

-... плъхове...

-... плъхове.

Думата обходи цялата стая.

Две момичета изпискаха.

Няколко деца се измъкнаха от гардеробната, за да кажат на учителите какво е станало.

Плъхове.

Но Пени знаеше, че бухалката от ръцете ѝ не бе изтръгната от плъх. Беше... нещо друго.

Нещо друго.

Но какво?

5

Джак и Ребека откриха Невецки и Блейн на долния етаж, в кабинета на Винсент Вастаяно. Преглеждаха съдържанието на чекмеджетата в луксозното бюро и книгите в красивата дъбова библиотека, която заемаше цяла стена.

Рой Невецки приличаше на английски гимназиален учител от петдесетте години. Бяла риза. Подвижна папионка. Сив затворен пуловер.

Партньорът му, Карл Блейн, за разлика от него приличаше на бандит. Докато Невецки бе слабоват, Блейн беше едър, с голям гръден кош, широки рамене и дебел врат. От лицето на Рой Невецки лъхаше отзивчивост и чувствителност, а за Блейн би могло да се каже, че има интелигентността на горила.

Като съдеше по вида на Невецки, Джек очакваше от него да извърши проверката прибрано, без да оставя следи; по същата логика сметна Блейн за мърляч, след когото би останала много мръсотия и безпорядък. Оказа се всъщност, че е обратното. Когато Рой Невецки привърши с прегледа на едно чекмедже, подът около краката му бе обсипан със захвърлена хартия, а Карл Блейн разглеждаше всеки предмет внимателно и после го връщаше на мястото му, точно както го бе взел.

– Само не ни се пречкайте – раздразнено се обърна към тях Невецки. – Ще проучим всяка дупчица и пукнатина в това идиотско място. И няма да си тръгнем, докато не намерим каквото ни трябва. – Гласът му бе изненадващо суров, с ниски тонове, груба интонация и дразнещ метален тембър – като отломък от счупена машина. – Така че просто се дръпнете.

– Всъщност – започна Ребека – след като Вастаяно е вече мъртъв, всичко това едва ли е ваша работа.

Джек се намръщи на правоата ѝ и на добре познатото ѝ спокойствие.

– Вече е случай за отдела по убийствата – продължи Ребека. – Отделът по наркотиците няма какво да се занимава повече с него.

– Никога ли не сте чували за сътрудничеството между отделите, за Бога? – попита Невецки.

– А вие никога ли не сте чували за най-нормална любезност? – отвърна с въпрос Ребека.

– Чакайте, чакайте, чакайте – бързо и омиротворително се намеси Джек. – Има място за всички, разбира се.

Ребека го изгледа сърдито.

Той се престори, че не забелязва. Изобщо много добре се преструваше, че не забелязва погледите ѝ. Имаше голям опит.

– Изобщо не е нужно да оставяте това място като кочина – отново се обърна към Невецки Ребека.

– Вастаяно е толкова умрял, че не го е грижа – отвърна Невецки.

– Така само става по-сложно за мене и за Джек, когато се захванем с всичко това на свой ред.

– Слушайте – продължи Невецки, – сега бързам. Освен това направя ли веднъж такава проверка, няма никакъв смисъл някой да проверява мене. Никога не пропускам нищо.

– Не се сърдете на Рой – намеси се Карл Блейн с омиротворителния тон и жестовете на Джек.

– По дяволите – изруга Невецки.

– Той е необикновено напрегнат тая сутрин – продължи Блейн. Въпреки кръвожадното си лице той говореше тихо, културно и мелодично. – Необикновено напрегнат.

– Поведението му ме накара да си мисля – забеляза Ребека, – че това е месечното му неразположение.

Невецки я изгледа свирепо.

Колко хубаво е, че полицаите са така колегиални помежду си, помисли си Джек.

– Просто бяхме поставили Вастаяно под много внимателно наблюдение, когато го убиха – обясни Блейн.

– Едва ли е било прекалено внимателно – усъмни се Ребека.

– Може да се случи на всекиго – намеси се Джек с желанието тя най-после да млъкне.

– Убиецът някак е минал покрай нас и на влизане, и на излизане – махна с ръка Блейн. – Не можахме дори да го зърнем.

– Всичко това е направо безсмислено – викна Невецки и блъсна чекмеджето на бюрото с ужасяваща сила.

– Видяхме как онази Паркър пристигна към седем и двайсет – продължи Блейн. – След петнайсет минути пристигна първата полицейска кола. Едва тогава разбрахме, че на Вастаяно са му видели сметката. Стана ни много неприятно. Кавгата с капитана ни е в кърпа вързана.

– По дяволите, старецът ще ни извади на показ кастрирани за Коледа.

Блейн кимна.

– Би ни било от помощ, ако намерим деловите преписки на Вастаяно, да видим имената на съдружниците му и на клиентите му, а може би и да попаднем на достатъчно улики, за да арестуваме някого.

– Би могло дори да излезем герои – допусна Невецки, – макар че в момента съм съгласен просто малко да си покажа главата преди да се удавя в лайната.

Лицето на Ребека ясно показваше отношението ѝ към цинизмите на Невецки.

Джек се молеше да не ѝ хрумне да наказва Невецки за неблагоприличния му език.

Тя се облегна на стената до нещо, което изглежда беше (поне за необученото око на Джек) оригинална маслена картина на Андрю Уайт. Беше селска сцена, изобразена подробно и изцяло.

Очевидно незаинтересувана от красотата на картината, Ребека попита:

– Значи този Винсент Вастаяно се е занимавал с търговия на наркотици?

– Продават ли се хамбургери в Макдоналдс? – засмя се Невецки.

– Той беше кръвен член на фамилията Карамазя – обясни Блейн.

Карамазя беше най-мощната мафиотска фамилия сред петте, които владееха хазарта, проституцията и останалите нюйоркски незаконни дейности.

– Всъщност – допълни Блейн – Вастаяно е племенник на самия Дженао Карамазя. Чичо му Дженао му е поверил маршрута Гучи.

– Кое? – попита Джак.

– Най-високопоставената клиентела в наркотичния бизнес. Хората, които притежават по двайсетина чифта обувки Гучи.

– Вастаяно не продаваше боклуци на учениците – обади се и Невецки. – Чичо му не би го оставил да се занимава с нещо толкова долнопробно. Винс се занимаваше само с хората от шоубизнеса и висшето общество. С надутите клечки.

– Не че самият Винс Вастаяно беше един от тях – побърза да добави Блейн. – Той беше само евтин хулиган, който имаше достъп до заможните кръгове единствено защото можеше да осигури онова, което тези от лимузините търсят – нещо за смъркане.

– Беше боклук – определи го Невецки. – Тази къща с всичките й антики, това не беше той. Всичко беше само външен блясък, който му трябваше, за да бъде разносвачът на бонбоните за големците.

– Не би могъл да определи разликата между истинската антика и масичка за кафе от кварталния супермаркет – допълни Блейн. – И всички тези книги. Погледнете ги отблизо. Те са ненужни учебници, непълни комплекти от остарели енциклопедии, неща без връзка помежду си, купени от уличните антиквари – никой не е смятал да ги чете, служат само за украса на рафтовете.

Джак прие думите на Блейн, но Ребека, вярна на себе си, отиде до рафтовете, за да провери сама.

– Ние отдавна сме по петите на Вастаяно – започна Невецки. – Имахме особено чувство за него. Смятахме, че е слабото звено във веригата. Останалите от фамилията Карамазя са идиотски дисциплинирани, като някой взвод от морската пехота. Но Винс си падаше прекалено по пиенето, по жените; пушеше марихуана, дори от време на време си слагаше кокаин.

– Мислехме си, че ако успеем да го хванем за нещо – подхвана Блейн, – така че да може да получи сигурна присъда, той би омекнал и

би предпочел да ни сътрудничи вместо да отиде в затвора. Смятахме чрез него да се доберем до някои от важните фигури в сърцето на организацията Карамазя.

– Получихме сведение, че Васталяно имал уговорена среща с някой си Рене Олбидо, южноамерикански търговец на кокаин на едро – обади се и Невецки.

– Нашият информатор ни каза, че щели да уговорят някои нови източници за доставка. Срещата трябваше да стане вчера или днес. Не беше вчера...

– А със сигурност няма да стане днес, след като от Васталяно е останала само онази кървава купчина. – Невецки погледна като че ли щеше да се изплюе върху килима с отвращение.

– Прави сте – съгласи се Ребека и се откъсна от рафтовете. – Всичко се е провалило. Така че защо не си тръгнете сега и не ни оставите да се оправяме по-нататък.

Невецки й отправи характерния си гневен поглед. Дори Блейн изглеждаше като че ли накрая ще й се сопне.

– Няма защо да бързате – успокои ги Джак. – Намерете си каквото ви трябва. Ние няма да ви пречим. Тук имаме и много друга работа. Хайде, Ребека. Ела да видим какво ще ни докладват съдебните медици.

Дори не се обърна към Ребека, защото знаеше, че едва ли го гледа много по-различно, отколкото Блейн и Невецки гледаха нея.

Ребека без желание излезе в коридора.

Преди да я последва, Джак се спря на вратата и се обърна към Невецки и Блейн:

– Вие забелязахте ли нещо по-особено?

– Като какво? – попита Невецки.

– Каквото и да е. Нещо необикновено, странно, не на място, нещо, което не може да се обясни.

– Аз не мога да си обясня как, по дяволите, убиецът е влязъл вътре – раздразнено измърмори Невецки. – Това е адски странно.

– А нещо друго – настоя Джак. – Нещо, което би ви навело на мисълта, че тук има нещо повече от обикновено убийство, свързано с наркотиците.

И двамата го гледаха безизразно.

– Добре, какво ще кажете за оная жена, приятелката на Васталяно или каквото е там? – поясни той.

– Шели Паркър – уточни Блейн. – Тя чака в хола – ако искате да говорите с нея.

- Вие самите говорихте ли с нея? – попита Джак.
- Малко. Тя не си пада много по приказките – описа я Блейн.
- Трябва да й вадиш думите от устата с ченгел – допълни Невецки.
- Необщителна е – съгласи се Бпейн.
- Неуслужлива мълчаливка.
- Владее се и е много съдържана – продължи Блейн.
- Двудоларова уличница. Кучка. Боклук. Но на вид е прекрасна.
- Спомена ли нещо за един хаитянин? – попита Джак.
- Какво?
- Искате да кажете... някой от Хаити? От острова?
- Острова – потвърди Джак.
- Не – отсече Блейн. – Не е говорила за никакъв хаитянин.
- За какъв идиотски хаитянин говорим? – заинтересува се Невецки.
- За един Лавел – обясни Джак. – Баба Лавел.
- Баба? – учуди се Блейн.
- Звучи като име на клоун – определи го Невецки.
- Спомена ли го Шели Паркър?
- Не.
- Какво общо има този Лавел?

Джак не отговори и продължи да пита:

– Вижте, спомена ли госпожица Паркър за... е... спомена ли за нещо, което й се е сторило странно?

И двамата се намръщиха.

– Какво искате да кажете? – попита Блейн.

Вчера бяха открили втората жертва – негър на име Фрийман Коулсън, търговец на наркотици от средна ръка, който бе осигурявал доставките на седемдесет-осемдесет улични продавачи от покрайнините на Манхатън, прикрепени към него от фамилията Карамаза. За нея това бе възможност да покаже, че никъде не се работи без дискриминация и да се пребори с напрежението и расовата неприязън сред нюйоркския престъпен свят. Бяха открили трупа на Коулсън с повече от сто прободни ранички, също както и предишния случай от събота. Брат му, Дарл Коулсън, бе така изнервен и уплашен, че от него просто се стичаше пот. Беше разказал на Джак и Ребека за някакъв хаитянин, който се опитвал да поеме в свои ръце търговията с кокаина и хероина. Беше най-причудливата история, която Джак бе чувал, но явно Дарл Коулсън изцяло й вярваше.

Ако Шели Паркър им бе разказала нещо подобно, те не биха го забравили. И тогава не биха попитали какво „странно“ има предвид той.

Джак се поколеба, после поклати глава:

– Няма значение. Не е толкова важно.

Ако не е важно, защо изобщо го спомена?

Това явно щеше да е следващият въпрос на Невецки. Джак им обърна гръб преди той да може да го зададе, мина през вратата и излезе в коридора, където Ребека го чакаше.

Изглеждаше сърдита.

6

Миналия четвъртък, по време на игра на покер, която си устройваха всеки две седмици в последните осем години, Джак попадна в ролята на защитник на Ребека. По време на една от почивките останалите играчи – трима детективи: Ал Дюфрен, Уит Ярдман и Фил Ейбрахамс – бяха говорили против нея.

– Не мога да разбера как я изтърпяваш, Джак – започна Уит.

– Толкова е студена – добави Ал.

– Направо хладилник – съгласи се Фил.

Докато Ал бъркаше и ловко раздаваше картите, тримата продължаваха с обидите си.

– По-студена е и от труп.

– Отнася се с тебе приятелски като доберман, измъчван от ужасен зъбобол и жестока диария.

– Държи се като че ли тя не диша и не ходи до клозета като останалите хора.

– Истинска мръсница – добави Ал Дюфрен.

– Е, не е чак толкова лоша, след като веднъж я опознаеш – обади се накрая Джак.

– Мръсница – повтори Ал.

– Вижте сега – започна Джак, – ако беше мъж, бихте казали само, че е малко надуто ченге, а дори и бихте я уважавали за това. Но тъй като е надуто ченге-жена, твърдите, че е само студена кучка.

– Познавам мръсниците, когато ми се изпречат – отсече Ал.

– Голяма мръсница – добави Уит.

– Има си и хубавите черти – не се предаваше Джак.

– Така ли? – засмя се Фил Ейбрахамс. – Кажете една.

– Наблюдателна е.

– Такива са и лешоядите.

- Умна е. Действа бързо.
- Такъв е бил и Мусолини. При него влаковете са се движили по разписание.
- И никога няма да изостави партньора си, ако нещата загрубят на улицата – настояваше Джак.
- По дяволите, няма ченге, което не би подкрепило партньора си – възрази Ал.
- На някои им се случва – сви рамене Джак.
- Те се броят на пръсти. Ако им се случва по-често, няма да се задържат за дълго в полицията.
- Работи сериозно – не се предаваше Джак. – Поема си цялото натоварване.
- Добре, добре – съгласи се Уит, – значи си гледа работата прилично. Но защо не може освен това и да се държи като човек?
- Мисля, че никога не съм я чул да се засмее – отбеляза Фил.
- И къде ѝ е сърцето? – възкликна Ал. – Има ли изобщо сърце?
- Разбира се, че има – отговори му Уит. – Малко каменно сърце.
- Все пак – реши се Джак, – навярно ще предпочета Ребека за партньор вместо който и да е от вас – обсипаните с награди маймуни.
- Сериозно?
- Да. Тя е много по-чувствителна, отколкото вие искате да ѝ признаете.
- Ха-ха! Чувствителна!
- Ето какво било значи!
- Той не го казва само защото е дама.
- Тя му е легнала на сърцето.
- Тя ще си окачи тестисите ти като гердан, стари приятелю.
- Като го гледам такъв, може вече и да ги е прибрала.
- Сега вече можем да я очакваме всеки миг да се появи с брошката от неговия...
- Слушайте, момчета, между мене и Ребека няма нищо освен... – започна Джак.
- Пада ли си по камшици и вериги, Джак?
- А, сто на сто! А също и по ботуши и кучешки оглавници.
- Сваляй ризата и ни покажи белезите, Джак.
- Неандерталци! – изруга Джак.
- Тя с кожен сутиен ли се движи?
- Кожен ли? Приятел, тая мръсница сигурно си слага стомана.
- Кретени – изсъска Джак.

– Мислех си, че изглеждаш зле последните няколко месеца – наблегна Ал. – Сега вече знам какво ти е. По тебе е играл камшикът, Джак.

– Определено е камшик – съгласи се Фил.

Джак знаеше, че няма смисъл да се спори с тях. Протестите му само сяха да ги забавляват и да им дадат още смелост. Усмихна се и остави вълната от добродушни обиди да минава покрай ушите му, докато накрая играта им омръзне.

Най-после каза:

– Добре, момчета. Позабавлявахте се. Но от това не искам да се пуснат глупави клюки. Разберете, че между мене и Ребека няма нищо. Мисля; че тя наистина е чувствителен човек под външната си грубост. Под позата на алигаторска студенина, която тя с такива усилия поддържа, се крие топлина и нежност. Това е мнението ми, макар че не съм стигнал до него от личен опит. Разбирате ли?

– Може и да няма нищо помежду ви – замисли се Фил, – но като гледа човек как ти провисва езика, когато говориш за нея, явно ти се иска да има.

– Да – добави Ал, – когато говориш за нея, започват да ти текат лигите.

Дразненето започна още веднъж, но този път се въртяха много по-близо до истината от преди. Джак не можеше да съди от лични преживявания, че Ребека е чувствителна и необичайна, но го усещаше и искаше да се сблизат повече. Би дал почти всичко, за да бъде с нея – не просто да е близо до нея, близостта я имаше по пет-шест дена на седмица, вече почти десет месеца, – но наистина да е със нея, да споделя най-съкровениите ѝ мисли, които тя така старателно пазеше. Биологичното привличане и потръпването в половите жлези бяха силни, в това спор нямаше. Все пак тя бе доста красива. Но не красотата ѝ го привличаше най-силно.

Спокойствието ѝ, дистанцията, която оставяше между себе си и останалите, я превръщаха в предизвикателство, на което никой мъж не би устоял. Но и това не го бе заинтересувало най-силно от всичко.

От време на време, рядко, не по-често от веднъж седмично, тя оставяше за малко, между няколко секунди и минута, твърдата ѝ обвивка да падне и той зърваше една друга, съвсем различна Ребека, отвъд познатата студена външност; един уязвим и изключителен човек, когото си струва да познаваш и да задържиш до себе си. Това заплениваше Джак Досън – краткият поглед към топлината и нежността ѝ, заслепящото ѝ излъчване, което тя винаги прекъсваше в мига, когато усетеше, че е

позволила да се мерне през аскетичната маска.

При играта на покер миналия четвъртък почувства, че би било чиста фантазия и непостижима мечта да преодолее усъвършенстваната психологическа защита на Ребека. След десетте месеца, прекарани като неин партньор, десет месеца на взаимна работа и взаимно доверие, на поставяне на живота в ръцете на другия той я чувстваше по-загадъчна от всякога...

Сега, след по-малко от седмица, Джак знаеше какво се крие под маската ѝ. Знаеше от личен опит. Много личен опит. А това, което бе открил, бе дори по-хубаво, по-привлекателно и по-необичайно от онова, което бе очаквал. Тя беше прекрасна.

Но тази сутрин вътрешната Ребека с нищо не се проявяваше, нямаше и най-малкия признак, че е нещо различно от хладната и строга амазонка, за каквато тя усърдно се представяше. Като че ли предната вечер просто не я бе имало.

В коридора, пред кабинета, където Невецки и Блейн още търсеха улики, тя се обърна към него:

– Чух какво ги попита – за хаитянина.

– И какво?

– О, за Бога, Джак!

– Е, Баба Лавел е единственият ни заподозрян засега.

– Не ме смущава, че попита за него – продължи тя, – а начинът, по който попита.

– Говорих на английски, нали?

– Джак...

– Не бях достатъчно учтив ли?

– Джак...

– Просто не разбирам накъде биеш.

– Напротив, разбираш. – Тя повтори доста сполучливо думите му към Невецки и Блейн. – „Вие забелязахте ли нещо по-особено? Нещо необикновено, странно, нещо, което не може да се обясни?“

– Просто проверявах тази линия – отвърна в своя защита той.

– Също като вчера, когато прекара половината следобед в библиотеката, където правеше справки за заклинанията вуду.

– Стояхме в библиотеката по-малко от час.

– А после се озовахме в Харлем, за да разговаряме с оня магьосник.

– Не е магьосник.

– Онзи хахо.

– Карвър Хамптън не е хахо – възрази Джак.

- Пълен хахо – настоя тя.
- В онази книга имаше статия за него.
- Ако споменат за някого в книга, това не го превръща веднага в уважаван човек.
- Той е свещеник.
- Не е. Той е измамник.
- Той е свещеник на вярващите във вуду и се занимава единствено с бяла магия, с добрата магия. Хунгон – ето как се нарича той.
- И аз мога да се нарека плодно дръвче, но недей да очакваш от ушите ми да растат ябълки – отсече тя. – Хамптън е шарлатанин. Взема пари от наивниците.
- Вярванията му може и да изглеждат екзотични...
- Те са просто глупави. И магазинът, който държи. Господи! Да продава треви и шишенца с козя кръв, амулети и заклинания, тези глупости...
- За него не са глупости.
- Разбира се, че са.
- Той им вярва.
- Защото е хахо.
- Трябва най-после да решиш, Ребека. Хахо или мошеник е Карвър Хамптън? Не виждам как може да е и двете неща.
- Добре, добре. Може би този Баба Лавел наистина е убил и четирите жертви.
- Той засега е единственият заподозрян.
- Но не е използвал вуду. Нито пък черна магия. Наръгал ги е, Джек. По ръцете му е имало кръв като на всички убийци.
- Очите ѝ бяха напрегнати и още по-зелени от гняв, както винаги ставаше, когато е сърдита или нервна.
- Изобщо не съм казвал, че го е убил с магия – възрази Джек. – Не съм казвал и че вярвам във вуду-то. Но ти нали видя труповете. Видя колко странно...
- Наръгани са – отсече тя. – Обезобразени – да. Диво и жестоко накълцани – да. Мушкани по сто пъти и повече – да. Но наръгани. С нож. Истински нож. Обикновен нож.
- Патологоанатомът твърди, че оръжието, използвано при първите две убийства, едва ли е по-голямо от джобно ножче.
- Добре. Значи е било джобно ножче.
- Ребека, това звучи много глупаво.
- Убийствата винаги са глупави.

– Че какъв ще е този убиец, който е тръгнал след жертвата си с джобно ножче, за Бога?

– Лунатик.

– Психически разстроените убийци обикновено предпочитат пореспектиращи оръжия – касапски ножове, брадви, ловни пушки...

– Главно във филмите.

– И в истинския живот.

– Това е просто още един психопат като всички, които в наши дни са започнали да изпъльзват – настоя тя. – Около него няма нищо толкова необикновено или странно.

– Но как успява да ги надвие? Щом си служи само с джобно ножче, защо не могат жертвите му да се преборят с него или да избягат?

– Има обяснение – упорстваше тя. – Ще го открием.

В къщата беше топло и температурата се покачваше. Джак свали палтото си.

Ребека оставаше облечена. Топлината изглежда я безпокоеше толкова малко колкото и студът.

– И при всички случаи – продължи Джак – жертвите са се борили с нападателя. Навсякъде има следи от голяма съпротива. Но никой не е успял да го нарани, при всички случаи кръвта е само от жертвата. Това е много странно. А какво ще кажеш за Васталяно – убит в заключена баня?

Тя го изгледа рязко, но не отговори.

– Виж, Ребека. Не твърдя че причината е вуду или изобщо нещо свръхестествено. Самият аз не съм особено суеверен. Мисълта ми е, че тези убийства може да са извършени от човек, който вярва във вуду, че при тях може би има нещо ритуално. Състоянието на трупове определено потвърждава това. Смятам, че убиецът може би мисли, че магията действа, а вярата му във вуду-то е възможно да ни даде някои улики, с които да го изобличим.

– Джак, знам, че у тебе има известна склонност... – поклати глава тя.

– Каква е тази „известна склонност“?

– Наречи го, ако искаш, прекомерно широк поглед.

– Как е възможно да имаш прекомерно широк поглед? Това е като да си прекалено честен.

– Когато Дарл Коулсън спомена, че онзи Баба Лавел завземал пазара за наркотици, като употребявал вуду-проклетия, за да премахне конкуренцията, ти го слушаше... е... ти го слушаше като изпаднало в

захлас дете.

– Не е така.

– Така беше. А какво направи веднага след това – поведе ме към вуду-магазина в Харлем.

– Ако този Баба Лавел наистина се е интересувал от вуду, тогава е нормално да се предположи, че някой като Карвър Хамптън би го познавал или би могъл да ни помогне да разберем нещо за него.

– От хахо като Хамптън изобщо нямаме нужда. Припомни си случая Холдърбек.

– Емили Холдърбек. Помня го.

– Ти беше очарован от този случай – добави тя.

– Никога не съм твърдял, че там е замесено нещо свръхестествено.

– Абсолютно очарован.

– Е, онова беше невероятно убийство. Извършителят бе така смел. Стаята наистина е била тъмна, когато е стрелял, но при изстрела вътре е имало осем души.

– Но ти не беше очарован толкова от фактите, свързани със случая – продължи Ребека. – Беше заинтересуван от медиума. От онази госпожа Донатела с кристалното ѝ кълбо. Не можеше да се наслушаш на историите ѝ за духове. За така наречените ѝ свръхестествени преживявания.

– И какво?

– Ти вярваш ли в духове, Джак?

– Искаш да кажеш, вярвам ли в живота след смъртта?

– В духове?

– Не знам. Може би да, може би не. Кой би могъл да каже?

– Аз мога да кажа. Аз не вярвам в духове. Но твоята двусмисленост доказва моето гледище.

– Ребека, милиони са напълно нормалните, уважавани, интелигентни, разсъдливи хора, които вярват в живота след смъртта.

– Детективът прилича много на учения – натърти тя. – Длъжен е да разсъждава логично.

– Но не е длъжен да бъде атеист, за Бога!

Тя не обърна внимание на думите му:

– Логиката е най-силното ни оръжие.

– Казвам единствено, че тук сме попаднали на нещо странно. А след като братът на една от жертвите смята, че е замесено вуду...

– Добрият детектив трябва да бъде разумен, методичен.

... би трябвало да проверим и това, дори и да изглежда смешно.

– Добрият детектив също трябва да е стъпил на земята, да бъде реалист.

– Но добрият детектив трябва да има и въображение, да е гъвкав – противопостави се той. – После смени рязко темата: – Ребека, какво ще кажеш за снощи?

Тя се изчерви.

– Хайде да поговорим с онази Паркър. – И започна да се обръща настрана.

Той я спря, като хвана ръката ѝ.

– Мисля, че снощи стана нещо много специално...

Тя не отговори.

– Да не би само да съм си го представил?

– Нека не говорим сега за това.

– Наистина ли бе така ужасно за теб?

– После.

– Защо се държиш така с мене?

Тя не искаше да го погледне в очите, а това не ѝ бе присъщо.

– Доста е сложно, Джак.

– Мисля, че трябва да поговорим.

– После – настоя тя. – Моля ти се.

– Кога?

– Когато сме по-свободни.

– Кога ще бъде това? – не се отказваше той.

– Ако ни остане време да излезем на обед, може да поговорим тогава.

– Ще си осигурим времето.

– Ще видим.

– Да, ще видим.

– Сега да се захващаме с работа – подкани го тя и се отдръпна.

Този път той не я спря. Ребека тръгна към хола, където ги чакаше Шели Паркър.

Той я последва, като се питаше какво ли си докарва на главата, като си позволява да се ангажира емоционално с тази трудна жена. Може би и тя самата е хахо. Може би не си струваше заради нея да си докара неприятности. Може би щеше да донесе единствено болка и да го накара да съжалява, че се е срещнал с нея. Понякога тя наистина изглеждаше превъзбудена. По-добре да стои настрана. Най-умното, което би могъл да направи, е още сега да сложи край на всичко. Би могъл да поиска да му определят друг партньор, а може би дори да се премести от отдел

убийства; така или иначе всекидневните контакти със смъртта го бяха уморили. Той и Ребека би трябвало да се разделят, да тръгнат по отделни пътища, и професионално, и лично, преди да се обвържат прекалено един с друг. Да, това беше най-доброто. Тъкмо така трябваше да постъпи.

Но както Невецки би казал: Как не.

Нямаше да подаде молба за нов партньор.

Не беше от тия, които бягат.

Освен това, помисли си, може би бе влюбен.

7

На петдесет и осем години Нейва Руни изглеждаше като нечия баба, но се движеше като хамалин от доковете. Носеше сивата си коса ниско подстригана. Чертите на кръглото ѝ розово добронамерено лице бяха по-скоро решителни отколкото нежни, веселите ѝ сини очи никога не бягаха встрани, винаги гледаха топло. Беше набита, но не и дебела жена. Ръцете ѝ не бяха гладки и меки като на домакиня, а силни, бързи и дейни, без следи от заседнал живот или артрит, а с няколко мазола. Когато Нейва ходеше, изглежда нищо не можеше да я спре, в това число и другите хора, и тухлените стени; в походката ѝ нямаше нищо изискано, елегантно или особено женствено – движеше се като строг сержант от армията.

Нейва бе започнала да чисти апартамента на Джек Досън скоро след смъртта на Линда Досън. Идваше веднъж седмично, всяка сряда. Понякога идваше у тях и вечер, за да гледа децата – всъщност бе там и снощи с Пени и Дейви, докато Джек бе отишъл на среща.

Тази сутрин си отвори с ключа, който Джек ѝ бе дал, и отиде направо в кухнята. Сложи кафето, наля една чаша за себе си и беше я изпила до половината, когато започна да съблича палтото си. Отвън наистина бе студено и въпреки топлината в апартамента, тя трудно се отърсваше от премръзването, което бе проникнало чак до костите ѝ по време на шестте пресечки, които трябваше да извърви от дома си до тук.

Започна да почиства от кухнята. Нищо не бе наистина мръсно. Джек и двете му дечица бяха чисти и сравнително прибрани, изобщо не приличаха на някои, за които Нейва бе работила. Въпреки това тя се зае с работата старателно, като търкаше и лъскаше със силата и решителността, които обикновено влагаше в истински мръсните задачи и се

гордееше, че щом веднъж привърши, след нея всичко ще блести. Баща ѝ – умрял преди толкова години, Бог да му даде покой – беше униформен квартален полицай и никога не бе приел рушвет; бе направил всичко по силите си, за да осигури безопасен район за хората, които живеят или работят там. Той беше доста горд от работата си и бе дал на Нейва (покрай другите неща) два ценни урока за работата – първо, човек трябва винаги да е доволен от добре свършената работа и да я цени, колкото и черна да е тя; второ, ако не можеш да вършиш нещо както трябва, по-добре не се захващай с него.

Отначало, освен шумовете, които самата тя правеше докато чистеше, Нейва чуваше единствено периодичното включване на хладилния агрегат, тропане и скърцане, като че ли някой мести мебели на горния етаж, както и фученето на острия зимен вятър в прозорците. После, щом спря, за да си сипе още малко кафе, откъм хола долетя странен звук. Острият кратък писък. Животински звук. Тя остави чашата си.

Котка? Куче?

Не приличаше на нищо такова, на нищо познато. Освен това Досънови нямаха домашни животни.

Тръгна през кухнята към вратата, която водеше към трапезарията и към хола зад нея.

Писъкът отново долетя, накара я да се закове на място, а после и да се притесни. Беше грозен, сърдит и несигурен вик – отново краткотраен, но пронизващ и някак си заплашителен. Този път не можа да го свърже толкова с животно колкото преди.

Не звучеше и кой знае колко човешки, но тя все пак попита:

– Има ли някой там?

Апартаментът бе напълно тих. Вече почти прекалено тих. Като че ли някой я подслушваше и я изчакваше да предприеме нещо.

Нейва не беше от нервните жени и определено нямаше склонност към истерия. И винаги бе сигурна, че ще съумее да се погрижи за себе си. Но този път изведнъж бе обладана от нетипичен пристъп на страх.

Тишина.

– Кой е там? – рязко попита тя.

Острият сърдит вик отново долетя. Беше отвратителен звук.

Нейва потрепна.

Плъх? Плъховете пищят. Но не така.

Като се чувстваше малко глупаво, тя взе метлата и я вдигна като оръжие.

Писъкът пак отекна откъм хола, като че ли я предизвикваше да

дойде и да види какво го издава.

Тя пресече кухнята с метла в ръка и се поколеба на вратата.

Нещо обикаляше из хола. Не го виждаше, но чуваше странно сухо шумолене и стържещо-съскащ звук, който на моменти ѝ изглеждаше като прошепнати слова на чужд език.

Със смелостта, наследена от баща ѝ, Нейва прекрачи прага. Мина покрай масите и столовете и погледна зад тях към хола, който се виждаше през широкия свод, отделящ го от трапезарията. Спря под свода и се заслуша в опит да определи по-точно откъде идва шумът.

С ъгълчето на окото си забеляза движение. Бледожълтите пердетата потрепваха, но не от течение. От мястото си не можеше да види долната им половина, но беше ясно, че нещо препускаше по пода и ги побутваше.

Нейва бързо влезе в хола и мина покрай първото канапе, откъдето можеше да види долната част на пердетата. Онова, което ги бе залюляло, не се виждаше. Те бяха отново неподвижни.

После чу зад себе си остър и гневен писък.

Завъртя се готова да нанесе удар с метлата.

Нищо.

Заобиколи и второто канапе. Зад него нямаше нищо. Погледна и зад фотьойла. Нищо. Около библиотеката, от двете страни на телевизора, под бюфета, зад пердетата. Нищо, нищо.

После писъкът отекна от коридора.

Когато стигна там, не видя каквото и да е. Не бе запалила светлините там при идването си, нямаше и прозорци, така че достигаха единствено отблясъци от кухнята и от хола. Но коридорът беше къс и явно празен.

Тя наклони глава и изчака.

Викът отново долетя. Този път от детската спалня.

Нейва мина по коридора. Стаята беше доста тъмна. Нямаше лампа на тавана, така че трябваше да се влезе навътре и да се запали една от нощните лампички, за да може да се вижда по-добре. Постоя за миг на прага и се взря в сенките.

Нито звук. Дори разместването на мебелите от горния етаж бе престанало. Вятърът бе отслабнал и в момента не натискаше прозорците. Нейва задържа дъх и се заслуша. Ако вътре имаше нещо, нещо живо, то бе застинало внимателно като нея.

Накрая тя прекрачи внимателно в стаята, отиде до леглото на Пени и запали лампата. С това не успя да прогони всички сенки, така че тя се

обърна към леглото на Дейви, за да запали и там.

Нещо изсъска и се помести.

Тя учудено ахна.

Нещото изхвърча от отворения гардероб, мина през сенките и се скри под леглото на Дейви. Не попадна в осветените места, така че тя не можа да го види добре. Всъщност впечатлението ѝ бе доста смътно – нещо малко, с размера на голям плъх, лъскаво, закръглено и хлъзгаво пак като плъх.

Но определено не звучеше като някакъв гризач. В момента не пишеше и не квичеше. Съскаше и... бърбореше като че ли нареждаше нещо важно за себе си.

Нейва се отдръпна от леглото на Дейви. Погледна метлата в ръцете си и се зачуди дали да не я пхне под леглото и да се разтропа там с нея, докато успее да прогони нашественика и да види какво точно представлява.

Още докато си мислеше какво да предприеме, нещото побегна изпод леглото, мина през тъмния край на стаята и излезе в тъмния коридор; движеше се бързо. Нейва отново не успя да го разгледа добре.

– По дяволите – изруга тя.

Имаше неприятното чувство, че гадината – каквато и да е тя, за Бога – просто ѝ се подиграва, играе си с нея, дразни я.

Но това бе безсмислено. Все пак беше само глупаво животно, от каквото и да е вид, и не би имало нито ума, нито желанието да си играе на криеница с нея заради самото удоволствие.

И от други места в апартамента долитаха писъци, които сякаш я викаха.

Добре, помисли си Нейва. Добре, гадно зверче, каквото и да си ти, пази се, защото идвам. Може да си бързо, може да си умно, но аз ще те открия и ще те огледам, дори това да е последното нещо, което ще извърша в живота си.

ВТОРА ГЛАВА

1

Бяха разпитвали приятелката на Винс Вастаяно вече петнайсет минути. Невецки се оказа прав. Тя беше необщителна кучка.

Подпрян на ръба на един старинен стол, Джек Досън се наклони

напред и спомена накрая името, което бе чул от Карл Коулсън вчера:

– Познавате ли някой си Баба Лавел?

Шели Паркър го стрелна с очи, после бързо сведе поглед към ръцете си, в които имаше чаша уиски. В този миг на намалена предпазливост обаче той прочете отговора в очите ѝ.

– Не познавам никакъв Лавел – излъга тя.

Ребека седеше на друг старинен стол с кръстосани крака и ръце върху облегалките – изглеждаше спокойна, самоуверена и с много повече самообладание, отколкото имаше Шели Паркър.

– Може би вие не познавате Лавел, а само сте чували за него. Така ли е? – попита тя.

– Не – отсече Шели.

– Вижте, госпожо Паркър – започна Джак, – ние знаем, че Винс е разпространявал наркотици и е възможно да обвиним и вас в нещо, което води...

– Нямам нищо общо с това!

-... но не смятаме да ви предявяваме обвинение...

– Не можете!

-... ако ни окажете съдействие.

– Не можете да ме обвините в нищо – рязко каза тя.

– Но можем да направим живота ви доста труден.

– Това може да направи и фамилията Карамаз. Нямам намерение да говоря за тях.

– Не ви питаме за тях – приведе се Ребека. – Кажете ни само за Лавел.

Шели мълчеше и замислено хапеше долната си устна.

– Той е хаитянин – опита се да ѝ помогне Джак.

Шели престана да хапе устна и се облегна на бялото канапе, като се опитваше без успех да изглежда равнодушна:

– Какъв – янин е той?

Джак примигна:

– Какво?

– Какъв – янин е този Лавел? – повтори тя. – Египтянин, иралианин или китаец, вьетнамец... Казахте, че е азиатец.

– Хаитянин. Той е от Хаити.

– О, тогава не е никакъв – янин.

– Не е никакъв – янин – съгласи се Ребека.

Шели явно откри подигравката в гласа на Ребека, защото се помести притеснено, макар че явно не разбираше с какво я е предизвикала.

- Да не е някой негър?
- Да – потвърди Джак, – и вие много добре го знаете.
- Аз не ходя с негри. – Шели вдигна глава и изправи рамене – прес-тори се на обидена.
- Чухме, че този Лавел иска да вземе в свои ръце търговията с наркотици.
- Това нищо не ми говори.
- Вярвате ли във вуду, госпожице Паркър? – попита Джак.
- Ребека въздъхна отегчено.
- Имай малко търпение – обърна се към нея Джак.
- Няма смисъл от това.
- Обещавам да не приемам всичко, което ми се каже – усмихна се Джак. Обърна се към Шели Паркър: – Вярвате ли в силата на вуду-то?
- Не, разбира се.
- Мислех си, че затова не искате да говорите за Лавел – че ви е страх от уроки или нещо такова.
- Това са само идиотщини.
- Така ли?
- Всички тия истории за вуду са идиотщини.
- Но вие сте чували за Баба Лавел? – настояваше Джак.
- Не, нали ви казах...
- Ако не знаехте нищо за Лавел – продължи Джак, – щяхте да се учудите, щом споменах толкова далечно нещо като вуду-то. Бихте ме попитали какво общо, по дяволите, има вуду-то с всичко това. Но не се учудихте, което значи, че сте чували за Лавел.
- Тя вдигна ръка към устата си, постави нокът между зъбите си, почти започна да го дъвчи, но се спря, тъй като реши, че облекчението от това няма да е достатъчно, за да съсипе четиридесетдоларовия си маникюр.
- Добре, добре. Чувала съм за Лавел.
- Виждаш ли? – Джак намигна на Ребека.
- Не е лошо – призна Ребека.
- Умни похвати при разпита – обясни Джак. – Въображение.
- Може ли да ми сипете още малко уиски? – попита Шели.
- Нека първо свършим с въпросите си – отказа Ребека.
- Не съм пияна – възрази Шели.
- Не съм казала, че сте пияна – отговори Ребека.
- Никога не се напивам – продължи Шели. – Не съм пияница.
- Стана от канапето, отиде до бара, вдигна една гарафа и си наля още

уиски.

Ребека се обърна към Джак, като повдигна вежди.

Шели се върна и седна. Остави питието си на масичката, без да отпие – явно бе решила да докаже, че има достатъчно силна воля

Джак забеляза погледа, който Шели отправи към Ребека, и трепна. Беше като настръхнала котка, готова за бой.

Антагонизмът, който витаеше, този път не бе причинен от Ребека. Тя не бе показала студенината и остротата, на които бе способна, на Шели. Бе се държала всъщност почти приятно, докато Шели не бе започнала с „-янина“.

Явно беше обаче, че Шели се бе сравнявала с Ребека и бе решила, че стои на второ място. Това пораждаше антагонизма.

Шели беше хубава блондинка като Ребека. Но тук приликата приключваше. Фините и правилно разположени черти на Ребека говореха за чувствителност, сдържаност и добро възпитание. А Шели представляваше пародия на изкусителността. Косата ѝ бе грижливо фризирана, така че да ѝ придаде безгрижен и съблазнителен вид. Имаше гладки и широки скули, къса горна устна и нацупена уста. Имаше прекалено много грим. Очите ѝ бяха сини, с примес от кафяво, и замечтани; не гледаха открито като очите на Ребека. Тялото ѝ бе прекалено добре развито – приличаше повече на прекрасна френска паста, приготвена с прекалено много масло, прекалено много яйца, сметана и захар; претрупана и мека. Но в стегнатия си клин и лилавия пуловер определено хващаше окото.

Носеше много бижута – скъп часовник, две гривни, два пръстена, два малки медальона на златни верижки и още един със смарагд, голям колкото грахово зърно. Беше само на двайсет и две години и макар че досега не бяха я шадили, сякаш да минат години преди мъжете да престанат да ѝ купуват бижута.

На Джак му се стори, че разбира защо тя не хареса Ребека от самото начало. Шели бе типът жена, който се желае от много мъже и те не могат да спрат да мислят за нея. Ребека, от друга страна, бе типът жена, който се желае от много мъже и те не могат да спрат да мислят за нея, но и накрая се женят за нея.

Би могъл да си представи как изкарва пламенна седмица с Шели Паркър на Бахамските острови – о, да. Но само една седмица. В края на седмицата, въпреки сексуалната ѝ енергия и очевидните ѝ възможности в това отношение, той почти сигурно би се отегчил от нея. В края на седмицата разговорът с Шели едва ли би му давал повече от разговор със стена. А Ребека никога не би могла да стане отегчителна – тя бе

жена с безбройно много пластове и с безброй изненади. И след двайсет години брак, Ребека със сигурност би продължавала да бъде интересна за него.

Брак? Двайсет години?

„Боже, какво само говоря! – помисли си той удивен. Да не би да съм влюбен... може би наистина съм влюбен?“

– Така че какво знаете за Баба Лавел? – обърна се той към Шели.

– Нямам намерение да ви казвам нищо за фамилията Кармаза – въздъхна тя.

– Ние не ви питаме нищо за тях. Само за Лавел.

– Тогава просто забравете за мене. Излизам си. Да не сте намислили да ме задържите като свидетел?

– Вие не сте били свидетелка на убийствата. Само ни кажете какво знаете за Лавел и можете да си вървите.

– Добре. Той се появи изведнъж преди няколко месеца и започна да разпространява кокаин – венозен и за смъркане. Но не бяха само дребни продажби. За един месец успя да привлече двайсетина продавачи от улицата, снабдяваше ги добре и стана ясно, че смята да разшири дейността си. Така поне ми каза Винс. Не го знам от първа ръка, защото никога не съм имала вземане-даване с наркотиците.

– Не, разбира се.

– Е, никой, ама никой, в града не може да се занимава с това, ако не се е уговорил с чичото на Винс. Така поне се говори навсякъде.

– Това съм го чувал и аз – сухо отбеляза Джак.

– Така че някои хора от фамилията Кармаза казали на Лавел да спре продажбите си, докато не се споразумее със семейството. Приятелски съвет.

– Като „уважаеми присъстващи в черквата“ – подхвърли Джак.

– Да – съгласи се Шели, без дори да се усмихне. – Но той не спрял, както му било казано. Вместо това откаченият негър пратил послание на Кармаза, с което му предлагал да си поделят нийоркския бизнес, по половина за всекиго, макар че Кармаза го притежавал целия.

– Доста смело от негова страна – забеляза Ребека.

– Не, по-скоро бе нагло – възрази Шели. – Все пак Лавел е просто никой. Кой е чувал за него преди тази история? Според Винс, старият Кармаза решил, че Лавел просто не е наясно с основни неща и пратил двама души да му ги обяснят.

– Дали е трябвало да му счупят краката? – попита Джак.

– Дори нещо по-дошо – добави Шели.

– Винаги става по-лошото.
– Но на пратениците им се е случило нещо – продължи Шели.
– Мъртви ли са?
– Не съм сигурна. Винс просто приемаше, че никога не са се върнали.

– Това значи, че са мъртви.
– Навярно. Така или иначе Лавел предупредил Карамазата, че е някакъв вуду-магьосник, така че цялата фамилия не би могла да се пребори с него. Всички се изсмели на това, разбира се. А Карамазата изпратил петима от най-добрите си, най-едри мръсници, които знаели как да наблюдават и да изчакват, докато изберат подходящия момент.

– И тях ли ги постигна нещо? – попита Ребека.
– Да. Четирима изобщо не се върнаха.
– А петият? – попита Джак.
– Бил е захвърлен на тротоара пред къщата на Дженаро Карамазата в Бруклин хайтс. Жив. Наранен, издраскан, нарязан, но жив. Лошото е, че със същия успех би могъл и да е мъртъв.

– Защо?
– Бил е откачен като маймуна.
– Какво?
– Шантав. Напълно луд – добави Шели, като въртеше чашата с уиски в ръце. – Според това, което Винс е разбрал, този тип трябва да е видял какво се е случило на останалите четирима и това явно му е било достатъчно, за да се побърка – да стане на маймуна.

– Как се казва?
– Винс не ми каза.
– Къде е той сега?
– Предполагам, че дон Карамазата го е прибрал някъде.
– И още ли е... откачен?
– Сигурно.
– А Карамазата прати ли трети екип?
– Не, не съм чула. Предполагам, че след това оня Лавел му е пратил бележка – „Щом искаш война, война да бъде.“ И е предупредил фамилията да не подценява силата на вуду-то.

– И този път никой не се е смял – подхвърли Джак.
– Никой – съгласи се Шели.

Замълчаха за миг.

Джак погледна сведените очи на Шели. Не бяха зачервени. Кожата наоколо не бе подпухнала. По нищо не личеше да е плакала за Винс

Вастаяно, любовника си.

Чуваше вятъра отвън.

Погледна към прозореца. По прозореца падаха снежинки.

– Госпожице Паркър... – поколеба се той, – мислите ли, че всичко това е станало посредством... някакви вуду-проклетия или нещо такова?

– Не. Може би. По дяволите, не знам. След случките от последните няколко дена кой би могъл да каже? Сигурна съм обаче в едно нещо – този Баба Лавел е много умен и гаден мърсьник.

– Чухме малка част от тази история вчера – кимна Ребека, – от бра-та на една друга жертва. Без толкова много подробности обаче. Той ня-маше представа къде можем да открием Лавел. А вие знаете ли?

– Държеше апартамент във Вилидж – замисли се Шели. – Но вече не е там. Откакто всичко това започна, никой не знае къде да го намери. Уличните му разпространители още работят за него, все ще са добре снабдени или поне така твърдеше Винс, но не е ясно къде е отишъл Лавел.

– Знаете ли случайно адреса на оня апартамент във Вилидж? – по-пита Джак.

– Не. Нали ви казах, аз не съм замесена в бизнеса с наркотиците. Не знам, честна дума. Знам само онова, което съм научила от Винс.

Джак погледна към Ребека.

– Имаш ли да я питаш още нещо?

– Не.

– Може да си вървите – освободи той Шели.

Тя накрая отпи малко от уискито си, после остави чашата, изправи се и приглади пуловера си.

– Боже, омръзнало ми е от жабари. Вече никакви италианци. С тях имам само неприятности.

Ребека се обърна рязко към нея и на Джак му се стори, че вижда припламване на гняв в очите ѝ:

– Чувала съм, че някои от тия „-яни“ ги бива доста.

Шели изкриви лице и поклати глава:

– „-яни“? Не са за мен. Те всички са дребнички, нали?

– Ами – саркастично подхвърли Ребека – досега се отказахте от негрите, жабарите и от всички „-яни“. Вие сте много придиричиво момиче.

Джак забеляза, че присмехът изобщо не стигна до Шели. Тя се обърна замислено към Ребека – явно не беше я разбрала, – като

погрешно видя у нея сродна душа:

– Така си е. Вижте, може би не трябва сама да го казвам, но аз не съм от най-обикновените момичета. Имам си добрите страни и мога да си позволя да бъда придирчива.

– Добре ще е да се пазите и от мексиканците – посъветва я Ребека.

– Така ли? – вдигна вежди Шели. – Никога не съм имала приятел мексиканец. Те лоши ли са?

– Най-лоши са шерпите – отвърна Ребека.

– Шерпи? – намръщи се Шели с палто в ръце. – Те пък кои са?

– От Непал – обясни Ребека.

– Къде е това?

– Хималаите.

Шели остана с полуоблечено палто:

– Ония планини?

– Ония планини – кимна Ребека.

– Това е от другата страна на света, нали?

– От другата страна на света.

Очите на Шели се разшириха. Тя дооблече палтото си:

– Вие много ли сте пътували?

Джак се боеше, че ако захапе още малко езика си, ще му потече кръв.

– Била съм тук-таме – отвърна Ребека.

Шели въздъхна, докато пригладдаше палтото по бедрата си:

– Аз самата почти не съм пътувала. Не съм била никъде освен в Маями и веднъж в Лас Вегас. Дори не съм виждала шерпа, камо ли да спя с него.

– Е – посъветва я Ребека, – ако ви се случите да срещнете някой, по-добре ще е бързо да му избягате. Никой не може да ви разбие сърцето така бързо и на толкова много парченца като шерпите. И, между другото, сигурно знаете, че не бива да напускате града, без да ни се обадите.

– Нямам намерение да ходя никъде – увери ги Шели.

Извади дълъг бял плетен шал от джоба на палтото си и го уви около врата си преди да излезе от стаята. От вратата се обърна отново към Ребека:

– И... хм... лейтенант Чандлър, извинявам се, че бях малко рязка с вас.

– Няма нищо.

– И благодаря за съвета.

– Ние, момичетата, трябва да си помагаме – усмихна ѝ се Ребека.

– Точно така си е! – съгласи се Шели.

Излезе от стаята.

Чуха тракането от токчетата ѝ по коридора.

– Каква тъпа, егоистична и расистка кучка! – възкликна Ребека.

Джак избухна в смях и отново се друсна на старинния стол:

– Говориш също като Невецки.

Като имитираше гласа на Шели Паркър, Ребека измяука:

– „Вижте, може би не трябва сама да го казвам, но аз не съм от най-обикновените момичета. Имам си добрите страни.“ Боже, Джак! Единствените добри страни у тая мръсница са двете ѝ издутини отпред!

Джак се разсмя още повече и се облегна в стола си. Ребека се доближи към него и са захили:

– Видях как ти течаха лигите, като я гледаше.

– А не – успя да вмъкне той с изблиците от смях.

– Да, да. Определено ти течаха. Но по-добре ще направиш, ако я забравиш, Джак. Тя не те иска.

– Хайде бе?

– Ами ти имаш малко ирландска кръв. Нали така? Баба ти беше ирландка, доколкото си спомням. – Като имитираше отново гласа на Шели Паркър, тя продължи: – О, има ли нещо по-лошо от тия проклети ирландци, които целуват папата и смучат картофите си.

Смехът на Джак премина в рев.

Ребека седна на канапето. Тя също се смееше.

– А мисля, че имаш и английска кръв.

– О, да – задъхано се съгласи той. – Аз съм малко сърбаш чай англичанин.

– Това не е чак толкова зле, като да си шерпа – подхвърли тя.

Те все така се превиваха от смях, когато едно от униформените ченгета се показа на вратата.

– Какво става тук? – попита той.

Никой от двамата не успя да се спре и да му обясни.

– Е, проявете малко уважение поне – посъветва ги той. – Тук има двама покойници все пак.

Съмрянето обаче, за проклетия, само направи всичко още по-смешно.

Полицаят се намръщи, поклати глава и си излезе.

Джак знаеше, че тъкмо заради присъствието на смъртта разговорът на Ребека с Шели Паркър бе добил такава смехотворна отсянка. След

като в продължение на четири дни бяха попадали на четири ужасно обезобразени трупа, те отчаяно се нуждаеха от хубав смях, за да се поотпуснат.

Това бе преживяване, което Джак не би могъл да обясни на съиграчите си в покера миналата седмица, когато те бяха започнали да оплюват Ребека. В случаи като този, когато истинската Ребека се разкриваше – онази Ребека с тънкото чувство за хумор и с набитото око за абсурдите в живота – Джак я усещаше особено близка. Колкото и редки да бяха тия мигове, те превръщаха партньорството им в поносима и полезна дружба – той се надяваше, че в последна сметка тайната Ребека ще започне да се появява по-често. А някой ден може би, ако той има достатъчно търпение, другата Ребека щеше да замени изцяло ледената девица.

Както винаги обаче, промяната у нея бе краткотрайна. Сега тя се извърна от прозореца:

– Мисля, че е по-добре да поговориш със съдебния медик и да видиш какви са заключенията му.

– Добре – съгласи се Джак. – И нека вече се опитаме да останем с мрачни лица, Чандлър. Да им покажем, че наистина имаме уважение към смъртта.

Тя му се усмихна, но този път не съвсем от сърце. После излезе от стаята. Той я последва.

2

Нейва Руни излезе в коридора и затвори вратата на спалнята на децата зад гърба си, за да не би плъхът – или каквото беше там – да се промъкне обратно там.

Провери дали натрапникът не се е върнал в спалнята на Джак Досън – без резултат, – после затвори и онази врата,

Внимателно прегледа кухнята, надникна дори в бюфета. Нямахше плъх. Кухнята имаше две врати – едната водеше към коридора, а другата към малката трапезария. Затвори и двете, за да не може гадината да проникне и в тази стая.

Сега просто трябваше да я открие в хола или в трапезарията.

Но я нямаше.

Нейва погледна навсякъде. Не успя да я открие.

На няколко пъти прекъсна оглеждането просто за да спре дъха си и

да се заслуша. Слушаше... Нито звук.

По време на прегледа си из всички стаи тя не само бе търсила лукавото зверче, но и бе оглеждала ъглите между стените и пода, за да открие пролука, достатъчно голяма, за да побере едричък плъх. Не откри нищо подобно.

Накрая се изправи под свода между хола и коридора. Всички лампи в апартамента светеха. Озърна се намръщена и обърквана.

Къде бе отишло? Трябваше още да е там – нали?

Да. Сигурна беше. Нещото бе още там.

Зловещото чувство, че я наблюдават, не можеше да я напусне.

3

Патологоанатомът, който работеше по случая бе Айра Голдблум. Той приличаше повече на швед отколкото на евреин. Беше висок, със светла кожа и с руса коса, която изглеждаше почти бяла, очите му бяха сини с много сиви точки по тях.

Джак и Ребека го откриха на втория етаж, в голямата спалня. Бе тъкмо завършил прегледа си върху трупа на бодигарда в кухнята и вече бе погледнал и Винс Васталяно; сега изваждаше някои инструменти от чантата си.

– За човек с чувствителен стомах – подхвърли той – аз определено съм избрал неподходяща професия.

Джак забеляза, че Голдблум изглежда по-блед от обикновено.

– Мислим, че смъртта на тия двамата е свързана със смъртта на Чарли Новело в неделя и с убийството на Коулсън вчера – каза Ребека. – Вие можете ли да установите някакво сходство?

– Може би.

– Само „може би“?

– Ами да, има известна възможност за паралели – кимна Голдблум. – Броят на раните... обезобразяването... има някои сходства. Но нека изчакаме доклада от аутопсията.

– А раните? – учуди се Джак. – Те не говорят ли за нещо общо?

– Броят им, да. Но не и типът им. Вие разгледахте ли ги?

– Бегло – отвърна Джак. – Приличат на ухапвания. Мислехме, че са от плъх.

– Решихме, че просто прикриват истинските рани – намушкванията – добави Ребека.

– Очевидно плъховете са дошли вече след смъртта на жертвите. Така ли е? – попита Джак.

– Не – отсече Голдблум. – И от предварителния преглед личи, че при никой от жертвите няма прободни рани. Може би при изследването на тъканите под някои от ухапванията ще проличат и намушквания, макар че аз се съмнявам. Вастаяно и бодигардът му са жестоко изпохапани. Умрели са от загуба на кръв в резултат от тия ухапвания. Бодигардът има разкъсване на основни кръвоносни съдове поне на три места – на сънната артерия, на лявата ръка и на дясното бедро. А Вастаяно изглежда, че е дъвкан още повече.

– Но плъховете не са така агресивни, по дяволите – изруга Джак. – Просто не е възможно човек да бъде нападнат от глутница плъхове в собствения си дом.

– Не мисля, че са били плъхове – усъмни се Голдблум. – Искам да кажа, че съм виждал ухапвания от плъх. От време на време се случва някой алкохолик да пие в някоя градинка, да получи там мозъчен удар или инфаркт, някъде зад кофите за смет, където в продължение на два дена никой не го вижда. Тогава плъховете нападат трупа. Така че знам как изглеждат ухапванията от плъх и виждам, че в нашите случаи има редица различия.

– А не може ли да са били... кучета? – попита Ребека.

– Не. От една страна ухапванията са прекалено малки. Мисля, че не можем да говорим и за котки.

– Какво би могло да е тогава? – попита Джак.

– Не знам. Странно е. Може би аутопсията ще ни подсказе.

– Разбрахте ли, че вратата на банята е била заключена, когато униформените полицаи са дошли? – намеси се Ребека. – Наложило се е да я разбият.

– Чух за това. Мистерията на заключената стая – поклати глава Голдблум.

– Може и да не е чак такава мистерия – замисли се Ребека. – Ако Вастаяно е убит от някакво животно, то е да е било достатъчно малко, за да премине под вратата.

– Би трябвало да е наистина много малко, за да се промъкне – показва с пръсти Голдблум. Не. Било е по-голямо. Доста по-голямо от процепта под вратата.

– Колко голямо според вас?

– Колкото голям плъх.

Ребека се замисли:

– Има един отвор в шахтата за отоплението. Може би нещото е минало оттам.

– Но шахтата е преградена с решетка – обади се Джак. – А отворите на решетката са по-малки и от процепа под вратата.

Ребека направи две крачки към банята, надникна през вратата и огледа помещението с протегнат врат. После се върна:

– Имаш право. А и решетката си стои на мястото.

– Малкият прозорец също е затворен – добави Джак.

– И заключен – посочи Голдблум.

Ребека махна кичурче коса от челото си.

– Ами каналите? Би ли могъл плъхът да мине през канала на ваната?

– Не – тръсна глава Голдблум. – Не и при съвременната канализация.

– През клозета?

– Едва ли.

– Но е възможно?

– Не е напълно изключено. Вижте, аз съм сигурен обаче, че не е било само едно животно.

– А колко? – попита Ребека.

– Няма как да ви дам точна цифра. Но... струва ми се, че каквото и да е било, имало е най-малко... десетина от тях.

– Божичко – въздъхна Джак.

– А може да са били двайсетина. Дори повече.

– По какво съдите?

– Ами – започна Голдблум, – Вастаяно е бил едър и силен мъж. Би могъл да се справи с едно, две или три животни с големината на плъх. Същност най-вероятно би надвил и пет-шест животни. Е, биха го ухапали на няколко места, разбира се, но той би успял да се погрижи за себе си. Възможно е да не ги убие всичките, но би умъртвил едно-две и би успял да държи останалите на разстояние. Така че за мене тези неща са били толкова много, такава голяма глутница, че направо са го залели.

По гърба на Джак пролазиха тръпки с бързи като на насекоми крачка. Помисли си как Вастаяно е бил повален върху пода на банята от множеството пищящи плъхове – или може би от нещо още по-лошо. Помисли си за човека, нападнат от всички страни – хапан, дран, разкъсан и драскан, – така че да не може да се овладее и да се защити както трябва, със сковани от огромния брой на противниците си ръце и със забавени реакции от парализиращия ужас. Болезнена, кървава, самотна смърт.

Джак потрепна.

– А Рос, бодигардът? – попита Ребека. – Мислители, че и той е бил нападнал от подобно множество.

– Да – кимна Голдблум. – Логиката е същата.

Ребека въздъхна през зъби в израз на смущение.

– Тъкмо това прави заключената баня още по-трудна за обяснение. Ако се съди по вещите, Вастаяно и бодигардът му са били в кухнята и са си приготвяли нещо за хапване. Нападението явно е започнало оттам. Рос е бил бързо надвит. Вастаяно е побегнал. Бил е преследван и не е успял да стигне до входната врата, тъй като пътят му е бил препречен, така че е изтичал нагоре и се е заключил в банята. Плъховете – или каквото там е било – още ги е нямало, когато е заключил, така че как са влезли?

– И как отново са излезли – подсети я Голдблум.

– Просто трябва да е през канализацията, през клозета.

– Аз не го приемам заради големия им брой – обясни Голдблум. – Дори да нямаше прегради във водопроводите, които ги защитават от плъхове, дори да можеха да не дишат дълго време и да преодолеят водните препятствия, просто не мога да приема това обяснение. Защото ние говорим за цяла глутница от същества, които се плъзгат едно след друго като екип от десантчици, за Бога. Плъховете не са толкова умни, толкова... решителни. Никое животно не е. Всичко е просто нелогично.

Я устата си Джак усети пресъхване и сгорчаване от мисълта за Вастаяно, погълнат от гъмжащ рояк хапещи плъхове. Трябваше да си наложи да събере слюнката си, за да си отлепи езика. Накрая успя да каже:

– И още нещо. Дори Вастаяно и бодигардът му да са били залети от тези... тези неща, все пак биха успели да убият няколко, нали? Но не открихме нито един мъртъв плъх и изобщо нищо мъртво освен хора, разбира се.

– А нямаше и курешки – добави Голдблум.

– Какво?

– Курешки. Фекалии. Щом тук са замесени десетки животни, след тях трябва да останат курешки, дори няколко купчинки от тях.

– Ако откриете животински косми...

– Най-сериозно ще ги потърсим – увери ги Голдблум. – Ще минем с прахосмукачка пода около всеки труп, разбира се, и после ще анализираме събраното. Ако успеем да открием поне няколко косъмчета, това ще разсея много от съмненията ни. – Съдебният медик прекара ръка през лицето си, като че ли можеше за избърше напрежението и

отвращението си и да ги захвърли. Търкаше се така силно, че успя наистина да докара малко цвят в лицето си, но измъченият му поглед остана.

– Има и друго нещо, което ме безпокои. Жертвите не са... ядени. Хапани, драни, дълбани... да, но доколкото видях, няма и грам изядено месо. Плъховете биха изяли крехките части – очи, нос, уши, тестиси... Биха разпразили телесните кухини, за да се доберат до крехки части. Така постъпват всички хищници или лешояди. Но тук нямаме нищо подобно. Тези неща убиват целенасочено, ефикасно, методично... а после си отиват, без да хапнат нищичко от плячката си. Това е неестествено. Тревожно. Какъв е мотивът им и каква сила ги тласка? И защо?

След като поговориха с Айра Голдблум, Джак и Ребека решиха да разпитат и съседите. Може би някой от тях е видял или чул нещо важно миналата нощ.

Постояха за миг на тротоара пред къщата на Васталиано с ръце в джобовете на палтата си.

Небето се бе спуснало по-ниско отколкото преди един час. Беше станало и по-мрачно. Сивите облаци бяха примесени с други – черни като сажди.

Прелитаха отделни снежинки – спускаха се лениво, освен ако не ги подхванеше вятърът и приличаха на остатъци от изгоряло небе, на студени частици пепел.

– Мисля, че може и да ни оттеглят от този случай – замисли се Ребека.

– Искаш да кажеш... от двете убийства или от всичко?

– Само от тези двете. Ще кажат, че не са свързани.

– Свързани са – възрази Джак.

– Знам. Но те ще кажат, че Васталиано и Рос нямат отношение към Новело и Коулсън.

– Мисля, че Голдблум ще успее да ги свърже вместо нас.

– Мразя да ми се отнема случай, по дяволите – намръщи се тя. – Обичам да завършвам онова, което съм започнала.

– Няма да ни отнемат случая.

– Но не виждаш ли? Ако някакво животно ги е предизвикало...

– Да?

– Тогава въз основа на какво биха ги приели за убийства?

– Убийства са.

– Но животните не могат да се обвинят в убийство.

– Виждам накъде биеш – кимна той.

– По дяволите.

– Виж, ако тези животни са обучени да убиват, това си остава убийство – извършител е онзи, който ги е дресирал.

– Ако ухапванията по Вастаяно и Рос бяха от куче – започна Ребека, – тогава може би теорията ти би се възприела. Но кое животно – малко, както тези очевидно са били – може да бъде дресирано да убива, да изпълнява заповеди? Плъхове? Не. Котки? Не. За Бога, може ли с това да се заемат гризачи?

– Порове могат да се дресират – намеси се Джак. – Понякога ги използват за лов. Това не е ловуване заради месото, а само за спорт, тъй като плячката обикновено е съвсем разкъсана, след като поровете са минали през нея.

– Порове, а? Искат ми се да видя как ще убедиш капитан Грешам, че някой е залял града с глутница порове-убийци, които използват за мръсната си работа.

– Е, звучи малко пресилено – призна си Джак.

– Най-меко казано.

– Какво друго ни остава тогава?

Тя сви рамене.

Джак се сети за Баба Лавел.

Вуду?

Не разбира се, че не. Едно нещо е да се допусне, че Лавел придава на убийствата си странен вид, за да спласи противниците си, да ги накара да мислят за вуду-проклятията, а съвсем друго е да приемеш, че проклятията наистина действат.

И все пак... А заключената баня? А фактът, че Вастаяно и Рос не са успели да убият дори един от нападателите си? Ами липсата на курешки?

Ребека сигурно усещаше накъде вървят мислите му, защото се намръщи и предложи:

– Хайде. Ела да поговорим със съседите.

Вятърът изведнъж се разбуди, засвири и забесня. Понесъл със себе си снежинки, той пробяга по улицата като истински звяр – много студен и сърдит вятър.

5

Госпожа Куилън, учителката на Пени от „Уелтън“, не можеше да разбере, защо жертва на някакъв вандал бе станало само едно от

шкафчетата.

– Може да е смятал да ги преобърне всичките, но после се е размислил. А може и да е започнал с твоето, мила Пени, да е чул нещо, което го е стреснало и уплашен да е избягал от страх да не би някой да идва. Но ние заключваме много добре училището през нощта, разбира се, а имаме и алармена инсталация. Как е успял и да влезе, и да излезе?

Пени знаеше, че не е бил вандал. Знаеше, че е нещо, много по-странно. Знаеше, че разбиването на шкафчето е някак свързано със зловещите събития в стаята й снощи. Но не знаеше как да изрази увереността си, без да заприлича на уплашено от кварталното страшилище хлапе, така че дори не започна да обяснява на госпожа Куилън нещата, които всъщност не бяха ясни и на нея самата.

След още разговори, много съчувствие и дори още повече обърква-не госпожа Куилън изпрати Пени в мазето, където припасите и запасни-те учебници се пазеха върху добре подредени рафтове.

– Вземи си от всичко, което ти е било унищожено, Пени. Учебници, нови моливи, нова тетрадка голям формат и таблица за умножение. И не се мотай, моля ти се. След пет минути започваме урок по математика, а там, както знаеш, трябва да работиш най-сериозно.

Пени слезе по парадното стълбище до приземния етаж, спря се пред входа да погледне през матовите прозорци въртящите се снежинки, после забърза по коридора към задната част на сградата, покрай празния физкултурен салон и покрай кабинета по пеене, където часът всеки миг щеше да започне.

Вратата към мазето беше в самия край на коридора. Тя отвори и на-пипа ключа за осветлението. Надолу се спускаше дълго и тясно стълбище.

Партерният коридор, по който току-що бе преминала, миришеше на тебешир и на прах от класните стаи, на сухата топлина от котела на пар-ното. Но докато се спускаше по тесните стъпала, забеляза, че мирисът на мазето беше по-различен от горния. Долови мекия варовиков мирис на праха от бетона. Инсектицидите добавяха острото си ухание към въз-духа – знаеше, че тук пръскат всеки месец, за да предпазят книгите от вредни насекоми. А под всичко останало се долавяше леко влажен ми-рис – слаб, но все пак неприятен дъх на мухъл.

Стигна до долния край на стълбите. Стъпките й издаваха остър и връзък шум по бетонния под и отекваха в един далечен ъгъл.

Мазето се простираше под цялата сграда и беше разделено на две отделни помещения. Срещу стълбището, зад тежка метална врата, която

държаха винаги затворена, се намираше котелът за парното. По-голямото от двете помещения беше от тази страна на вратата. В средата му имаше дърводелска маса, а металните рафтове за запасите бяха подредени покрай стените и бяха претрупани с учебници и други учебни пособия.

Пени взе един голям найлонов плик от най-близкия рафт и сложи в него вещите, които ѝ бяха необходими. Тъкмо бе открила и последния учебник, който ѝ трябваше, когато чу зад себе си странен звук. Онзи звук. Стържещо-съскащият мънкащ звук, който бе чула снощи в спалнята си.

Обърна се.

Доколкото можеше да види, беше сама.

Въпросът бе, че не можеше да види навсякъде. Под стъпалата се простираха тъмни сенки. В единия ъгъл на помещението, до вратата на котелното, крушката бе изгоряла. Там също имаше сенки. Още повече, всеки комплект от рафтове се крепеше върху петнайсетсантиметрови крака и разстоянието между най-долната полица и пода тънеше в мрак. Имаше много места, където нещо дребно и бързо би могло да се скрие.

Изчака – замръзнала и застинала – и десет дълги секунди отминаха, после петнайсет, двацет, а когато звукът не се повтори, тя се зачуди дали наистина го е чула или само си го е представила. Минаха още няколко секунди, бавни като минути, и тогава нещо изтропа отгоре, в горния край на стъпалата – вратата към мазето.

А когато влизаше, беше оставила вратата отворена.

Някой или нещо току-що я беше тряснало.

С плика учебни пособия в едната си ръка Пени тръгна към стълбата, но спря рязко пред нея, когато чу нови звуци от площадката горе. Съскане. Ръмжене. Мънкане. Местене и скърцане от движение.

Снощи се бе опитала да си внуши, че нещото от стаята ѝ всъщност не е било там, че е било просто остатък от сън. Сега обаче знаеше, че е повече от това. Но какво? Дух? Чий дух? Не духът на майка ѝ. Може би не би имала нищо против, ако майка ѝ се въртеше около нея, за да я пази. Да, това би било хубаво. Но в най-добрия случай това беше зъл дух, а в най-лошия – опасен. Духът на майка ѝ никога нямаше да е така зъл, никога-никога. Освен това духовете не те следват от място на място. Не, така не ставаше. Хората не са обитавани от духове. Къщите може да са обитавани и духовете от тях са приковани към определено място, където остават, докато накрая душите им се успокоят – не могат да изоставят мястото си и да тръгнат по града, за да преследват определено

момиченце. И все пак вратата на мазето бе трясната.

Може да е станало от течението.

Може би. Но нещо се движеше из площадката горе, където не можеше да го види. Не е течение. Нещо странно.

Въображение.

Така ли?

Застана до стълбището, вдигна поглед нагоре, опита се да си представи какво има там, да се успокои и започна по спешност да разговаря със себе ей.

– Е, ако не е дух, какво е?

– Нещо лошо.

– Това не е задължително.

– Нещо много, много лошо.

– Стига толкова! Престани сама да се плашиш. Снощи нали не ти направи нищо лошо?

– Не.

– Тогава се успокой. В безопасност си.

– Но ето го, че се върна.

Нов звук я откъсна от вътрешния ѝ диалог. Ново изтропване, но беше различно от звука на вратата, когато се трясна. Ето го пак – туп! И пак. Звучеше като че ли нещо се хвърляше с глава срещу стената на площадката горе – удряше се безсмислено като молец срещу прозореца през лятото.

Туп!

Светлината изгасна.

Пени ахна.

Тропането престана.

Сред възцарилia се изведнъж мрак зловещите и тревожно упорити животински звуци се разнесоха навсякъде около Пени – не само от площадката горе. Тя усети и че нещо се движи в потискащия мрак. В мазето заедно с нея нямаше само едно невидимо и непознато същество – бяха много.

Но какво бяха те?

Нещо се допря в крака ѝ, а после се загуби в гъстия подземен мрак.

Тя изпищя. Викът ѝ бе силен, но не достатъчно. Не се чу никъде освен в мазето.

В този момент госпожа Марч, учителката по музика, започна да удря по пианото в кабинета по пеене точно над главата на Пени. Децата там започнаха да пеят. „Фрости, снежният човек“. Репетираха за

коледното представление, в което щеше да участва цялото училище непосредствено преди началото на зимната ваканция.

Сега, колкото и високо да извикаше Пени, никой не би я чул.

А заради пеенето и пианото вече не можеше да чува

Движешите се в мрака около нея неща. Но бяха още там. Тя изобщо не се съмняваше, че са там.

Пое дълбоко дъх. Беше решила да не се поддава на паника. Не беше дете.

Няма да ме наранят, помисли си.

Но не успя да се убеди.

Мина предпазливо към първите стъпала отдолу – с едната си ръка държеше плика, а другата бе протегнала пред себе си като че ли е сляпа, което за момента не беше много далеч от истината.

В мазето имаше два прозореца, но бяха малки правоъгълници, не по-големи от трийсет на трийсет сантиметра, поставени високо в стената, на равнището на улицата. Освен това отвън бяха зацапани; дори и в хубав ден, мръсните стъкла пропускаха твърде малко светлина, за да осветят мазето. В облачен ден като днес, в началото на буря, през прозорците навлизаха само разпокъсани лъчи на десетина сантиметра.

Достигна първото стъпало и вдигна глава. Дълбока, дълбока тъмнина.

Госпожа Марч още удряше по пианото, а децата пееха за съживилия се снежен човек.

Пени повдигна крак и намери първото стъпало.

Отгоре, в онзи край на стълбището, само на десетина сантиметра над входната врата, се появиха две очи – сякаш откъснати от тялото си, сякаш плуващи из въздуха, като че ли принадлежаха на животно не по-голямо от котка. Не беше котка, разбира се. Не би имала нищо против да беше котка. Очите също бяха големи като на котка, но по-светли, не отразяваха просто светлината като котешките очи, а бяха така неестествено ярки, че грееха като малки фенери. Цветът им също бе странен – лунно-бели, с миниатюрни сребърно-сини петънца. Тези студени очи я гледаха недоброжелателно.

Свали крак от първото стъпало.

Съществото отгоре се плъзна по площадката и стъпи на най-горното стъпало – приближаваше се към нея.

Пени се отдръпна.

Нещото се бе спуснало още две стъпала и за придвижването му можеше да се съди единствено по немигащите очи. Тъмнината покриваше

очертанията му.

Тя се задъха, сърцето ѝ заби по-силно от музиката над нея и се отдръпна, докато не блъсна с гръб металния шкаф на рафтовете. Сега нямаше накъде да се обърне, къде да се скрие.

Нещото вече бе изминало една трета от пътя по стълбите и продължаваше да се движи.

На Пени ѝ се припишка. Притисна се към рафтовете ѝ стисна бедра.

Нещото бе стигнало половината на стълбището. Вече се движеше по-бързо.

В кабинета по пеене над главата ѝ учениците най-последно бяха усетили духа на „Фрости, снежният човек“, бяха запели свободно, с онова, което госпожа Марч винаги наричаше „апломб“.

С тъгля на очите си Пени видя нещо в мазето, далеч вдясно – слабо просветване, блясък, сияние, движение. Осмели се да отмести поглед от спускащото се по стълбите пред нея същество и се взря в тъмното помещение – веднага съжали, че го е направила.

Очи.

Сребристо-бели очи.

Тъмнината изцяло ги ограждаше. Две очи светеха към нея от пода, едва ли на повече от метър, и я гледаха студено и гладно. На трийсетина сантиметра зад тях имаше още две очи. Четири други очи светеха студено на височина почти метър от пода, в средата на помещението; за миг помисли, че не е оценила правилно ръста на съществата, но после се досети, че две от тях са се качили на дърводелската маса. Два, четири, шест чифта очи я гледаха зложелателно от рафтовете покрай отсрещната стена. На пода до вратата към котелното имаше още три чифта. Някои бяха съвършено неподвижни, други се движеха неуморно напред-назад, трети пълзяха бавно към нея. Никое от тях не мигаше. Нови същества излизаха от пространството под стълбите. Бяха навярно към двайсет – ледени и ярки, злонамерени и зловещи очи.

Разтреперана и хленчеща, Пени откъсна поглед от дяволската глутница в мазето и отново вдигна глава към стълбището.

Самотният звяр, който бе започнал да се спуска от площадката преди не повече от минути, вече бе слязъл. Беше на последното стъпало.

6

Съседите на Винсент Васталяно, и на изток, и на запад от къщата

му, живееха в също така големи, удобни и елегантно обзаведени къщи, които, съдейки по вида им, биха могли да бъдат и самостоятелни господарски къщи в провинцията, а не да се намират на централна градска улица. Обитателите на тези грандиозни къщи нямаха вземане-даване с града и затова не бяха чули или видели нещо необикновено през нощта на кръв и убийства.

След по-малко от половин час Джак и Ребека бяха изчерпали въпросите си и отново излязоха на улицата. Държаха глави възможно най-ниско в яките си, за да позволят на колкото може по-малко от засилилия се вятър да ги обвее. Беше се превърнал в зла, ледена и биеща вихрушка, която вдигаше сметта от канавките и я пращаше из въздуха, разтърсваше голите дървета с достатъчно сила, за да прекърши тънките клончета, вдигаше рязко полите на палтата, хапеше незащитената кожа.

Снежинките също се бяха усилили. След няколко минути броят им щеше така да нарасне, че вече нямаше да бъдат снежинки. Черният асфалт по улицата още се виждаше, но скоро щеше да се покрие с ледена коричка.

Джак и Ребека тръгнаха обратно към къщата на Васталяно и тъкмо се канеха да влязат, когато някой ги повика. Джак се обърна и видя Хари Улбек, младият полицаи, който преди това стоеше на пост пред входната врата на Васталяно. Хари се бе подал от прозореца на една от трите служебни коли, спрени до тротоара. Говореше им нещо, но вятърът заглуши думите му. Джак отиде до колата и се наведе над отворения прозорец:

– Извинявай, Хари, не чух и една дума. – Дъхът му образува бели облачета.

– Току-що се обадиха по радиото – предаде Хари. – Искат да отидете веднага. Вие и детектив Чандлър.

– За какво сме им?

– Изглежда, че е нещо, свързано със случая, върху който работите. Имало е нови убийства. Като това тук. А може би и по-лоши... по-кръвави.

7

Очите им изобщо не приличаха на очи. Напомняха на процепи в решетката на пещ, през които можеше да се добие представа за огъня отзад. Сребристобял огън. В тях нямаше ириса, нито зеници – като в

очите на хора или животни. Имаше само злостен блясък, бяла светлина отвътре, която пулсираше и пробляскваше.

Съществото, от стълбището се премести от първото стъпало и слезе на пода. Запъти се към Пени, после спря и се вторачи в нея.

Тя не можеше да се отдръпне дори и сантиметър. Един от металните рафтове вече я бе притиснал болезнено в ребрата.

Изведнъж усети, че музиката е спряла. В мазето бе тихо. И е било така от известно време. Може би половин минута. Смразена от ужас, тя не бе реагирала веднага след края на „Фрости, снежният човек“.

Със закъснение отвори уста, за да изкрещи за помощ, но пианото отново се обади. Този път мелодията беше „Рудолф, северният елен с червен нос“, още по-шумна от предишната.

Нещото под стълбището продължаваше да се взира в нея и макар че очите му изобщо не приличаха на тигрови очи, тя все пак си спомни за снимката на тигъра, която бе видяла, в едно списание. Очите от онази снимка и тези странни очи съвсем не си приличаха, но все пак нещо ги свързваше – бяха очи на хищник.

Въпреки че зрението ѝ донякъде бе започнало да привиква с мрака, Пени все още не можеше да види как изглеждат съществата, дали са добре въоръжени със зъби и нокти. Имаше само заплашителни немигащи очи, огрени от бял пламък.

Вдясно от нея останалите същества започнаха да се движат – почти като едно, с една и съща цел.

Завъртя се към тях – сърцето ѝ биеше по-бързо от всякога, дъхът бе застинал в гърлото ѝ.

По блясъка на сребристите очи разбираше, че вече са скочили от рафтовете, където се бяха настанили.

Ще ме нападнат.

Двете от дърводелската маса също скочиха на пода.

Пени изпищя с всички сили.

Музиката не спираше. Дори не наруши ритъма си.

Никой не я чуваше.

Освен онова пред стълбището, всички останали същества се бяха събрали в глутница. Блестящите им очи приличаха на подобрани диаманти, изложени върху черно кадифе.

Никое от тях не я нападеше. Изчакваха.

След миг тя отново се обърна към стълбището.

Звярът пред него също бе започнал да се движи. Но не тръгна към нея. Вместо това пробяга през мазето и се присъедини към събратята си.

Стълбището бе свободно макар и тъмно.

Това е номер.

Доколкото можеше да види, нищо не би й попречило да се изкатери бързо по стълбите.

Това е клопка.

Но не им беше нужно да й поставят клопка. Тя вече бе поставена натясно. Биха могли да се втурнат към нея когато искаха. Биха могли и да я убият, ако го искаха.

Потрепващите ледено-бели очи я гледаха.

Госпожа Марч удряше по пианото.

Децата пееха.

Пени се откъсна от рафтовете, втурна се към стълбището и запълзя нагоре. При всяка стъпка очакваше, че нещата ще я захаят за петите, ще се вкопчат в нея и ще я повалят. Тя се пусна веднъж, едва не падна назад, сграбчи перилото със свободната си ръка и продължи нагоре. Последното стъпало. Площадката. Опипа вратата за бравата, откри я.

Коридорът. Светлина, сигурност. Тя трясна вратата зад гърба си. Облегна се върху й. Беше задъхана.

В кабинета по пеене още упражняваха „Рудолф, северният елен с червен нос“.

По коридора нямаше никого.

Замаяна и с омекнали колене, Пени се отпусна и седна на пода с опрян към вратата гръб. Пусна плика с учебните помагала. Беше го стискала така силно, че по дланта й бяха останали следи от дръжката. Ръката я болеше.

Песента завърши.

Започнаха нова – „Сребърни звънчета“.

Пени постепенно дойде на себе си, успокои се и започна да разсъждава нормално. Какво бяха онези противни неща? Откъде се бяха взели? Какво искаха от нея?

Спокойният размисъл не й помогна. Не успя да достигне до нито един приемлив отговор.

Много наистина тъпи отговори й минаха през главата обаче – таласъми, дяволчета, човекоядци... Хайде стига. Не можеше да са това. Това тук е истинският живот, не е приказка.

Как би могла да разкаже на някого за преживяванията си в мазето, без да я помислят за хлапе или – още по-лошо – за малко побъркана? Разбира се, големите не използват думата „побъркан“, когото говорят за деца. Би могъл да си глупав като носорог, да бърбориш безсмислици

като луд, да дъвчеш мебелите, да запалваш котки и да си говориш със стените, но доколкото си дете, най-лошото, което биха казали за теб – поне пред хората, – би било, че си „емоционално объркан“, макар че с това искат да кажат точно, че си побъркан. Ако тя кажеше на госпожа Куилън, на баща си или на някой друг възрастен за нещата, които бе видяла в училищното мазе, всички биха си помислили, че тя търси внимание и съжаление; биха решили, че още не е превъзмогнала смъртта на майка си. Наистина няколко месеца, след като майка ѝ бе починала, Пени не беше в добра форма – беше объркана, сърдита, уплашена и представляваше проблем и за баща си, и за себе си. Тогава ѝ беше нужна помощ. Ако сега им кажеше за нещата от мазето, щяха да решат, че отново ѝ трябва помощ. Щяха да я изпратят на „консултация“, при психолог или някакъв друг лекар „по главите“ и щяха да бъдат много внимателни към нея, да се държат много добре, да ѝ осигурят внимание, съчувствие и всякакво лечение, но просто нямаше да ѝ повярват, докато не видят със собствените си очи онова, което тя бе видяла.

Или докато стане прекалено късно.

Да, щяха да повярват тогава – когато вече е мъртва.

Тя изобщо не се съмняваше, че нещата с огнените очи биха се опитали да я убият – рано или късно. Не знаеше защо им е нужен животът ѝ, но усещаше злите им намерения, омразата им. Все още наистина не ѝ бяха причинили зло, но ставаха все по-смели. Онова от стаята ѝ снощи не бе повредило нищо освен бухалката ѝ за бейзбол, с която бе замахнала, но тази сутрин вече се бяха престашили достатъчно, за да унищожат съдържанието на шкафчето ѝ. А сега, все по-смели, се бяха показали и я бяха плашили.

После какво?

Нещо по-лошо.

Ужасът ѝ им доставяше удоволствие, беше като храна за тях. Но като на котката с мишката накрая играта би им омръзнала. И тогава...

Тя потрепери.

Какво да направя? – отчаяно си помисли тя. Какво да направя?

8

Хотелът, един от най-добрите в града, бе точно срещу Централ парк. Беше същият хотел, където Джак и Линда изкараха медения си месец преди тринайсет години. Тогава не можеха да си позволят

Бахамските острови, Флорида и дори Катскилс. Вместо това си останаха в града и наеха за три дена апартамент в красивата сграда и дори това им се стори екстравагантно. Меденият им месец въпреки това бе прекрасен – три дена, изпълнени със смях, приятен разговор, планове за бъдещето и много любене. Обещаха си да тидат до Бахамските острови за десетгодишнината си, когато това време дойде, вече имаха две деца и грижи за новия си апартамент, така че се споразумяха да отложат Бахамските острови за петнайсетия си юбилей. Линда умря след малко повече от година. В осемнайсетте месеца от погребението ѝ насам Джек често си бе мислил за Бахамите, които сега завинаги щеше да свързва с нещо неприятно, и за този хотел.

Убийствата бяха станали на шестнайсетия етаж, където сега двама униформени полицаи – Ийгър и Тъфтън – бяха застанали в нишата до асансьора. Не пускаха никого освен срещу полицейско удостоверение или хора, които можеха да докажат, че държат стаи на този етаж.

– Кои са жертвите? – обърна се към Ийгър Ребека. – Обикновени хора?

– Не – поклати глава Ийгър. Беше дългурест мъж с огромни жълти зъби. При всяка пауза облизваше зъбите си. – Двамата бяха явно професионални биячи.

– Нали го знаете този тип хора? – обади се Тъфтън, когато Ийгър спря, за да оближе зъбите си. – Високи, с големи ръце; можеш да строшиш върлина във вратовете им, а те ще си мислят, че подухва ветрец.

– А третият – продължи Ийгър – е един от фамилията Карамазя. – Той замълча и протегна език над горните си зъби. – И то от самото семейство. – Премести езика на долните зъби. – Казва се... Доминик Карамазя.

– По дяволите! – изруга Джек. – Това е братът на Дженоро.

– Да, братчето на кръстника, любимецът му, дясната му ръка – избърза да потвърди Тъфтън преди Ийгър да започне да отговаря. Тъфтън имаше навика да говори бързо, беше с остри черти на лицето, зглесто тяло и бързи движения, жестовете му бяха делови. Бавността на Ийгър сигурно беше за него постоянен източник на раздразнение, помисли си Джек. – И не само са го убили. Разпразли са го целия. По света няма патолог, който би могъл да събере Доминик обратно и да го зашие, така че да стане за открито погребение, а нали знаете колко важни са погребенията за тия сицилианци?

– Сега по улиците ще се пролее кръв – уморено махна с ръка Джек.

– Не сме имали война между бандите вече години – съгласи се

Тъфтън.

– Доминик... – замисли се Ребека. Не се ли говореше за него по всички новини това лято?

– Да – потвърди Ийгър. – Областният прокурор мислеше, че има достатъчно доказателства, за да го подведе под отговорност за...

Когато спря, за да обlige жълтите си зъби с розовия език, Тъфтън бързо довърши:

– За търговия с наркотици. Той отговаряше за всички дейности на Кармаза, свързани с разпространението. Опитват се да го уличат вече двайсетина години, може би повече, но той е лисица. Не е имало случай да влезе в съда и да не си тръгне оттам оправдан.

– А какво е правил в хотела? – зачуди се Джак.

– Мисля, че се е укривал – допусна Тъфтън.

– Бил е записан под измислено име – добави Ийгър.

– Скрил се е тук с ония две маймуни, които да го пазят – завърши Тъфтън. – Сигурно са знаели, че е бил на мушката, но все пак са го застреляли.

– Застреляли? – укоризнено повтори Ийгър. От зъбите му долетя неприятен звук на смукане. – По дяволите, това не е просто застрелване. Някаква лудост е, пълно откачане – ето какво е това. Боже, ако можеше, бих казал, че е бил дъвкан, просто сдъвкан на отделни парченца.

Престъплението бе извършено в двустаен апартамент. Врата е била разбита още от първите полицаи, които са пристигнали. Съдебният медик, полицейският фотограф и двама техници от лабораторията работеха и в двете стаи.

В салона, изцяло обзаведен в бежово и кралско синьо, имаше стилно примесени френски провансалски и съвременни мебели. Стаята би изглеждала топла и уютна, ако цялата не бе оплискана с кръв.

Първият труп бе прострян по гръб върху пода, покрай преобърнатата овална масичка. Трийсетинагодишен мъж. Висок и плещест. Тъмните му панталони бяха скъсани.

Ялата му риза също бе скъсана, а по-голямата ѝ част бе кърваво-червена. Беше в подобно на Вастаяно и Рос състояние – жестоко изпохапан, обезобразен.

Климът около трупа бе пропит с кръв, но пораженията не обхващаха единствено тази част от стаята. Лъкатушешца кървава следа водеше от единия край на салона към отсрещния, после отново се връщаше – беше отчаяният маршрут на жертвата, която се е опитвала да избяга от нападателите си и да се отърве от тях.

На Джак започна да му се повдига.

– Това е просто като кланица! – възкликна Ребека.

Мъртвият бе носил оръжие. Презраменният му кобур бе празен. Пистолетът със заглушител, калибър 38, лежеше покрай него.

Джак прекъсна един от лабораторните техници, който бавно обикаляше стаята и вземаше образци от кръвта:

– Не сте пипали пистолета, нали?

– Разбира се, че не – взмути се техникът. – Ще го отнесем в лабораторията в найлонов плик и там ще снемем отпечатъците.

– Чудех се дали е било стреляно с него.

– А, това е почти сигурно. Открихме четири употребени гилзи.

– Същия калибър?

– Да.

– А открихте ли куршумите от тях? – попита Ребека.

– И четирите. – Техникът им посочи. – Два в онази стена, един в рамката на вратата там и един в тапицерията на този фотьойл тук.

– Значи изглежда не е уцелил онова, в което се е прицелвал – кимна Ребека.

– Навярно не е. Четири гилзи и четири куршума.

Всичко е съвсем точно.

– А как не е могъл да уцели от толкова близо? – учуди се Джак.

– Откъде мога да знам. – Техникът сви рамене и продължи работата си.

В спалнята бе по-окървавено отколкото в салона. Имаше и двама мъртъвци.

А имаше и двама живи мъже. Полицейски фотограф, който правеше всевъзможни снимки. И съдебен медик на име Брендан Мългрю, висок и слаб човек с изпъкнала Адамова ябълка, който оглеждаше положението на двата трупа.

Една от жертвите бе просната върху двойното легло – с главата към долния край и боси крака, обърнати към таблата. Едната му ръка лежеше покрай него с отворена нагоре длан. Носеше хавлия и кървав костюм.

– Доминик Карамаса – позна го Джак.

– По какво съдиш? – Ребека огледа съсипаното лице.

– По доста малко неща.

Другият труп лежеше на пода по корем с обърната настрани глава и разкъсано на лентички лице. Беше облечен като другия от салона – бяла риза, тъмни панталони, презраменен кобур.

Джак извърна глава от кървящата и разкъсана кожа. Стомахът му гореше – оттам бяха тръгнали киселини и се бяха спрели под сърцето му. Потърси в джоба си опаковка с хапчета за по-добро храносмилане.

И двете жертви в спалнята носеха оръжие. Но то им бе помогнало не повече отколкото на човека от салона.

Трупът на пода все още стискаше пистолет със заглушител – така незаконен както и гаубица на президентска пресконференция. Беше същият като пистолета от пода на първата стая.

Човекът от леглото не бе могъл да задържи пистолета у себе си. Той лежеше върху намачканите чаршафи и одеяла.

– Смит и Уесън, Магнум. 357 – позна го Джак. – Достатъчно мощен е, за да пробие дупка колкото юмрук в тялото на всеки, който му се изпреди.

Към него нямаше прикрепен заглушител, тъй като бе револвер, а не пистолет, затова Ребека забеляза:

– Ако с това нещо се стреля на закрито, шумът ще е като от оръдие. Би трябвало да го чуят от единия край на етаж до другия.

– И с двата ли пистолета е стреляно? – обърна се Джак към Мългрю.

Съдебният лекар кимна:

– Да. Ако се съди по намерените гилзи, магазинът на пистолета е бил напълно изпразнен. Десет патрона. А онзи с Магнума е успял да стреля пет пъти.

– И не е уцелил похитителя си? – обади се Ребека.

– Явно не – съгласи се Мългрю, – макар че вземаме кръвни проби от целия апартамент с надеждата да намерим някоя кръвна група, която не съвпада с кръвните групи на трите жертви.

Трябваше да се махнат от трупове, за да може фотографът да направи снимките си.

Джак забеляза две внушителни дупки в стената отляво на леглото:

– Тези от калибъра. 357 ли са?

– Да – кимна Мългрю. Той преглътна с мъка, Адамовата му ябълка се раздвижи. – И двата куршума са преминали през стената, в съседната стая.

– Боже мой! Наранен ли е някой там?

– Не. Но е било на косъм. Човекът от стаята е просто вбесен.

– Не мога да го обвиня – въздъхна Джак.

– Говорил ли е вече с някого? – попита Ребека.

– Може да е разказал нещо на униформените – допусна Мългрю, –

но не мисля, че е разговарял официално с детектив.

– Хайде да отидем при него, докато всичко е още свежо – обърна се Ребека към Джак.

– Добре. Само секунда. – Джак погледна Мългрю. – Тези три жертви... от ухапвания ли са умрели?

– Така изглежда.

– От плъхове?

– Бих изчакал резултатите от лабораторията, аутопсията...

– Питам само за неофициалното ви мнение – натърти Джак.

– Е... неофициално... не са плъхове.

– Кучета? Котки?

– Много съмнително.

– Открихте ли някакви курешки?

– Аз си помислих за това, но е странно, че ви е хрумнало и на вас – учуди се Мългрю. – Прегледах навсякъде. Не открих никакви курешки.

– А нещо друго да ви е направило впечатление?

– Забелязахте вратата, нали?

– Да. Освен това?

– Това не е ли достатъчно? – Този път Мългрю беше изненадан. – Вижте, първите двама униформени на местопроизшествието е трябвало да разбият вратата, за да влязат. Апартаментът е бил добре заключен – отвътре. Прозорците също са заключени отвътре, а мисля и че са минати отгоре с блажна боя. Така че... независимо какво са били, хора или животни, как са се измъкнали убийците? Пред себе си имате мистерия в заключена стая. Това за мене е твърде странно, какво ще кажете вие?

Джак въздъхна:

– Всъщност това вече започна да става всекидневно явление.

9

Тед Джърнзби, техник от телефонната компания, работеше върху една разклонителна кутия, недалеч от училището „Уелтън“. От двете му страни имаше работно осветление, което той и Анди Карнс бяха пренесли долу от камиона, а лъчите му бяха насочени към кутията; иначе във високата водосточна шахта, с хладния ѝ застоен въздух, бе съвсем тъмно.

От лампите се отделяше малко топлина, а и въздухът под земята бе естествено по-топъл отколкото по обветрената улица, макар и не много

по-топъл. Тед обаче потрепера. Тъй като работата му бе доста деликатна, той бе свалил ръкавиците си. Сега ръцете му бяха започнали да изтръпват от студ.

Макар че водосточните шахтите не са свързани с канаизацията и макар че бетонните тунели бяха сравнително сухи след седмиците без валежи, до обонянieto на Тед понякога достигаше неприятен мирис на гнило, който – в зависимост от силата си – веднъж го караше да се мръщи, друг път го задавяше. Искаше му се Анди да побърза с платките, които трябваше да монтира, за да свършат.

Остави настрана тънките си клещи, сложи ръце пред устата си и духна върху тях. Облегна се покрай работните си лампи, като се опита да види какво има в неосветената част от тунела.

От тъмното към него идваше лъч от фенерче. Най-после Анди идваше.

Но защо ли тичаше?

Анди Карнс задъхан изплува от тъмнината. Беше само двайсетгодишен, наполовина по-млад от Тед; двамата работеха заедно само от една седмица. Анди беше плажен тип момче – със светлоруса коса, здравословен тен и лунички, които приличаха на водни капки върху топлия, сух пясък. Би му подходило повече да се намира в Маями или в Калифорния; в Ню Йорк изглеждаше не на място. Сега обаче беше така блед, че луничките му се открояваха като тъмни дупки по лицето му. В очите му се четеше ужас. Целият трепереше.

– Какво има? – попита Тед.

– Там – несигурно смотолеви Анди. – В съединителния тунел. От тази страна на шахтата за спускане.

– Има ли нещо там? Какво?

Анди се обърна боязливо:

– Не са ме последвали. Слава Богу. Страх ме беше, че искат да ме хванат.

– За какво говориш изобщо? – намръщи се Тед Джърнзби.

Анди се наклони да започне, поколеба се и поклати глава. Продължи смутен и все още уплашен:

– Няма да ми повярваш. Никога няма да повярваш. И на мене не ми се вярва, но все пак аз го видях!

Тед загуби търпение и откопча собственото си фенерче от пояса. Тръгна към съединителния тунел.

– Почакай! – извика Анди. – Там може... и да е опасно.

– Защо? – раздразнен настоя Том.

– Очи – потрепна Анди. – Това видях първо. Множество светещи очи – първо в тъмното, а после във входа на съединителния тунел.

– Това ли е всичко? Слушай, видял си няколко плъха. Няма за какво да се тревожиш. Като изкараш малко време на тая работа, ще им свикнеш.

– Не бяха плъхове – твърдо заяви Анди. – Плъховете имат червени очи, нали? Тези бяха бели. Или... някак сребристи. Сребристо-бели очи. Много ярки. И това не беше отражение от фенерчето ми. Не. Аз дори не го бях светнал, когато ги забелязах. Те светеха. Светещи очи, със собствена светлина. Искам да кажа... като очите в тиква със свещ. Малки огнени петна, които примигваха. И когато обърнах фенерчето към тях, те бяха там, на не повече от два метра от мен – най-невъзможните, гадни неща. Право пред мен!

– Какво? – настоя Тед. – Още не си ми казал какво си видял.

Анди му разказа с разтреперан глас.

Беше най-шантавата история, която някой бе разказвал на Тед, но той я изслуша без коментар и макар да беше сигурен, че не може да е вярно, усети как го полазват тръпки. После, въпреки възраженията на Анди, се върна в съединителния тунел, за да види сам. Не откри абсолютно нищо, да не говорим за чудовищата, които му бяха описани. За малко тръгна и по междинния проход, като шареше с фенерчето си. Нищо.

Върна се на работната си площадка.

Анди седеше в кръга светлина от големите лампи. Оглеждаше се подозрително в околния мрак. Все още бе блед.

– Там няма нищо – съобщи Тед.

– А преди минута имаше.

Тед изключи фенерчето си и го върна на колана си. Прибра ръце в подплатените с кожа джобове на работната си дреха.

– Това ти е първият път, когато слизаш под земята с мен – започна Тед.

– Е, и?

– Някога бил ли си на такова място преди?

– Искаш да кажеш в канал? – попита Анди.

– Това не е канал, а водосточна шахта. Бил ли си друг път под земята?

– Не. Но какво общо има всичко това?

– Случвало ли ти се е да попаднеш в претъпкано кино и изведнъж да се почувстваш... притиснат?

– Не страдам от клаустрофобия – заяви Анди.

– Няма нищо срамно, разбира се. Виждал съм го много пъти. Някои хора изпитват неприятно чувство в малки стаи, в асансьори, по многолюдни места, макар да не е нещо така силно, че да се нарече клаустрофобия. После се спускат за първи път тук за някакъв ремонт и започват да се чувстват сковани, разтреперват се, не им достига дъх, усещат как стените се затварят, чуват едни неща, въобразяват си други. Ако случат с тебе е такъв, няма за какво да се тревожиш. Това не значи, че ще те уволнят или нещо подобно. Не, по дяволите! Просто няма да те прашат повече под земята – това е всичко.

– Но аз ги видях ония неща, Тед.

– Там няма нищо.

– Видях ги.

10

Стаята до апартамента на покойния Доминик Карамаса беше обширна и приятна. Имаше широко легло, маса, бюро, гардероб и два стола. Цветовата гама на стаята бе издържана в коралово-червено с тюркоазени елементи.

Бърт Уик, наемателят, бе около петдесетгодишен. Беше висок над метър й осемдесет и някога е бил здрав и силен, но сега на мястото на мускулите му имаше само тлъстина. Раменете му бяха широки, но закръглени, под обемистия му гръден кош бе провиснал корем и както беше седнал на леглото, панталоните му се впиваха в тлъстите бедра. За Джак бе трудно да прецени дали някога Уик е бил привлекателен. Излишеството от храна, пиене и цигари бяха превърнали лицето му в нещо разплуто. Очите му бяха малко изпъкнали и налети с кръв. В тази коралово-тюркоазена стая Уик изглеждаше декоративна жаба върху торта за рожден ден.

Гласът му също изненадваше – бе по-висок, отколкото Джак очакваше. Беше си представил, че Бърт Уик ще се движи и ще говори бавно, като уморен от застоялия живот човек, но Уик разговаряше доста нервно и припряно. Не можеше и да стои на едно място. Ставаше от леглото, крачеше из стаята, сядаше на стола, скачаше почти веднага, отново тръгваше – и през цялото време говореше, отговаряше на въпросите и главно се оплакваше. Оплакваше се непрекъснато.

– Това няма да отнеме много време, нали? Вече трябваше да отлож

една бизнес среща. Ако продължи повече, ще трябва да отложи още една.

– Няма да трае дълго – увери го Джек.

– Закусвах тук, в стаята си. Не особено добра закуска. Оранжадата не беше изстудена, а кафето не беше достатъчно топло. Бях помолил да опържат яйцата ми добре от двете страни, а те пристигнаха на очи. Човек би очаквал от такъв хотел, от хотел с тази репутация и с тази цена да получи по-добра закуска в стаята си. Както и да е, обръснах се и се облякох. Решех се в банята, когато чух някой да вика. После прекрещя. Излязох от банята и се заслушах, тъй като бях почти сигурен, че идва от съседната стая. Бяха повече от един глас.

– Какво викаха? – попита Ребека.

– Изглеждаха учудени, стреснати. Уплашени. Много уплашени.

– Не, исках да кажа спомняте ли си нещо от думите, които крещяха?

– Никакви думи.

– Имена тогава.

– Не крещяха думи или имена – нищо подобно.

– Все пак какво крещяха?

– Е, може да са били думи или имена или и двете, но през стената нищо не можеше да се различи. Беше само шум – Тогава си помислих – Боже мой, не само нещо не е наред, цялото ми гадно пътуване е такова.

Уик не само се оплакваше, той постоянно мрънкаше.

Тонът на гласа му накара Джек да настръхне.

– И после? – попита Ребека.

– Ами викането не продължи много. Почти веднага започна стрелбата.

– Тези два куршума през стената ли преминаха? – Джек посочи дупките там.

– Не веднага. Може би след минута. И от какво, по дяволите, е изработен този бърдак, след като стените не могат да спрат и един куршум?

– Било е Магnum 357 – напомни Джек. – Него нищо не може да го спре.

– Стените са като от тоалетна хартия – продължаваше Уик и не искаше да чуе нищо, което би оправдало хотела. Отиде до телефона, поставен върху масичка до леглото му, и сложи ръка върху слушалката. – Щом започна стрелбата, се придвижих дотук, свързах се с телефонистката и ѝ казах да извика ченгетата. Отне им много време, докато дойдат.

В този град винаги ли толкова се бавите, когато човек има нужда от помощ?

– Правим каквото можем – отвърна Джак.

– Тогава затворих телефона и се поколебах, не бях сигурен какво да направя, просто стоях и слушах писъците и виковете оттам. После ми дойде наум, че може да попадна в линията на огъня и тръгнах към банята, като си мислех да остана там, докато всичко се размине, и изведнъж, Господи, аз се оказах в линията на огъня. Първият изстрел дойде през стената и мина може би на петнайсет сантиметра от лицето ми. Вторият мина дори по-близо. Хвърлих се на пода и се увих в килима, но това бяха последните два изстрела – след няколко секунди нямаше вече и писъци.

– После какво? – попита Джак.

– После изчаках ченгетата.

– И не излязохте в коридора?

– Защо да го правя?

– Да видите какво е станало.

– Вие луд ли сте? Откъде можех да знам кого ще сваря в коридора?

Там можеше още да стои един от онези с pistolетите.

– Значи не видяхте никого? И не чухте нещо важно като име например?

– Казах ви вече. Не.

Джак не знаеше какво друго да го попита. Погледна към Ребека, но и тя изглеждаше също толкова затруднена. Още една задънена улица.

Станаха от столовете си и Бърт Уик, все така повратлив и мрънкащ, зареди:

– Това си беше гадно пътуване от самото начало, абсолютно гадно. Първо по време на целия полет от Чикаго трябваше да седя до старица от Пиория, която изобщо не млъкваше. Отвратителна досадница. А самолетът попадна сред такава буря, каквато не сте виждали. После вчера ми пропаднаха две сделки, да не говорим, че в хотела ми имало плъхове, такъв скъп хотел...

– Плъхове? – повтори Джак.

– Какво?

– Казахте, че в хотела имало плъхове.

– Да, така е.

– Вие видяхте ли ги? – намеси се Ребека.

– Срамота е – разпали се Уик. – В такова място, с цялата му прехвалена репутация, да има плъхове.

– Вие видяхте ли ги? – повтори Ребека.

Уик наведе глава и се намръщи:

– А вас защо толкова ви интересуват плъховете? Това няма нищо общо с убийствата.

– Вие видяхте ли ги? – вече съвсем рязко натърти Ребека.

– Не съвсем. Но ги чух. В стените.

– Чули сте плъхове в стените?

– Е, всъщност в отоплителната система. Чувах се наблизо, като че ли бяха направо тук в стените, но нали знаете как ехти в тези кухи метални тръби за отоплението? Плъховете може и да са били на друг етаж, дори в друго крило, но наистина звучеше като че ли са близо. Тогава станах от бюрото и допрях ухо до решетката – кълна се, че й чувах като че ли са на сантиметри от мене. Цвърчаха. Едно такова смешно цвърчене. Трябва да бяха пет-шест плъха според звука. Чувах как крачката им дращеха по метала... стържеха и дрънчаха така, че ме побиха тръпки. Оплаках се, но управата не я е грижа за оплакванията на клиентите. От отношението им към гостите човек не би могъл и да си помисли, че смятат този хотел за един от най-добрите.

Джак си представи как Бърт Уик е направил многобройни шумни и дребнави оплаквания още преди да чуе плъховете. Дотогава управата вече ще го е смятала или за безнадежден психопат или за хитрец, който си търси извинение, за да не си плати сметката.

Вик вече бе отишъл до прозореца и гледаше ту към зимното небе, ту към улицата под него.

– А сега трябва и да вали сняг. И времето да се развали като капак на всичко. Просто не е честно.

Той вече не напомняше на Джак за жаба. Сега приличаше на двуметрово дебело и космато бебе с тлъсти крака.

– Кога чухте плъховете? – попита Ребека.

– Тази сутрин. Веднага след закуската се обадих на регистрацията долу, за да им обясня колко ужасна храна съм получил от румсървиса. След много незадоволителния си разговор с дежурния там затворих телефона и точно тогава чух плъховете. След като ги послушах и бях напълно сигурен, че са плъхове, се обадих на управителя да се оплача от това и отново без очаквания резултат. Тогава вече реших да взема душ и да си стегна багажа, за да си потърся нов хотел още преди първите си срещи за деня.

– Помните ли точно в колко часа чухте плъховете?

– Не до минутата. Но трябва да е било към осем и половина.

– Около час преди да почнат убийствата в съседния апартамент – обърна се Джек към Ребека.

– Става все по-странно и по-странно – разтревожено кимна тя.

11

В апартамента на произшествието трите обезобразени трупа все още стояха по местата си.

Специалистите от лабораторията още не бяха привършили. В салона единият минаваше с прахосмукачка килима покрай трупа. Щяха да изследват по-късно съдържанието на събраното.

Джек и Ребека отидоха до най-близката решетка на отоплението – правоъгълник с размери трийсет на три сантиметра, закрепен към стената на десетина сантиметра от тавана. Джек занесе един стол под нея, изправи се на него и я огледа.

– Краят на тръбата е укрепен с извита навътре подпора – забеляза той. – Винтовете минават и през ъглите на решетката, и през подпората.

– От моето място – обади се Ребека – се виждат главичките само на два болта.

– Това е всичко. Но ако нещо се опита да излезе от тази тръба, ще трябва да махне поне единия, за да разхлаби решетката.

– А няма такива умни плъхове – допълни тя.

– Дори и да е умен, по-умен от всички останали създадени от Бога плъхове по земята, просто Алберт Айнщайн в царството на плъховете, пак не би могъл да свърши тази работа. Би трябвало да работи от вътрешната страна с насочена отвертка. А с крачката си не би могъл да подхване и да преобърне сложната конструкция.

– Нито пък със зъби.

– Не. За тази работа са нужни пръсти.

Всъщност тръбата бе прекалено малка, за да може човек, дори дете, да пролази през нея.

– А ако плъховете са били много, няколко десетки, притиснати един до друг в тръбата и са се борели да излязат през решетката? – предположи Ребека. – Ако цяла глутница от тях е натиснала достатъчно силно вътрешната страна на преградата, не би ли могло болтовете да бъдат изтласкани от подпората, а после и самата решетка

Той огледа решетката пред себе си. Тя се движеше леко нагоре и надолу, навътре и навън, но не много.

– Тази е доста добре закрепена – отбеляза той.

– Сигурно някоя от останалите е по-хлабава.

Джак слезе от стола и го върна на мястото му. Обиколиха апартамента и огледаха всички решетки към отоплителната система – две в салона, една в спалнята, една в банята. Навсякъде преградите стояха плътно на място.

– Нищо не е влязло в апартамента през отоплителните тръби – заключи Джак. – Може и да успее да се убее, че плъхове биха полазили до решетката и биха я съборили, но и два живота да живея, не бих повярвал, че са се върнали през същата тръба и някак са успели да сложат решетката на мястото ѝ. Няма плъх – а и друго животно, – който да е така добре обучен, да е така сръчен.

– Разбира се, че няма. Това е просто смешно.

– И така? – запита той.

– И така – въздъхна тя. – Значи за тебе е просто странно съвпадение, че хората тук явно са изпохапани до смърт скоро след като Уик е чул плъхове в стените.

– Не обичам съвпаденията – махна с ръка той.

– Нито пък аз.

– Обикновено се оказва, че не са съвпадения.

– Точно така.

– И все пак това е най-вероятното. Съвпадението, искам да кажа. Освен ако...

– Освен ако какво? – заинтересува се тя.

– Освен ако не пожелаеш да вземеш под внимание вуду-то, черната магия...

– Не, благодаря.

– ... демони, пълзящи през стените...

– Джак, за Бога!

– ... появяват се, убиват, а после се разтапят обратно в стените и просто изчезват.

– Това не ми се слуша.

– Просто се шегувам, Ребека – усмихна се той.

– Как не. Може и да си мислиш, че не хващаш вяра на такива щуротии, но дълбоко в себе си, част от съзнанието ти е...

– ... прекалено готова да приеме всичко – довърши той.

– Ако настояваш да го представиш като шега...

– Наистина. Настоявам.

– Но е така. Въпреки всичко.

- Би могло да съм готов да приема всичко. Не е изключено...
  - Изключено е.
  - ... но поне не съм твърдоглав.
  - Нито пък аз.
  - Или уплашен.
  - Какво трябва да значи това?
  - Отгатни сама.
  - Намекваш, че аз съм уплашена?
  - А не си ли, Ребека?
  - От какво?
  - От снощи например.
  - Не ставай смешен...
  - Тогава нека зарежем темата.
  - Добре, засега.
  - Единайсет и двама са – погледна часовника си той. – Ще направим обедна почивка в дванайсет. Ти обеща да поговорим, докато обядваме.
  - Казах – ако имаме време да обядваме.
  - Ще имаме време.
  - Не съм сигурна.
  - Ще имаме време.
  - Тук има още много работа.
  - Ще се заемем с нея след обета.
  - Имам хора за разпит.
  - Ще ги подложим на него след обета.
  - Ти си ужасен, Джак.
  - Неуморим.
  - Инат.
  - Решителен.
  - По дяволите.
  - И обаятелен – завърши той.
- Тя явно не беше съгласна. Отдалечи се от него. Изглежда предпочиташе да гледа някой от обезобразените трупове.
- Отвън снегът валеше вече силно. Небето бе мрачно.
- Макар че още не бе дошло и пладне, вече като че ли се стъмваше.

Лавел излезе от задния вход на къщата. Отиде до края на покрития вход, спусна се по трите стъпала. Застана до кафявата измръзнала трева и вдигна глава към въртящото се множество от снежинки.

Досега не беше виждал сняг. Освен на снимки, разбира се. Но не и истински сняг. До тази пролет бе прекарал целия си трийсетгодишен живот на Хавайските острови, Доминиканската република, Ямайка и на още няколко карибски острова.

Беше очаквал, че зимата в Ню Йорк ще бъде неприятна и дори тежка за човек като него, който не е свикнал с нея. Все пак, за негово голямо учудване, преживяванията му досега бяха приятни и дори вълнуващи. Ако зимата му харесваше само заради необичайността си, може би щеше да се почувства иначе, когато привикне, но засега острият вятър и студеният въздух му действаха добре.

Освен това в големия град бе открил огромни залежи от власт, която му бе нужна, за да върши работата си – безкрайно полезната власт на злото. Злото процъфтяваше навсякъде. В провинцията и в предградията също, разбира се, не само в границите на Ню Йорк. Достатъчно зло бе имало и в Карибските острови, естествено, където той бе бокор – жрец на вуду, специализиран в черната магия – още от двайсет и две годишна възраст. Но тук, при огромната концентрация на хора върху сравнително малка площ, при броя на убийствата – тридесет-четиридесет на седмица, където нападенията, изнасилванията, кражбите и грабежите бяха десетки хиляди – дори стотици хиляди – годишно където имаше армия от мошеници готови на всичко легиони от престъпници, които търсеха плячка, всякакви откачени и извратени типове, пънкари, насилници на жени почти безбройна измет – тъкмо тук въздухът бе изпълнен с основните елементи на злото, които можеш да видиш, да помиришеш и да докоснеш, ако имаш усета на Лавел към тях. След всяко злодеяние от покварената душа излизаше еманация на злото, която укрепваше основните елементи във въздуха, правеше ги по-силни и потенциално по-унищожителни. Над световния град и през него течаха и се преобръщаха огромните тъмни реки на злото. Безплътни реки наистина. Нематериални. Но енергията, която ги създаваше, бе истинска, смъртоносна – точно онова нещо, с което Лавел би могъл да постигне каквото си поиска. Би могъл да постави бентове на тези среднощни приливи и сумрачни езера от зложелателна сила, да ги използва за още по-трудни и по-амбициозни

магии, проклетия и заклинания.

Но в града имаше и други, различни доброжелателни течения, съставени от еманациите на добри души, посветили се на достойни дела. Това бяха реките на надеждата, любовта, смелостта, благотворителността, невинността, добротата, приятелството, честността и достойнството. И тук имаше изключително мощна енергия, но тя бе абсолютно ненужна за Лавел. Някой хунгон, жрец на бялата магия би могъл да усмири тази добродетелна енергия, за да лекува, да прави ползотворни заклинания и чудеса. Но Лавел беше бокор, а не хунгон. Беше се посветил на черните изкуства, на ритуалите „Конго“ и „Петро“, а не на обичаите, свързани с „Рада“, бялата магия. А да се посветиш на тези тъмни сфери на магията означаваше и да им се обречеш.

И въпреки дългото си общуване със злото, той не бе започнал да гледа на живота мрачно, тъжно и дори скептично – напротив, беше щастлив човек. Усмиваше се широко, докато стоеше зад къщата, до кафявата измръзнала трева, и бе вдигнал глава към снежната виелица. Чувството се силен, спокоен и почти невероятно доволен от себе си.

Беше висок, метър и деветдесет. С тесните си черни панталони и дългото си, добре ушито кашмирено палто изглеждаше дори по-висок. Изглеждаше необичайно слаб все пак силен въпреки видимата липса на мускули. И най-невнимателният наблюдател не би могъл да реши, че пред него стои слабак, тъй като от него просто се излъчваше твърдост, а очите му бяха такива, че би ти се искало веднага да се махнеш от пътя му. Ръцете му бяха големи, а китките широки и кокалести. Лицето му бе благородно и приличаше на лицето на киноактьора Сидни Поатие. Кожата му бе необичайно тъмна, много черна, с почти лилав оттенък, нещо като ципата на добре узрял патладжан. Снежинките се разтапяха по лицето му, закрепваха се във веждите и покриваха къдравата му черна коса.

Къщата, от която бе излязъл, беше триетажна псевдо-викторианска сграда с бутафорна кула, покрит с плочи покрив, с множество пищни корнизи, които обаче бяха изпочупени от времето и мръсни. Била е издигната в началото на века и тогава е принадлежала към наистина престижен жилищен квартал, където хората все още са били заможни към края на Втората световна война (макар и вече с намаляващ престиж), но районът определено бе западнал към края на седемдесетте години. Повечето къщи по улицата бяха разделени на отделни апартаменти. Специално тази не беше, но и тя имаше занемарения вид на останалите. Това не бе място, където Лавел би искал да живее, но той трябваше да остане

тук, докато малката му война не приключеше удовлетворително; тук беше скривалището му.

Останалите тухлени къщи от двете страни на улицата, същите като тази, бяха притиснати съвсем наблизко. Всяка бе обърната към собствен, ограден двор. Не бяха кой знае какви дворове – правоъгълници с размер десет на пет метра, покрити с рядка тревица, сега повяхнала заради зимата. В единия край на дворовете имаше гараж, а зад него се простираше замърсена алея.

В единия край на двора на Лавел имаше барака от вълниста ламарина, покрита с бял емайл, с две зелени метални врати, подпряна до стената на гаража. Беше я купил от „Сийрс“ и техниците на магазина я бяха изправили тук преди месец. След като се нагледа на снега, той отиде до бараката, отвори една от вратите и влезе вътре.

Посрещна го горещина. Макар че в бараката нямаше отопление и стените дори не бяха изолирани, в малкото помещение – четири на три метра – все пак беше много топло. Веднага след като затвори вратата зад гърба си, Лавел бе принуден да съблече деветстотиндоларовото си палто, за да може да диша спокойно.

Във въздуха се носеше особен серен мирис. На повечето хора би се сторил неприятен. Но Лавел подсмръкна, после вдиша дълбоко и се усмихна. Зловонието го радваше. За него то бе сладък аромат, защото бе мирисът на отмъщението.

Беше се изпотил. Свали ризата си. Припяваше на странен език.

Свали също обувките, панталоните и бельото си. Коленичи на пръстения под гол.

Започна тихо да пее. Мелодията бе чиста, приятна и той я изпълняваше добре. Пееше тихо и извън собствената му територия никой не би могъл да го чуе.

От него се стичаше пот. Черното му тяло лъщеше. Леко се поклащаше напред-назад, докато пееше. След малко бе почти изпаднал в транс.

Текстът, който изпълняваше, бе напевна, ритмична поредица от неграматични, сложни, но благозвучно преплетени думи от френски, английски, суахили и банту. Имаше елементи от хайтянски и ямайски диалекти, от африкански напеви джуджу – богатият и пъстър „език“ на вуду.

Пееше за отмъщение. За смърт. За кръвта на враговете си. Привикваше унищожението на фамилията Карамазя, на членовете ѝ един след друг, според приготвения от него списък.

Накрая запя за убиването на двете деца на онзи полиейски детектив, което можеше да се наложи да стане всеки миг.

Перспективата за убийство на деца не го тревожеше.

Всъщност тази възможност го вълнуваше. Очите му светеха. Дългите пръсти на ръцете му чувствено галеха слабото му тяло.

Дишането му бе затруднено в топлия тежък въздух, но той продължаваше да поема и изпуска още по-топлите и по-тежки пари.

Капчиците пот по абаносовата му кожа отразяваха оранжевата светлина.

Макар че не бе запалил осветлението, когато влезе, вътрешността на бараката не бе напълно тъмна. Малкото помещение без прозорци бе заобиколено от сенки, но разсеяното оранжево сияние се издигаше от дупка в средата на пода с диаметър метър и половина. Лавел я бе изкопал, докато изпълняваше сложен шестчасов ритуал, по време на който бе говорил с множество божества на злото – Конго Савана, Конго Маусай, Конго Моудонг, с ангели на злото – Зандор, Ибос „Червения“, Петро Маман Пемба, Ти Жан Пи Фин.

Изкопът бе оформен като ров от метеор, с приведени стени, които ограждаха басейн. Дълбочината в средата на басейна беше само метър. Ако човек го погледаше обаче достатъчно дълго, той постепенно започваше да изглежда много, много по-дълбок. По някакъв тайнствен начин, ако задържиш погледа си върху трептящата светлина няколко минути и се опиташ да отгатнеш източника ѝ, чувството ти за пространство рязко и драстично се променяше и дъното на дупката започваше да изглежда десетки, ако не и стотици метри по-отдалечено. Тя преставаше да бъде просто дупка в пръстения под на бараката – по някакъв неочакван и вълшебен начин се превръщаше във врата към сърцевината на земята. А после, само след примигване, тя отново се превръщаше в плитък басейн.

Лавел все още пееше, но се наведе напред.

Погледна към странната пулсираща оранжева светлина.

Погледна в дупката. Вторачи се. Надолу... Надолу в... Надолу в ямата. Ямата.

13

Нейва Руни привърши почистването в апартамента на Досън малко преди обед.

Повече не бе видяла и не бе чула никакви признаци от плъха – или

каквото там беше, – който бе гонила от стая в стая по-рано сутринта. Беше изчезнал.

Остави бележка на Джак Досън, в която го помоли да й звънне вкъщи довечера. Трябваше да му се каже за плъха, така че той да може да се уговори с домоначалника и да се свържат със съответните служби. Закрепи бележката за хладилника с магнитната пеперуда, която обикновено използваше за списъка за покупките си.

След като си сложи гумените ботуши, палтото, шала и ръкавиците, тя изгаси и последната лампа, в хола. Сега в апартаментата проникваше само слабата, сива и ненужна дневна светлина, която изглежда едва се промъкваше през прозорците. А в коридора, където нямаше прозорци, беше съвсем тъмно. Остана свършено неподвижна до входната врата за повече от минута – слушаше.

Апартаментът остана тих като гроб.

Накрая излезе и заключи вратата след себе си.

Няколко минути след като Нейва Руни си тръгна, в апартаментата започна движение.

Нещо излезе от стаята на Пени и Дейви. Сля се със сенките в тъмния коридор. Ако Нейва беше още там, би видяла единствено ярките му светещи и огнени бели очи. То остана за миг пред вратата, от която бе излязло, и тръгна по коридора към хола: Ноктите му тракаха по дървения под, от него долиташе студен и сърдит съскащ звук.

От детската стая излезе и второ същество. И то бе добре прикрито от тъмнината в апартаментата – беше само сянка сред сенките, с изключение на светещите очи.

Трето малко, тъмно и съскащо зверче се появи.

Четвърто.

Пето.

Още едно. И още едно...

Скоро бяха из целия апартамент – клечаха из ъглите, качваха се по мебелите или цвърчаха под тях, промъкваха се по перваза на паркета, катереха се по стените със сръчността на насекоми, лазеха под пердетата; подсмърчаха и съскаха; сновяха неуморно от стая в стая; ръмженето им почти напомняше на гърлен чужд език; стояха главно в сенките, като че ли и бледата зимна светлина от прозорците им беше прекалено силна.

После изведнъж всички се спряха и замръзнаха, сякаш така им бе заповядано. Постепенно започнаха да се люшкат ту наляво, ту надясно, а искрящите им очи описваха малки полукръгове в мрака. Движенията им като метроном следваха ритъма на песента, изпълнявана от Баба

Лавел в друг, отдалечен край на града.

Накрая престанаха да се поклашат.

Не ги обзе отново припряност.

Чахаха в сенките – неподвижни, със светещи очи.

Скоро щяха да бъдат призовани да убият.

Бяха готови. Бяха нетърпеливи.

ТРЕТА ГЛАВА

1

Капитан Уолтър Грешам от отдела за убийства имаше лице като лопата. Не че беше грозен – напротив, бе доста красив по свой си, ъгловат начин. Но цялото му лице бе източено напред, властните му черти сочеха надолу и навън, към върха на брадичката му, така че човек неволно го оприличаваше на градински бел.

Пристигна в хотела няколко минути преди дванайсет часа и се срещна с Джек и Ребека в нишата до асансьора на шестнайсетия етаж, до един прозорец, който гледаше към Пето авеню.

– Тук е започнала да се мъти голяма война между бандите – съобщи той. – По време на цялата ми кариера такова нещо не е имало. Това е нещо като през двайсетте години, за Бога! Дори да са само избиващи се помежду си хулигани и непрокопсаници, никак не ми харесва. Нямам никакво намерение да ги търпя в района си. Преди да дойда тук, говорих с пълномощника по полицията и той е напълно съгласен с мен: Не можем все така да се занимаваме с тези случаи като с обикновени убийства; трябва да действваме по-настойчиво. Ще създадем специален екип. Ще преустроим две от стаите за разпити в щаб на екипа със специални телефони и всичко необходимо.

– Това означава ли, че Джек и аз ще бъдем отстранени от разследването?

– Не, не – възрази Грешам. – Назначавам ви за шефове на екипа. Искам да се върнете в участъка, да изготвите план за нападение и стратегия, да дадете списък на всичко, от което ще имате нужда. Колко души ще ви трябват – и униформени, и детективи? Колко административен персонал? Колко превозни средства? Установете пряка телефонна връзка с градската, щатската и федералната служба за борба с наркотиците, така че да не ни пречи бюрокрацията всеки път, когато ни трябват

сведения. И после елате да ми докладвате в пет часа.

– Тук още не сме привършили – обади се Джак.

– Това ще го поемат други – увери го Грешам. – И между другото получихме някои сведения по вашето запитване за Лавел.

– От телефонната компания ли? – попита Джак.

– Това е едното. При тях няма номер на никакъв Баба Лавел – със или без вписване в указателя. А миналата година са имали само двама клиенти, записани като Лавел. Изпратих човек тази сутрин да говори с двамата. Никой от тях не е черен като, вашия Лавел. И никой не е чувал за човек на име Баба. Никой от двамата не е предизвикал и най-малкото подозрение у моя човек.

Тласнат от внезапен силен порив на вятъра, снегът застырга по прозореца като пясък. Пето авеню долу за миг се загуби под въртящите се снежинки.

– А какво казват от електроснабдяването? – попита Джак.

– Същото положение – отсече Грешам. – Никакъв Баба Лавел.

– Може би се е регистрирал под името на някой свой приятел.

– Съвзахме се и с отдела за имиграция – поклати глава Грешам. – Никой под името Лавел, Баба или който и да е там не е искал миналата година краткосрочно или дългосрочно жителство.

– Значи пребивава нелегално в страната – намръщи се Джак.

– Или изобщо го няма – подхвърли Ребека.

Те учудено я погледнаха.

– Не съм убедена, че изобщо съществува Баба Лавел – обясни тя.

– Разбира се, че съществува – възрази Джак.

– Чували сме доста за него и сме видели това-онова... – продължи тя. – Но когато въпросът опре до реални доказателства за съществуването му, оставаме винаги с празни ръце.

Грешам бе силно заинтересуван, а това обезкуражи Джак.

– Смяташ, че Лавел е само нечия измислица? Нещо като... манекен, зад когото истинският убиец или убийци се прикриват?

– Защо не? – сви рамене Ребека.

– Малко заблуда – продължи все така заинтересуваният Грешам. – Всъщност тук може би се крие някое друго от мафиотските семейства, което е предприело нещо срещу Карамаза – иска да се качи на най-високото стъпало в бизнеса.

– Лавел съществува – настоя Джак.

– Изглеждаш толкова сигурен. Защо така? – попита Грешам.

– И аз не знам. – Джак се загледа към обсипаните със сняг манхатънски небостъргачи. – Няма да се преструвам, че имам някакви сериозни основания. Просто е... инстинкт. Чувствам го отвътре. Лавел съществува. Той е някъде там. Някъде там е... и мисля, че е най-злият и най-опасен мръсник, с когото би ни се наложило да се срещнем.

2

По време на обедната почивка в училището „Уелтън“ Пени Досън реши, че не е гладна. Дори не си направи труда да отиде до отреденото ѝ ново шкафче, за да си вземе кутията с обета. Остана на чина си подпряла глава и със затворени очи, като се преструваше, че е задрямала. В стомаха си усещаше горчива ледена топка. Беше болна – не от вирус, а от страх.

Не беше казала на никого за сребристоооките духове в мазето. И без това никой не би ѝ повярвал, че наистина ги е видяла. И съвсем сигурно никой не би повярвал, че в края на краищата духовете щяха да се опитат и да я убият.

Но тя знаеше какво я чака. Не знаеше защо трябваше да се случи тъкмо на нея. Не знаеше и точно как щеше да ѝ се случи. Не знаеше откъде се бяха взели духовете. Не знаеше и дали ще ѝ се удаде възможност да им избяга; може би нямаше да има начин. Но знаеше какво възнамеряваха да ѝ причинят. О, да.

А и не се тревожеше единствено от собствената си съдба. Боеше се и за Дейви. Щом духовете преследваха нея, биха могли да се насочат и към него.

Чувстваше се отговорна за Дейви, особено след смъртта на майка им. Тя беше все пак голямата му сестра. Голямата сестра е длъжна да се грижи за братчето си и да го пази, дори и ако понякога отегчава.

В момента Дейви беше на долния, втори етаж със съучениците и учителите си. Поне засега беше в безопасност. Духовете явно нямаше да се покажат, когато наоколо има много хора – те очевидно са много по-тайни същества.

Но после? Какво щеше да стане след училище, когато трябваше да си отидат вкъщи?

Не виждаше как би могла да защити себе си или Дейви.

С глава върху ръцете си и със затворени очи, като се преструваше, че дреме, тя тихичко се помоли. Но не мислеше, че това би ѝ помогнало.

3

Джак и Ребека спряха при телефонните автомати във фоайето на хотела. Той се опита да се свърже с Нейва Руни. Заради новото си назначение към специалния екип нямаше да може да прибере децата от училище, както бяха говорили, и се надяваше Нейва да ги посрещне и да ги отведе у тях за известно време. Тя не вдигна слушалката и той реши, че може би все още чисти в неговия апартамент, опита и своя телефон, но и там никой не отговори.

Без желание се обади на балдзата си, Фей Джеймисън, единствената сестра на Линда. Фей бе обичала Линда почти колкото я обичаше и Джак. Затова той бе доста привързан към Фей, макар че нея човек трудно можеше да харесва винаги. Тя бе убедена, че никой не би могъл да изживее пълноценно живота си без благотворните съвети от нейна страна. Имаше най-добри намерения. Нежеланите ѝ съвети се градяха върху истинска загриженост за останалите хора, поднасяха се винаги с внимателен майчински тон, дори обектът на вниманието ѝ да е два пъти по-възрастен от нея. Но въпреки добрите си намерения тя много често дразнеше и понякога за Джак тихият ѝ глас звучеше по-пронизващо от полицейска сирена.

И сега, когато той я помоли по телефона да вземе децата от училище, ако може, тя започна:

– Разбира се, Джак, ще ми бъде приятно, но след като ще очакват да видят тебе, а ти не се появиш, те ще се разочароват, но ако това започне да се случва по-често, те ще изпитат и нещо по-лошо от разочарованието – ще се почувстват изоставени.

– Фей...

– Психолозите твърдят, че когато децата вече са загубили единия си родител, за тях трябва...

– Фей, извинявай, но в момента просто нямам време да изслушам какво мислят психолозите. Аз...

– Но ти би трябвало да си осигуриш време точно за такива случаи, скъпи.

– Навярно е така – въздъхна той.

– Всеки съвременен родител би трябвало да е добре запознат с детската психология.

Джак погледна към Ребека, която нетърпеливо потрепваше край телефоните. Повдигна вежди, а Фей захвана пак:

– Ти си старомоден родител, свикнал да стои отстрани, скъпи. Мислиш, че би могъл да преодолееш всичко с помощта на любовта и бонбоните. Е, разбира се любовта и бонбоните са част от всичко това, но работата е много по-сложна, защото...

– Фей, чуй ме, в девет от десет случая аз съм там, където казвам на децата, че ще бъда. Но понякога ми е просто невъзможно. При моята професия работното време не може да бъде строго определено. Детективът от отдела по убийствата не може просто да си тръгне, когато е попаднал на гореща следа, просто защото е дошъл краят на работното му време. Освен това в момента при нас има криза. Много сериозна. Сега, би ли искала да вземеш децата вместо мене?

– Разбира се, скъпи – малко обидено отвърна тя.

– Благодаря ти много, Фей.

– Няма защо.

– Извинявай, ако съм казал нещо... по-рязко.

– Не, изобщо не си. Не се тревожи. Дейви и Пени ще останат ли за вечеря?

– Ако няма да те затрудни...

– Разбира се, че няма. Ние много обичаме те да са при нас, Джак. Знаеш го. Ще дойдеш ли и ти за вечеря?

– Не съм сигурен, че ще мога да се освободя.

– Гледай да вечеряш по-често с тях, скъпи.

– Разбира се.

– Вечерята е важен ритуал, възможност за всички от семейството да споделят как е минал денят им.

– Знам.

– Децата имат нужда от тези мигове на спокойствие и на близост в края на всеки ден.

– Знам. Правя всичко възможно да бъда с тях. Много рядко ми се случва да пропусна някоя вечеря.

– А ще останат ли да спят у нас?

– Сигурен съм, че няма да се забавя чак толкова. Слушай, благодаря ти много, Фей. Не знам как бих се оправял без тебе и Кийт, наистина. Но сега трябва да бягам. Ще се видим.

Преди Фей да успее да му отговори с нови съвети, Джак остави слушалката, като изпитваше едновременно вина и облекчение.

Яростен и студен вятър бе задухал от запад. Той блъскаше безмилостно студения сив град, като тласкаше снега пред себе си.

Пред хотела Ребека и Джак вдигнаха яките на палтата си, наведоха глави и внимателно запристъпваха по хлъзгавия заснежен тротоар.

Току-що бяха стигнали до колата си, когато към тях се приближи непознат човек.

– Лейтенант Чандлър? Лейтенант Досън? Шефът ми би искал да говори с вас.

– Кой е шефът ви? – попита Ребека.

Вместо да отговори, човекът посочи големия черен мерcedes, който бе спрял по-надолу по алеята пред хотела. Той тръгна към него, като явно очакваше и те да го последват, без да задават повече въпроси.

Те се поколебаха и наистина го последваха, а когато стигнаха лимузината, тъмният ѝ заден прозорец се спусна. Джак веднага разпозна пътника, а видя, че и Ребека знае кой е той – дон Дженао Карамаз патриархът на най-могъщата мафиотска фамилия в Ню Йорк.

Високият мъж седна на предната седалка до шофьора, а Карамаз, който седеше сам отзад, отвори вратата и даде знак на Джак и Ребека да влязат.

– Какво искате? – попита Ребека, без да помръдне.

– Да поговорим малко. – Карамаз имаше съвсем лек сицилиански акцент. Гласът му звучеше изненадващо културно.

– Тогава говорете – отсече тя.

– Не така. Прекалено студено е. – Снегът се сипеше покрай Карамаз и влизаше в колата. – Нека се настаним по-удобно.

– На мене ми е удобно – настояваше тя.

– Е, на мене не ми е. – Карамаз се намръщи. – Слушайте, знам някои много ценни за вас сведения. Реших да ви ги кажа сам. Аз. По това не можете ли да разберете колко е важно? Но нямам намерение да говоря на улицата, пред хората, за Бога!

– Влизай, Ребека – подкани я Джак.

Тя го послуша и влезе с отвратено изражение.

Джак се вмъкна в колата след нея. Седнаха обърнати назад от двете страни на вградените бар и телевизор, а Карамаз остана с лице към тях.

От предната седалка Руди докосна един бутон и дебела плексигласова преграда отдели двете части на колата.

Карамаз вдигна дипломатическото си куфарче, сложи го върху коленете си, но не го отвори. Погледна към Джак и Ребека замислено и хитро.

Старецът приличаше на гущер. Очите му бяха покрити от тежки, неравни клепащи. Беше почти напълно плешив. Лицето му бе сбръчкано

и сухо с остри черти и широка уста с тънки устни. Движенията му също бяха като на гушер – стоеше много дълго неподвижен, а после се оживяваше за малко, бързо завърташе и обръщаше глава.

Джак не би се изненадал ни най-малко, ако между сухите устни на Карамаза се покажеше дълъг, раздвоен език.

Карамаза извърна глава към Ребека:

– Нямаме никакво основание да се боите от мен.

– Да се боя? Нищо подобно – учуди се тя.

– Когато се колебаехте дали да влезете в колата, аз си помислих...

– О, това не беше от страх – ледено процеди тя. – Безпокоях се дали в химическото чистене ще успеят да премахнат вонята от дрехите ми.

Суровите очички на Карамаза се свиха. Джак изстена вътрешно.

– Не виждам защо да не бъдем любезни един към друг – каза старецът, – особено след като е от взаимен интерес да си сътрудничим.

Тонът му не бе на хулиган, а по-скоро на banker.

– Сериозно? – сопна се Ребека. – Значи не виждате защо? Тогава нека ви обясня.

– О, Ребека... – промълви Джак. Но тя не пожали Карамаза:

– Вие сте гангстер, крадец, убиец, пласъор на наркотици, сводник. Това обяснение стига ли ви?

– Ребека...

– Не се тревожи, Джак. Не съм го обидила. Не можеш да обидиш прасето просто като му кажеш, че е прасе.

– Не забравяй – напомни ѝ Джак, – че той днес е загубил брат си и племенника си.

– Които също бяха пласъори на наркотици, гангстери и убийци – не се предаваше тя.

Карамаза бе останал без думи от яростта ѝ. Ребека го изгледа злобно и продължи:

– Вие не изглеждате особено натъжен от смъртта на брат си. На тебе изглежда ли ти печален, Джак?

Без и следа от гняв или дори вълнение в гласа си, Карамаза ѝ обясни:

– Във *fratellanza*¹ сицилианците не плачат.

От устата на повехналия старец тази декларация за твърдост прозвуча изключително глупаво.

Все така спокойно и отново с равния тон на banker, Карамаза

---

1. *fratellanza* (итал.), братство – Б.пр.

допълни:

– Ние обаче чувстваме. И си отмъщаваме.

Ребека го оглеждаше с явна неприязън.

Ръцете на стареца лежаха съвършено неподвижни, като влечуги, върху дипломатическото куфарче. Обърна змийските си очи към Джак:

– Лейтенант Досън, може би трябва да преговарям с вас в случая.

Вие изглежда не споделяте... предразсъдъците на лейтенант Чандлър.

– Тук изцяло грешите – тръсна глава Джак. – Съгласен съм с всичко казано от нея. Самият аз просто не бих го изрекъл.

Той погледна към Ребека.

Тя му се усмихна, доволна, че я е подкрепил. Джак продължи да я гледа, макар че говореше на Карамаза:

– Понякога прямотта и нападателността на партньорката ми идват в повече и не помагат на работата. Тя изглежда не може или не иска да се съобрази с това.

Усмивката ѝ веднага изчезна. Карамаза подхвърли, без да прикрива сарказма си:

– Е, какво имаме тук – двама самоуверени полицаи, почти светци? Предполагам, че и никога не сте приемали подкуп, дори в дните, когато като униформени ченгета сте обикаляли по маршрута си и парите едва са ви стигали за наема.

Джак посрещна твърдия и внимателен поглед на стареца и заяви:

– Да. Така е. Аз никога не съм вземал.

– Дори някой бакшиш...

– Не.

– ... или някое претъркулване в леглото с някоя проститутка, която се опитва да се отърве от затвора, или...

– Не.

– ... малко кокаин или марихуана от някой разпространител, който ви е молил да извърнете глава.

– Не.

– Бутилка уиски или двайсетдоларова банкнота по Коледа?

– Не.

Карамаза ги огледа мълчаливо за миг, докато вятърът с нов пристъп обгърна колата и затъмни града.

– Значи имам работа с двама откачени. – Той изплю думата „откачени“ с презрение, от което пролича какво е мнението му за честния обществен служител.

– Грешите – възрази Джак. – Ние не сме толкова специални. Не сме

и откачени. Не всички полицаи са покварени. Всъщност дори повечето от тях не са.

– Повечето от тях! – възкликна Карамаза, който явно беше на друго мнение.

– Така е – настоя Джак. – Разбира се, срещат се и черни овци, както навсякъде. Но мисля, че общо взето мога да се гордея с колегите си.

– По един или друг начин повечето хора се подкупват – не се предаваше Карамаза.

– Това просто не е вярно.

– Няма нужда да спориш, Джак – намеси се Ребека. – Той трябва да вярва, че и всички останали са покварени. Това просто оправдава собствените му дела.

Старецът въздъхна. Отвори дипломатическото куфарче на скута си, извади отвътре голям кафяв плик и го подаде на Джак.

– Това може да ви е от помощ.

– Какво има вътре? – попита Джак преди да протегне ръка съвсем предпазливо.

– Успокойте се – усмихна се Карамаза. – Не е подкуп. Информация е. Всичко, което сме успели да научим за човека, който се нарича Баба Лавел. Последният му адрес. Ресторантите, в които е обичал да ходи, преди да започне тази война и да се скрие. Имената и адресите на разпространителите, които са продавали стоката му през последните няколко месеца, макар че някои от тях вече едва ли ще можете да разпитате.

– Защото сте наредили да ги убият ли? – попита Ребека.

– Може би просто са напуснали града.

– Как не.

– Така или иначе, всичко е тук – продължи Карамаза. – Възможно е вече да знаете всичко това, възможно е и да не го знаете. Мисля, че не ви е известно.

– А защо ни го давате? – вдигна вежди Джак.

– Не е ли очевидно? – Старецът отвори малко по-широко тежките клепки на очите си. – Искам Лавел да бъде открит. Искам да бъде спрял.

Като почукваше с големия плик по коляното си, Джак започна:

– Мислех, че за вас би било по-лесно да го откриете отколкото за нас. Все пак той е разпространител на наркотици. Част е от вашия свят. При вас са всички връзки, всички контакти...

– Обикновените връзки и контакти в този случай имат съвсем малко или никакво значение – отвърна старецът. – Този Лавел... той действата сам. И по-лошо. Като че ли... като че ли е от... дим.

– Сигурен ли сте, че наистина съществува? – намеси се Ребека. – Може би е само измислен човек. Може би истинските ви врагове са го измислили, за да се прикриват с него.

– Той съществува – натърти Карамаз. – Проникнал е нелегално в страната миналата пролет. Дошъл е от Ямайка през Пуерто Рико. В плика има и негова снимка.

Джак бързо го отвори, прелисти съдържанието и извади снимка с голям формат.

– Това е фотоувеличение на снимка от ресторант малко след като Лавел започна да работи в традиционно наша територия – обясни Карамаз.

„Традиционно наша територия. Боже, помисли си Джак, звучи също като някой английски граф, който се оплаква от браконьерите, нахлули в земите му за лов на лисици!“

Снимката бе малко замъглена, но лицето на Лавел бе излязло достатъчно добре, за да може Джак да познае човека, дори и ако го срещне на улицата. Беше черен и удивително красив мъж с голямо чело, малко хлътнали очи, високи скули и широка уста. Тук се усмихваше на някой, който бе извън кадъра. Имаше мила усмивка.

Джак подаде снимката на Ребека.

– Лавел иска да ми отнеме бизнеса, да унищожи репутацията ми сред fratellanza, да ме накара да изглеждам слаб и безпомощен. Мене. Човека, който е ръководил организацията с желязна ръка през последните двайсет и осем години! Мене!

В гласа му накрая си проби път някакво чувство – студен и твърд гняв. Продължи, като изплюваше думите:

– Но това не е най-лошото. Не. Вижте, всъщност на него не му трябва бизнесът. След като го получи, той ще го захвърли, ще остави на другите фамилии да настъпят и да си го поделят. Просто не иска бизнесът да е мой или на някой на име Карамаз. Това не е само битка за територията, не е просто борба за контрол. За Лавел това е съвсем ясно въпрос за отмъщение. Исква да ми причини страдание във всяко отношение. Смята да ме изолира и се надява да сломи духа ми, като открадне империята ми и убие племенниците ми, синовете ми. Да, всички тях, един след друг. Заплашва и че ще убие най-добрите ми приятели, както и всички, които някога са значели нещо за мене. Обещава да убие и петимата ми любими внуци. Предста вие ли си? Заплашва малки дечица! Няма отмъщение, колкото и заслужено да е то, което би трябвало да засяга невинни деца.

– Той сам ли ви каза, че ще направи всичко това? – попита Ребека.
– Кога? Кога ви каза?

– Няколко пъти.

– Срещали сте се лице в лице?

– Не, той не би оживял след такава среща.

Банкерският вид бе изчезнал. Благородническото лустро го нямаше. Старецът сега приличаше повече отвсякога на влечуго. Като змия в костюм за един милион долара. Много отровна змия.

– Гадината Лавел ми каза всичко това по телефона – продължи той.

– На незаписания ми в указателя домашен номер. Аз го сменям непрекъснато, но този кретен винаги намира новия, веднага след уточняването му. Обажда ми се... казва ми... винаги след като е убил мои приятели, племенници, внуци, а после... казва, че ще... казва какво смята...

Като си спомни за арогантните заплахи на Лавел, за миг Карамазата остана без думи – гневът заключи челюстите му, зъбите му се стиснаха, мускулите по врата и бузите му потрепваха. Тъмните му очи, които можеха да обезпокоят всекиго, сега светеха с такава нечовешка ярост, че Джак я усети и почувства да го полазват тръпки.

Накрая Карамазата успя да се овладее. Когато заговори обаче, гласът му остана само яростен, леден шепот:

– Този боклук, този негърски копелдак, това лайно ми казва, че ще убие жена ми, моята Нина. Клане е думата, която използва. А когато я заколи, твърди той, щял да ми отнеме и дъщерята. – Гласът на стареца омекна, когато заговори за дъщеря си. – Моята Роузи, моята прекрасна Роузи, светлината в живота ми. Изглежда на седемнайсет, въпреки че е двайсет и седем годишна. И е умна. Студентка по медицина. Ще стане лекарка. Започна стажа си тази година. Кожата ѝ е като порцелан. Има най-красивите очи на света. – За миг замълча, като си представяше Роузи, а после шепотът му отново стана дрезгав: – Лавел казва, че ще изнасили дъщеря ми, а после ще я заколи, ще я нареже на парчета... пред мене. И има – наглостта да ми говори така! – С последното си възклицание Карамазата оплю палтото на Джак. Няколко секунди остана мълчалив; само поемаше дълбоко и развълнувано дъх. Подобните му на куки за плетене пръсти се стегнаха в юмруци, свиваха се и се отпусаха. – Искам да го спрете този копелдак.

– Пуснали сте всичките си хора след него, нали? – попита Джак. – Използвали сте всичките си източници?

– Да.

– И все пак не можете да го откриете.

– Heee! – От тази едничка дума пролича, че смущението му е не по-малко от гнева му. – Напуснал е квартирата си във Вилидж, минал е в нелегалност, скрил се е. И затова ви давам тези данни. Можете да обявите всеобщо издирване, след като вече имате снимката му. Сега всяко ченге в града ще може да го търси, а това е повече, отколкото аз мога да направя. Можете дори да го покажете по телевизията, във вестниците, докато всеки в проклетия град ще знае за кого да се оглежда. Щом аз не мога да се добера до него, искам поне вие да го хванете и да го приберете. След като се озове в затвора...

– Ще намерите начин да стигнете до него там. – Ребека – довърши мисълта на Карамазя. – Ако го арестуваме, той така и няма да стигне до съда. Ще бъде убит в затвора.

Карамазя не искаше да потвърди думите ѝ, но и тримата знаеха, че е така.

– Казахте ни, че мотивът за Лавел е отмъщението – обади се Джак. – Но за какво? Какво сте му направили, че да иска да унищожи цялото ви семейство, дори и внуците?

– Няма да ви кажа. Не мога да ви кажа, защото така бих се изложил.

– По-скоро бихте се уличили – поправи го Ребека. Джак върна снимката на Лавел в плика.

– Чудех се за брат ви Доминик.

Дженаро Карамазя сякаш се смали и състари при споменаването на мъртвия му брат.

– Искам да кажа – продължи Джак, – че той явно се е криел в хотела тук, когато Лавел се е добрал до него. Но ако е знаел, че го преследват, защо не си е останал въкъщи или не е дошъл у вас за защита? При тези обстоятелства в града няма по-безопасно място от вашия дом. При всички тези събития вие сигурно имате цяла крепост на Бруклин хайтс.

– Така е – съгласи се старецът. – Домът ми е крепост. – Очите му примигнаха веднъж, дважд, бавно като очи на гущер. – Крепост е, но не е безопасен. Лавел вече успя да нанесе удар и в собствената ми къща въпреки сериозната охрана.

– Искате да кажете, че е убивал и у вас?

– Да.

– Кого?

– Джинджър и Пепър.

– Кои са те?

– Кучетата ми. Чифт обучени папийони.

– Аха.

– Малки кученца.

– Не съм сигурен, че знам как изглеждат – призна си Джак.

– Като пудели – обясни Ребека. – С дълъг гладък косъм.

– Да, да. Много игриви – допълни Карамазата. – Винаги се боричкат и се гонят. Умират от желание да ги вземеш и да ги галиш.

– И бяха убити у вас.

– Снощи – вдигна глава Карамазата. – Разкъсани. Някак – още не знаем как – Лавел или някой от хората му се е промъкнал, убил е кученцата ми и отново се е измъкнал, без някой да го забележи. – Удари с едната си кокалеста ръка по куфарчето. – По дяволите, това е направо невъзможно! Цялата къща е съвсем непристъпна. Охранявана е от малка армия! – Той примигна по-бързо от преди и гласът му трепна. – Джинджър и Пепър бяха така мили. Изобщо не хапеха. Никого. И почти не лаеха. С нищо не бяха заслужили тази жестокост. Две невинни малки същества.

Джак остана като гръмнат. Този убиец, този отколен разпространител на наркотици, този стар бандит, този изключително опасен човек-гущер, който не можеше или не искаше да заплаче за убития си брат, сега изглежда щеше всеки миг да се разплаче заради смъртта на двете си кученца.

Джак погледна Ребека. Тя наблюдаваше Карамазата – донякъде учудена, донякъде с погнуса като човек, който е видял как изпод камъка излиза особено отвратително същество.

– В края на краищата не бяха кучета-пазачи. Не бяха агресивни. Не заплашваха никого. Само чифт прекрасни пуделчета... – Старецът замълча.

Джак не беше свикнал да има работа със съзлив мафиотски бос и се видя в чудо. Опита се да смени темата преди старецът да е достигнал онова сантиментално и притеснително състояние, към което явно бе тръгнал:

– На улицата се говори за твърдението на Лавел, че използвал вуду срещу вас.

– Той така твърди – кимна Карамазата.

– Вие вярвате ли?

– Изглежда го говори сериозно.

– Но мислите ли, че има нещо сериозно в тия приказки за вуду?

Карамазата не отговори. Взираше се към въртящия се около лимузината сняг.

Макар че Джак усещаше неодобрителното мръщение на Ребека,

настоя:

– Мислите ли, че в това има нещо сериозно?

Карамазата престана да се взира през прозореца.

– Искате да кажете дали мисля, че действа? Преди месец, ако някой ме беше попитал същото, бих се изсмял, но сега...

– Сега си мислите, че може би... – допълни Джак.

– Да. Може би...

Джак забеляза, че очите на стареца се бяха променили. Все още бяха твърди, студени и внимателни, но сега в тях имаше и нещо ново. Страх. Беше чувство, което злият стар мръсник отдавна бе забравил.

– Открийте го – отсече Карамазата.

– Ще се опитаме – увери го Джак.

– Защото това ни е работата – добави бързо Ребека, като че ли да разпръсне съмнението, че ще ги води загрижеността за Дженаро Карамазата и кръвожадната му фамилия.

– Спрете го – завърши Карамазата с тон, който бе най-близкото до „моля“, което би могъл да каже в разговор със служителите на закона.

Големият мерцедес се отдели от бордюра и пое по алеята пред хотела, като оставяше следи в едносантиметровата снежна покривка, която вече скриваше настилката.

За миг Джак и Ребека останаха на тротоара загледани в колата.

Вятърът бе стихнал. Още валеше сняг, дори повече от преди, но вече не се носеше от вятъра. Мързеливото въртене на снежинките караше Джак да си мисли, че е застанал в някоя от ония декоративни тежести за бюро, в които се поражда снежна буря всеки път, когато ги вдигнеш.

– По-добре да се връщаме в участъка – предложи Ребека.

Той извади снимката на Лавел от плика и я прибра във вътрешния си джоб.

– Какво правиш? – учуди се Ребека.

– Ще дойда в участъка до един час – обеща той и ѝ подаде плика.

– За какво говориш?

– Най-късно до два часа.

– Къде отиваш?

– Искам да направя една справка.

– Джак, трябва да организираме новия екип, да започнем...

– Ти ще го започнеш.

– Работата е много за сам човек...

– Аз ще бъда там до два, най-късно два и петнайсет.

– По дяволите, Джак.

- Ще се справиш сама за малко.
- Тръгнал си към Харлем, нали?
- Виж, Ребека...
- До оня идиотски вуду-магазин.
- Той не отговори.
- Знаех си – въздъхна тя. – Хукнал си да се срещнеш отново с Карвър Хамптън. Оня шарлатанин. Оня мошеник.
- Не е мошеник. Той вярва в онова, с което се занимава. Казах му, че ще се обадя днес.
- Това е лудост.
- Така ли? Лавел съществува. Сега имаме и снимка.
- Добре, съществува. Това не значи, че вуду-то действа!
- Знам.
- Щом ти тръгваш натам, аз как ще стигна в участъка?
- Можеш да вземеш колата. Аз ще помоля някой с патрулна кола да ме откара.
- Джак, по дяволите.
- Имам предчувствие, Ребека.
- Хайде стига.
- Имам предчувствие, че... някак си... субкултурата на вуду-то – може би не нещо наистина свръхестествено, – но поне самата субкултура е наразривно преплетена с това. Имам силно предчувствие, че това е правилният подход към случая.
- Боже мой.
- Умното ченге се осланя на предчувствията си.
- А ако не се върнеш, когато казваш, ако ще трябва сама да се оправям целия следобед с всичко там, а после да отида и да съобщя на Грешам, че...
- Ще се върна в два и петнайсет, най-късно в два и половина.
- Няма да ти простя това, Джак.
- Той срещна погледа ѝ и се поколеба:
- Навярно бих могъл да отложам срещата си с Карвър Хамптън до утре, ако...
- Ако какво?
- Ако знаех, че ти би отделила половин час, поне петнайсет минути, за да седнем и да поговорим за всичко, което се случи между нас снощи. Какво да правим по-нататък?
- Очите ѝ отидоха встрани:
- Нямаме време за това сега.

– Ребека...
 – Имаме много работа, Джак.
 – Права си – кимна той. – Ти трябва да се заемеш с подробностите по екипа, а аз ще отида да се видя с Карвър Хамптън.

Той се отдалечи от нея в посока към униформените полицаи до патрулните коли.

– Но не по-късно от два часа! – напомни му тя.
 – Ще гледам да свърша по най-бързия начин.
 Вятърът изведнъж отново се засили. Този път виеше.

4

От новия сняг улицата се бе освежила и прояснила. Кварталът бе все така занемарен, мръсен, обсипан със смет и неприятен, но не изглеждаше така зле като вчера, без снега.

Дюкянчето на Карвър Хамптън беше близо до ъгъла. От едната му страна имаше магазин за спиртни напитки, с неподвижни метални решетки върху прозорците, а от другата жалък мебелиен магазин, също скрит зад решетки. Магазинът на Хамптън изглеждаше най-просперираният в квартала и над витрината му нямаше решетки.

Над входната врата имаше табела само от една дума – Рада. Вчера Джак бе попитал Хамптън за значението на името на магазина и бе научил, че вуду-то се управлява от три основни обряда или духовни начала. Две от тях се занимавали със злите божества и се наричали Конго и Петро. Пантеонът на доброжелателните божества се наричал Рада. Тъй като Хамптън търгувал само с вещества, принадлежности и облекла, необходими за практикуване на бяла (добра) магия, единствената дума над вратата му била достатъчна да привлече точно клиентелата, която търсел – нийоркските преселници от карибските острови и техните потомци, които са донесли религията със себе си.

Джак отвори вратата, чу как един звънец оповести, че някой е влязъл и я затвори под напора на острия декемврийски вятър.

Магазинът беше малък – шест на дванайсет метра. В средата имаше маси с изложени ножове, скиптри, камбани, легени и други принадлежности, както и церемониални облекла, необходими за различни ритуали. Вдясно покрай цялата стена имаше ниски шкафове; Джак нямаше представа какво има в тях. Другата стена, вляво от вратата, бе покрита с рафтове почти до тавана, претъпкани с шишета във всички възможни

размери и форми – сини, жълти, зелени, червени, оранжеви, кафяви и прозрачни шишета, всяко с етикетче, всяко със специална трева, екзотичен корен, прах от цвете или нещо друго, които се употребявали за отпавяне на магии и заклинания, за изготвяне на вълшебен еликсир.

Карвър Хамптън се показа от задната стаичка през зелените завеси в края на магазина.

– Детектив Досън! Колко хубаво е, че ви виждам отново. Но не очаквах да изминете целия път дотук, особено в това отвратително време. Мислех, че просто ще ми се обадите по телефона да проверите дали съм открил нещо за вас.

Джак отиде в края на магазина и се ръкува с него над щанда.

Карвър Хамптън беше висок мъж, с широки рамене и огромен гръден кош, двайсетина наднормени килограма, но много внушителен; приличаше на нападател от футболен отбор, който от шест месеца не е тренирал. Не беше красив. Подобното му на плоча чело бе прекалено кокалесто, а лицето му прекалено кръгло, за да се появи някога по страниците на мъжко модно списание; освен това носът му, чупен неведнъж, вече бе направо пихтиест. Но ако външният му вид не бе твърде привлекателен, той изглеждаше приятелски настроен – учтив гигант, истински чен Дядо Коледа.

– Съжалявам, че сте изминали толкова път за нищо – повтори той.

– Нищо ли няма по моя въпрос от вчера? – попита Джак.

– Нищо особено. Поговорих с някои хора. Все още разпитвам проучвам. Досега съм успял да установя само, че наистина има човек, който се представя като Баба Лавел и твърди, че е бокор.

– Бокор? Това да не е жрец, който се занимава с магьосничество?

– Точно така. Със злата магия. Научих само това – той съществува, вие не бяхте сигурен в това вчера, така че предполагам и това е от полза. Но ако бяхте се обадили...

– Е, аз дойдох всъщност, за да ви покажа нещо, което също може да помогне. Снимка на самия Баба Лавел.

– Наистина ли?

– Да.

– Значи и без това ви е било ясно, че го има. Нека обаче я видя. Би било още по-добре да мога да опиша човека, за когото разпитвам.

Джак извади голямата снимка от вътрешния си джоб и му я подаде.

Лицето на Хамптън се промени в мига, когато видя Лавел. Ако е възможно черното лице да побледнее, с неговото се случи точно това. Измени се не толкова цветът на кожата му, а по-скоро я напуснаха

блясъкът и жизнеността ѝ; изведнъж тя вече не приличаше на кожа, а на тъмнокафява хартия – суха и безжизнена. Устните му се стегнаха. А и очите му станаха различни от преди секунда – изглеждаха обладани от нещо свръхестествено.

– Този човек! – промълви той.

– Какво? – не разбра Джак.

Снимката затрепери, докато Хамптън бързо му я връщаше. Подхвърли я към Джак, като че ли искаше час по-скоро да се отърве от нея, сякаш самият допир до снимката на Лавел би го заразил. Големите му ръце трепереха.

– Какво има? – попита Джак.

– Познавам го – отвърна Хамптън. – Аз съм... го виждал. Просто не знаех името му.

– Къде сте го виждали?

– Тук.

– В магазина?

– Да.

– Кога?

– Миналия септември.

– И оттогава не?

– Не.

– Какво търсеше тук?

– Дошъл бе да купи билки, цветя на прах.

– Но аз разбрах, че вие се занимавате само с добрата магия. С Рада.

– Много от веществата може да се употребяват и от бокор, и от хунгон, за да постигнат различни резултати – и зла, и добра магия. Това бяха изключително редки билки и цветя на прах, които не би могъл да открие другаде в Ню Йорк.

– Има ли други магазини като вашия?

– Има един магазин като този макар и не така голям. Има и двама практикуващи хунгони – не особено добри, по-скоро аматьори, никой от тях няма достатъчна сила и знания, за да помогне дори на себе си, – които продават магически пособия от апартаментите си. Имат доста стока, която предоставят на други практикуващи. Но и тримата са безскрупулни. Готови са да продават и на бокор, и на хунгон. Биха продали дори и инструменти за жертвоприношения – церемониални бравички, остри като бръснарски лъжички за отделяне на живо око от очната ябълка. Ужасни хора, готови да продадат на дребно стоката си на всеки, на който падне, дори и на най-злите и най-долните.

– Значи Лавел е дошъл тук едва когато не е успял да намери всичко, което му трябва, при тях?

– Да. Каза ми, че е открил повечето от нещата си, но моят магазин бил единственият с пълен запас от дори най-рядко използваните съставки за магии и заклинания. Което е вярно, разбира се. Аз се гордея с богатството и чистотата на стоката си. Но за разлика от другите, не бих продал нищо на бокор – ако го позная. Обикновено ги забелязвам. Не бих търгувал и с аматьори, които имат нечисти намерения – онези, които искат да отправят смъртна клетва към тъща си или да предизвикат болест у човек, който им съперничи в работата или за някое момиче. С тях не се занимавам. Така или иначе, този човек от снимката...

– Лавел – подхвърли Джак.

– Тогава не знаех името му. Докато опаковах стоката, която си бе поръчал, открих, че е бокор и отказах да му продам покупките. Той си е мислел, че аз съм като останалите търговци и съм готов да обслужа всекиго; сбеси се, когато му отказах. Накарах го да напусне магазина и си мислех, че с това случаят е приключил,

– Но не беше ли? – попита Джак.

– Не.

– Той се върна?

– Не.

– Какво стана тогава?

Хамптън излезе иззад щанда си. Отиде при рафтовете, където бяха наредени стотиците шишенца и Джак го последва.

Хамптън продължи с приглушен, уплашен глас:

– Два дена, след като отпратих Лавел, стоях сам в магазина, зад щанда, и си четях. Изведнъж всички шишенца от тези рафтове се срутиха на пода. Всички в един миг. Такъв трясък! Половината от тях се строшиха, съдържанието им се смеси и по този начин се изхаби. Изтичах да видя какво точно е станало, какво го е причинило и докато се приближавах, част от разлетите билки, прахове и стрити корени започнаха... ами, да се движат... да се сливат и да... оживяват. От сместа, образувана от няколко вещества, се издигна... черна змия, дълга около половин метър. Жълти очи. Зъби. Стрелкащ се език. Истинска като всяка змия, излюпена от яйцето на майка си.

Джак се вгледа в едрия човек и не беше сигурен какво да си мисли за него и за историята му. До този момент си бе мислил, че Карвър Хамптън вярва искрено, но е съвършено нормален човек и е не по-малко рационален от католиците или юдеите просто защото религията му е вуду.

Едно нешо е обаче да вярваш в религиозните доктрини и във възможността да има вълшебства и чудеса, а съвсем друго е да твърдиш, че наистина си видял чудо. Хората, които се кълнат, че са били свидетели на чудеса, са истерици, фанатици или лъжци. Нали? От друга страна, ако наистина си вярваш – а Джак не беше неверник, – как би могъл да приемеш чудесата и окултното за възможни, без да приемеш поне някои от твърденията на онези, които твърдят, че са видели проявите на свръхестественото? Вярата ти би била безпредметна, ако не приемеш реалността на въздействието ѝ в света. Не бе стигал до тези разсъждения преди и сега се вираше в Карвър Хамптън със смесени чувства – на съмнение и на предпазливо доверие.

Ребека би казала, че в момента се държи като прекалено толерантен човек.

Загледан в подредените на рафтовете шишета, Хамптън продължи:

– Змията запълзя към мене. Аз се отдръпнах в стаята. Нямахше къде да се скрия. Коленичих. Започнах да се моля. Молитвите ми явно са били подходящите за случая, защото се оказаха полезни. Или това... или Лавел всъщност не е искал змията да ме нарани. Навярно е искал само да ме предупреди да не му се бъркам, да ми удари плесница заради безцеремонния начин, по който го изгоних от магазина. Така или иначе, змията накрая се стопи сред билките, праховете и стритите корени, от които бе изникнала.

– Откъде знаете, че тъкмо Лавел е направил всичко това? – попита Джак.

– Телефонът извън веднага след като змията... се стопи. Беше същият човек, онзи, на когото бях отказал стоката. Каза ми, че мое право си е да го обслужа или не и той не ме обвинявал за това. Но добави, че нямало да позволи на никого да го докосне, както съм направил аз. За отмъщение е разбил колекцията ми от билки и е призовал змията. Това ми каза. Само това ми каза. После затвори.

– Вие не споменахте, че всъщност наистина, физически сте го изхвърлили от магазина – спомни си Джак.

– Не съм. Само поставих длан върху ръката му и... как да кажа... го проведох навън. Твърдо, да, но без истинско насилие, без да го нараня. Но и това е било достатъчно да го разсърди, да го накара да потърси отмъщение.

– Това през септември ли беше?

– Да.

– И оттогава не е идвал?

– Не.

– Не се е обаждал?

– Не. А на мене ми трябваша почти три месеца, за да възстановя колекцията си от редки билки и прахове. Много от тях се намират толкова трудно. Не можете да си представите. Едва наскоро успях да възстановя напълно сбирката на рафтовете.

– Така че вие имате и свое основание да видите разобличаването на Лавел? – попита Джак.

– Напротив – поклати глава Хамптън.

– А?

– Не искам да имам нищо общо с това.

– Но...

– Повече не мога да ви помогна, господин лейтенант.

– Не разбирам.

– Би трябвало да ви е ясно. Ако ви помогна, Лавел ще изпрати нещо да ме преследва. Нещо по-лошо от змията. И този път няма да е само предупреждение. Не, този път със сигурност ще умра.

Джак виждаше, че Хамптън говори сериозно и е истински ужасен. Човекът вярваше в силата на вуду-то. Цял трепереше. Дори Ребека, ако го бе видяла сега, не би могла да твърди, че е шарлатанин. Той вярваше.

– Но вие би трябвало да искате да го видите зад решетките не по-малко от мене – настоя Джак. – Да искате да го видите смазан след оно-ва, което ви е направил.

– Никога няма да го сложите зад решетките.

– Така ли?

– Каквото и да прави той, вие никога няма да съумеете да го докоснете.

– Ще го хванем, няма съмнение.

– Той е изключително силен бокор, господин лейтенант. Не е аматьор. Не е като заклинателите от средна ръка. Той владее силата на мрака, на последния мрак на ада, мрака на отвъдното. Тази сила е космическа, тя не се вмести в представите на човека. Тя не само е в съюз със сатаната, с вашия християнски или юдейски цар на демоните. Това само по себе си никак не е малко. Но вижте, той е и служител на всички зли божества от африканските религии, които съществуват още от античността; зад гърба си има този огромен, зложелателен пантеон. Някои от тези божества са далеч по-силни и безмерно по-зли от всяко описано превъплъщение на сатаната. Те с радост прескачат при нас, носят кръв, болка, ужас и нещастие на живите, защото достъпът им до нашия свят

обикновено се препречва от доброжелателните божества, които ни пазят.

Хамптън замълча. Пот се стичаше по цялото му тяло. Изтри чело с големите си длани и дълбоко пое дъх. Тогава продължи, като се опитваше да запази гласа си спокоен и равен, но успяваше само наполовина:

– Лавел е опасен човек, господин лейтенант, безкрайно по-опасен, отколкото някога бихте могли да си представите. Мисля и че навярно е откачен, побъркан, в него определено долових признаци на лудост. Това е възможно най-ужасното съчетание – несравнимо зло, лудост и силата на прекрасно подготвен бокор.

– Но вие твърдите, че сте хунгон, жрец на бялата магия. Не можете ли да използвате вашата сила срещу него?

– Аз съм способен хунгон, по-добър от много други. Но не съм от класата на този човек. С много мъка например бих могъл да отправя проклятие към неговите припаси от билки и прахове. Бих могъл да накарам няколко шишенца да паднат от рафтовете в кабинета му или където ги държи – ако преди това съм видял дома му, разбира се. Не бих могъл обаче да причиня толкова разрушения като него. Не бих могъл и да призова змия като него. Нямам такава сила и такава обиграност.

– Бихте могли да опитате.

– Не. Абсолютно невъзможно е. При всяка съпоставка на силите той би ме смачкал. Като муха.

Хамптън отиде до вратата и я отвори. Звънецът й издрънча. Хамптън отстъпи и я задържа широко отворена.

Джак се престори, че не забелязва това:

– Вижте, ако можете просто да продължите да разпитвате...

– Не. Не мога да ви помогна повече, господин лейтенант. Толкова ли ви е трудно да го разберете?

Леден фучащ вятър пухтеше, стенеше, съскаше и вееше от отворената врата, пръскаше снежинки като капчици слюнка.

– Вижте – продължи Джак, – Лавел не е нужно да научава, че сте разпитвали за него. Той...

– Той ще разбере! – Хамптън бе ядосан, очите му бяха широко отворени като вратата, която държеше. – Той знае всичко... или може да го научи. Всичко.

– Но...

– Моля, вървете си.

– Чуйте. Аз...

– Вървете.

– Но...

– Вървете, излезте, тръгвайте си веднага, по дяволите, веднага! – В гласа на Хамптън се съчетаваха гняв, ужас и паника.

Почти истеричният страх на едрия човек от Лавел бе започнал да се отразява върху Джак. По тялото му премина тръпка, а видя и че ръцете му изведнъж бяха настръхнали.

– Добре, добре, господин Хамптън. Но все пак исках... – въздъхна той и кимна.

– Веднага, по дяволите, веднага! – викна Хамптън. Джак излезе.

5

Вратата на „Рада“ хлопна зад гърба му.

По утихналата в снега улица звукът отекна като изстрел.

Джак се обърна и видя, че Карвър Хамптън спуска щората зад стъклото на вратата. Върху тъмното платно бе изписано с едри бели букви ЗАТВОРЕНО.

След миг светлините в магазина изгаснаха.

Снегът по тротоара сега беше два пъти по-дебел отколкото когато бе влязъл в магазина на Хамптън. Все още валеше силно, а небето бе станало дори по-навъсено и по-потискащо ниско от преди.

Като вървеше предпазливо по хлъзгавия тротоар, Джак тръгна към патрулната кола, която го чакаше до бордюра с кълбо бял дим от ауспуха си. Бе направил само три крачки, когато го спря звук, който му се стори не на място в зимната улица – звън на телефон. Погледна вдясно, вляво и видя телефонен автомат до ъгъла, на пет-шест метра от очакващата го служебна кола. В нетипичната за града тишина, която снегът бе внесъл по улиците, звънът изглеждаше силен като че ли идваше от въздуха точно пред него.

Погледна телефона. Беше без кабинка. Напоследък истинските будки, със сгъваеми врати и рафтче, бяха станали по-малко – излизали много скъпи, твърдеше телефонната компания. Този телефон бе закрепен върху нисък стълб и бе заграден от трите страни с пластмасова преграда за изолация. В течение на годините му се бе случвало да отmine и други обществени телефони, които звънят, без около тях да има някой; тогава не бе се замислял и не бе се изкушавал да вдигне слушалката, за да види кой звъни; просто не му беше работа. И все пак... този път беше някак... по-различно. Звънът се протягаше като звуково ласо,

впримчваше го, задържаше го.

Звън...

Звън...

Настоятелен.

Призивен.

Хипнотизиращ.

Звън...

В харлемското му обкръжение настъпиха странни и обезпокоителни преобразувания. Само три неща оставаха непоклатими и реални – телефонът, тесният тротоар към апарата и самият Джек. Останалата част от света изглежда започна да се губи в мъгла, която изникна отникъде. Къщите сякаш започнаха да чезнат, като че ли бяха кадър от филм, който постепенно избледнява преди да се замени от следващия. Няколкото колебливо движещи се по улицата коли започнаха да се... изпаряват; бяха подменени от настъпващата мъгла, бяла-бяла мъгла, която приличаше на киноекран, огрян от ярка светлина без картина. Пешеходците, с наведени глави и свити рамене, се бореха с вятъра и хапещия сняг; те също постепенно избледняха и изчезнаха. Само Джек бе реален. Тясната пътечка към телефона. И самият телефон.

Звън...

Нещо го привличаше.

Звън...

Изведнъж осъзна, че е пристъпил. Към телефона.

Още една крачка.

Трета.

Като че ли плуваше.

Звън...

Движеше се като в сън или в треска.

Направи още една крачка.

Опита се да спре. Не можа.

Опита да се обърне към патрулната кола. Не можа.

Сърцето му лудо биеше.

Беше зашеметен, дезориентиран.

Въпреки студения въздух вратът му започна да се поти.

Звънът на телефона беше като махало, напомняше на ритмичното, лъскаво движение на джобен часовник в ръката на хипнотизатора. Звукът неумолимо го привличаше към себе си, както в древността моряците са били примамвани към рифовете от песента на сирените.

Знаеше, че търсят него. Знаеше, без да разбира как го знае.

Вдигна слушалката.

– Ало.

– Детектив Досън! Радвам се на тази възможност да говоря с вас. Добри ми човече, ние прекалено дълго отлагаме разговора си.

Гласът бе дълбок макар и не басов, равен и елегантен, имаше образцовано английско произношение, примесено с характерната за тропическите области напевност, от която думи като „жена“ излизаха като „жуна“. Очевидно карибски изговор.

– Лавел? – попита Джек.

– Да, разбира се. Кой друг?

– Но откъде знаехте...

– Че сте там? Добри ми човече, без да си давам особено много труд, аз се интересувам от вас.

– Вие сте тук, нали? Някъде по улицата, в един от апартаментите наоколо?

– Нищо подобно. Харлем не ми допада.

– Бих искал да поговорим – предложи Джек.

– Ние говорим.

– Искам да кажа лице в лице.

– О, струва ми се, че не е нужно.

– Няма да ви арестувам.

– Не бихте могли. Нямате улики.

– Е, тогава...

– Но ще намерите някое извинение, за да ме задържите ден-два.

– Не.

– А аз не искам да ме задържате. Имам си работа.

– Давам ви дума, че няма да ви задържим за повече от няколко часа, само ще ви зададем въпросите си.

– Така ли?

– Можете да ми вярвате, щом ви давам дума. Аз не го правя току-така.

– Колкото и да е странно, сигурен съм, че е така.

– Тогава защо не дойдете, за да си поговорим, да изясним някои неща, да свалите подозрението от себе си?

– Е, разбира се. Но не мога да сваля подозрението, защото всъщност съм виновен. – Лавел се засмя.

– Казвате ми, че вие стоите зад убийствата?

– Разбира се. Нали тъкмо това ви казват отвсякъде?

– Обаждате се да направите самопризнание?

Лавел отново се засмя:

– Обаждам се, за да ви посъветвам нещо.

– Така ли?

– Отнесете се към този случай, както би постъпила полицията в родното ми място, в Хаити.

– Как постъпва тя?

– Не се намесва, когато си има работа с бокор със сила като моята.

– Сериозно?

– Просто не смее.

– Това е Ню Йорк, а не Хаити. И в полицейската академия не ни учат на суверен страх.

Джак запазваше гласа си спокоен и любезен. Но сърцето продължаваше да се блъска силно в гърдите му.

– Освен това хаитянската полиция не би искала да се намесва, когато бокорът се е насочил към такава ненужна измет като фамилията Карамаза. Не ме мислете за убиец, лейтенанте. Смятайте ме за ликвидатор, който извършва сериозна услуга на обществото. Ето как биха постъпили в Хаити.

– Нашата философия тук е по-друга.

– Жалко.

– Ние мислим, че убийството е престъпление независимо кой е жертвата.

– Колко опростено.

– Вярваме в неприкосновеността на човешкия живот.

– Това е глупаво. Ако Карамаза умрат, какво ще загуби светът? Само шепа крадци, убийци и сводници. На тяхно място ще дойдат други крадци, убийци и сводници. Не аз, разбирате ли? Вие може и да мислите, че аз съм равен на тях, че съм също убиец, но аз не съм като тях. Аз съм жрец. Не искам да управлявам търговията с наркотики в Ню Йорк. Искам само да я отнема от Дженаро Карамаза като част от наказанието му. Искам да го разсия финансово, да го оставя без уважение сред себеподобните му, да откъсна от него семейството и приятелите му, да ги избия, да го науча как се скърби. Когато стане това, когато той е изоставен, самотен и уплашен, когато е страдал известно време и се е изпълнил с черно отчаяние, ще унищожа и него, но бавно и много по-мъчително. После ще си отида, ще се върна на островите и повече няма да ви безпокоя. Аз съм просто оръдие на справедливостта, лейтенант Досън.

– Справедливостта наистина ли изисква убийството на внуците на Карамаза?

– Да.

– Невинни малки деца?

– Те не са невинни. Носители са на кръвта му, на гените му. Това ги прави виновни колкото него.

Карвър Хамптън имаше право – Лавел беше луд.

– Разбирам – продължи Лавел, – че вие ще имате неприятности в службата си, ако не изправите поне някого пред съда за тези убийства. Цялото полицейско управление ще бъде нападнато в печата, ако не се направи нещо. Това ми е ясно. Така че ако искате, мога да уредя да се пръснат множество улики срещу една от другите мафиотски фамилии в града. Вие ще можете да припишете убийствата на Кармаза на някои от другите нежелани елементи, да ги пратите в затвора и така да се отървете от още една нежелана група бандити. Приятно ще ми е да ви помогна по този начин.

Не само обстоятелствата около този разговор – призрачният вид на улицата около телефонния автомат, чувството за плуване, трескавото усещане – го правеха така нереален; самият разговор бе странен до невероятност. Джак се разтреса, но светът наоколо не се върна към живота като спрял ръчен часовник; действителността не възобнови тиктакането си.

– Вие наистина ли мислите, че аз съм способен сериозно да приема предложението ви? – попита той.

– Уликите, които ще оставя, ще са безспорни. Всеки съд ще ги признае. Това не бива да ви безпокои.

– Нямам предвид това – възрази Джак. – Наистина ли мислите, че ще вляза в заговор с вас и ще злепоставя невинни хора?

– Те ли да са невинни? Едва ли. Аз говоря за стъкмяване на процес срещу други убийци, крадци и сводници.

– Но те няма да са виновни за тези престъпления.

– Това е подробност.

– Но не и за мене.

Лавел замълча за миг.

– Вие сте интересен човек, лейтенанте. Наивен. Глупав. Но все пак интересен.

– Дженаро Кармаза твърди, че мотивът ви е отмъщение.

– Да.

– За какво?

– Не ви ли каза и това?

– Не. Какъв е случаят?

Мълчание.

Джак зачака и едва не повтори въпроса си. Тогава Лавел заговори отново, но в гласа му се чувстваше нещо ново – твърдост и жестокост.

– Имах по-малък брат. Казваше се Грегъри. Полубрат всъщност. Фамилията му беше Понтрейн. Той не обичаше древните изкуства на магьосничеството. Отбягваше ги. Не искаше да има нещо общо с древните африкански религии. Нямахме време и желание да се занимава с вуду. Душата му бе модерна, а чувствителността – в крак с механичния век. Вярваше в науката, а не във вълшебството; разчиташе на прогреса и технологията, а не на силата на древните божества. Не одобряваше мое то призвание, но и не вярваше, че мога наистина да навреда някому – нито пък да направя добро. Смяташе ме за безвреден ексцентрик. И въпреки тези недоразумения аз го обичах, а и той ме обичаше. Бяхме братя. Братя. Готов, бях да направя всичко за него.

– Грегъри Понтрейн... – замисли се Джак. – Името ми звучи познато отнякъде.

– Преди години дойде тук като законен емигрант, работи много упорито, завърши успешно колеж, влезе в университета. Винаги е имал дарба за писане, още от момче, и мислеше, че му е ясно какво да направи с нея. Завърши журналистика в Колумбийския университет. Беше първенец на курса си. Постъпи на работа в „Ню Йорк Таймс“. Цяла година дори не писа, а само правеше справки за данните в материалите на други журналисти. Постепенно получи и поръчки за някои собствени статии. Дребни неща. Нищо особено. Това, на което казват „репортажи за обща култура“. И тогава...

– Грегъри Понтрейн – прекъсна го Джак. – Разбира се. Криминалният дописник.

– След време на брат ми възложиха няколко репортажа, свързани с престъпността. Грабежи. Разкрития на търговци на наркотици. Той се справи добре с тях. И тогава започна да се занимава със случаи, които не му бяха възложени, по-едри отколкото би могъл да разследва сам. И накрая стана главният експерт на „Таймс“ по трафика на наркотици в града. Никой не знаеше повече по въпроса за участието на Карамазя, за подкупите, които те са раздавали на полицаи и политици, никой не знаеше повече от Грегъри; никой. Публикува тези статии...

– Чел съм ги. Много добри. Бяха четири, струва ми се.

– Да. Той смяташе да напише още поне пет-шест статии. Говореше се за наградата Пулицър, само въз основа на написаното дотогава. Вече бе събрал достатъчно данни и заинтересува полицията – стигна се до

обвинителни актове срещу трима души. Разполагаше със сериозни информатори, разбирате ли – с доносници от полицията и от фамилията Кармаза, които му вярваха. Беше убеден, че ще съумее сам да изобличи Кармаза с репортажите си. Горкият благороден, глупав, смел малък Грегъри. Мислеше си, че е негово задължение да се бори със злото, където и да го срещне. Репортерът с чувство за дълг. Смяташе, че може сам да промени света. Не разбираше, че единственият начин да се справиш със силите на мрака е да сключиш мир с тях, да се приспособиш към тях като мене. Една вечер миналия март той и жена му, Оуна, отивали някъде на вечеря...

– Бомбата в колата – обади се Джак.

– И двамата бяха хвърлени във въздуха. Оуна беше бременна. Щеше да бъде първото им дете. Така че Дженаро ми е длъжник за три живота – на Грегъри, Оуна и бебето.

– Случаят така и не бе изяснен – напомни му Джак. – Няма доказателства, че Дженаро е стоял зад него.

– Той е бил.

– Не можете да сте сигурен.

– Напротив, мога. И аз имам осведомители. По-добри са и от онези на Грегъри. Очите и ушите на подземния свят работят за мен. – Той се засмя. Смехът му бе мелодичен и привлекателен, но Джак се обезпокои от него. Лудият човек би трябвало да се смее ненормално, а не да се кикоти като любимия ти чичо. – Подземният свят, лейтенанте. Но аз не говоря за криминалния подземен свят, за нещастната коза ностра със сицилианската ѝ гордост и суетния код на честта. Подземният свят, за който аз говоря, е място, много по-дълбоко от онова, което мафията обитава, по-дълбоко и по-тъмно. Разполагам с очите и ушите на древните, със сведения от демоните и черните ангели, с данни на съществата, които виждат и знаят всичко.

Лудост, мислеше си Джак. Мястото на този човек е в медицинско заведение.

Но в добавка към лудостта в гласа на Лавел имаше и нещо друго, което будеше и тревожеше полицейските инстинкти у Джак. Когато Лавел споменаваше свръхестественото, той го правеше с истинска почит и убеждение; говореше ли обаче за брат си, тонът му ставаше блудкав от неискрени чувства и неубедителна скръб. Джак усещаше, че отмъщението не е основният мотив за Лавел и че всъщност той може и да е мразел праволинейния си брат и дори да се е радвал (или поне да е бил облекчен), когато брат му е умрял.

– Брат ви не би одобрил отмъщението, с което сте се захванали – подхвърли Джак.

– Кой знае? Вие не сте го познавали.

– Но знам достатъчно за него, за да твърдя доста уверено, че изобщо не е приличал на вас. Бил е порядъчен човек. Не би му харесало цялото това клане. То би го отвратило.

Лавел не отговори, но в мълчанието му имаше нещо сърдито, чувстваше се някакъв затаен гняв.

– Не би одобрил убийството на нечии внуци, отмъщението към трето поколение. Той не е бил болен като вас. Не е бил луд.

– Няма значение дали на вас ще ви хареса – раздражено се обади Лавел.

– Предполагам, че истинският подтик за вас не е отмъщението. То не стои в основата.

Лавел отново не проговори.

Все така настъпателен в търсенето на истината, Джак не спираше:

– И след като брат ви не би одобрил убийствата, извършени заради него, тогава защо...

– Аз не унищожавам тази паплач в името на брат си – остро и гневно го прекъсна Лавел. – Правя го заради себе си. За никой друг. Това трябва да е ясно. Никога не съм твърдял друго. Тези смъртни случаи правят чест на мене, а не на брат ми.

– Чест? Откога убийството е въпрос на чест, признак на добродетел и гордост? Това е безумие.

– Не е безумие – разпали се Лавел. Лудостта в него вреше. – Такава е логиката на древните, на божествата на Петро и Конго. Никой не може да отнеме живота на брата на бокор и да си замине ненаказан. Убийството на брат ми е обида към мене. То ме омаловажава. Прави ме смешен. Не мога да го понеса. И няма. Силата ми на бокор ще отслабне завинаги, ако пренебрегна отмъщението. Древните ще загубят уважението си към мен, ще се отвърнат, ще оттеглят подкрепата и силата си. – Той вече се разпалваше и губеше хладнокръвието си. – Трябва да се лее кръв. Бентовете на смъртта трябва да рухнат. Океани от болка трябва да пометат ония, които се подиграха с мен, като докоснаха брат ми. Дори и да мразех Грегъри, той беше от семейството ми – никой не може да пролее кръвта на семейството на бокора и да остане ненаказан. Ако не си отмъстя достойно, древните никога няма да ми разрешат отново да се обърна към тях; няма да застават вече зад проклятията и магиите ми. Трябва да изкупя смъртта на брат си с поне двайсетина собствени

убийства, ако искам да запазя уважението и покровителството на божествата на Петро и Конго.

Джак се бе добрал до същината на истинските мотиви за Лавел, но от това не бе спечелил нищо. Той не разбираше смисъла на тези мотиви; за него те бяха просто още един аспект от лудостта на Лавел.

– И вие сериозно вярвате в това, нали? – попита Джак.

– Това е истината.

– Това е лудост.

– Накрая ще се убедите, че не е така.

– Лудост – повтори Джак.

– И още един съвет – започна Лавел.

– Вие сте единственият заподозрян, който умира от желание да дава съвети.

Лавел не му обърна внимание и продължи:

– Оттеглете се от този случай.

– Вие се шегувате.

– Махнете се.

– Невъзможно е.

– Поискайте да ви освободят.

– Не.

– Ще го направите, ако не искате да ви се случи нещо лошо.

– Вие сте нахален мръсник.

– Знам.

– Аз съм полицай, за Бога! Не можете да ме накарате да се оттегля, като ме заплашвате. Заплахите само увеличават желанието ми да ви открия. Ченгетата в Хаити трябва да са същите. Не може разликата да е толкова голяма. Освен това какво би ви помогнало, ако аз поискам да ме освободят? На мое място ще дойде друг. И ще продължат да ви търсят.

– Да, но който ви замести, няма да има достатъчно широта, за да се заинтересува от възможностите и ефекта на вуду. Ще се придържа към нормалните полицейски процедури, а мене от това не ме е страх.

– Искате да кажете, че само широтата ми представлява заплаха за вас? – стресна се Джак.

Лавел подмина въпроса.

– Добре. Щом няма да се оттеглите, поне спрете проучванията си за вуду-то. Работете както Ребека Чандлър би искала – като че ли това е обикновено разследване на убийства.

– Каква безочливост само – ахна Джак.

– Наистина мисленето ви е освободено, макар и съвсем малко, и

можете да допуснете възможността за свръхестествено обяснение. Не се впускайте в тази посока. Само това искам от вас.

– О, само това, така ли?

– Задоволете се с отпечатъците от пръсти, с лабораторните техники, с нормалните експерти и стандартните инструменти. Разпитвайте всички свидетели, които искате...

– Благодаря много за разрешението.

– ... това не ме интересува. – продължи Лавел, като че ли Джак не се бе обадил. – По този начин никога няма да ме откриете. Аз ще съм свършил с Кармаза и ще си пътувам обратно към островите преди да попаднете на улика. Просто забравете за връзката с вуду.

Удивен от наглостта му, Джак попита:

– А ако реша да не забравям?

По телефонната линия нещо засъска и Джак си спомни черната змия, за която му бе разказал Карвър Хамптън; зачуди се дали Лавел не би могъл някак да изпрати змия по жицата и през слушалката да го ухапе по ухото и главата, през микрофончето – да го ухапе по устните, по носа и очите... Отдалечи слушалката от себе си и я огледа предпазливо, после се почувства глупаво и я върна на ухото си.

– Ако настоявате да научите повече за вуду-то, ако продължавате с това направление в разследването... тогава синът и дъщеря ви ще бъдат разкъсани на парчета.

Една от заплахите на Лавел накрая засегна Джак. Усети как стомаят му се преобръща и свива.

– Помните ли как изглеждаха Доминик Кармаза и бодигардовете му...

После и двамата заговориха едновременно – Джак крещеше, а Лавел поддържаше хладния си съдържан тон.

– Слушай, гаден кучи сине...

– ... в хотела – старият Доминик, целият накъсан...

– ... да не си припарил...

– ... с изтръгнати очи, целият в кръв?

– ... децата ми, защото аз...

– Когато привърша с Дейви и Пени...

– ... ще ти гръмна мръсната тиква!

– ... няма да са нищо освен мъртво месо...

– ... ще те намеря...

– ... а може би първо ще изнася момичето...

– ... смърдящ лайнар!

– ... защото тя наистина е нежно и сочно парче. Понякога ги обичам нежни, много малки и нежни, невинни. Удоволствието е да ги поквариш, нали?

– Като заплаши децата ми, мръсен гад, ти изхвърли всяка възможност, каквато би имал. Кой си мислиш, че си? Боже, къде си мислиш, че се намираш? Това е Америка, лайно глупаво. Тук такива неща не може да ти се разминат – да заплашваш децата ми.

– Ще те оставя да мислиш до довечера. Тогава, ако не се оттеглиш, ще ударя Дейви и Пени. И ще го направя много болезнено.

Лавел затвори.

– Чакай! – изкрещя Джак.

Затропа по вилката, като се опитваше да възстанови връзката, да върне Лавел. Не успя, разбира се.

Беше стиснал така силно слушалката, че ръката го заболя, а мускулите го заболяха чак до рамото. Трясна слушалката толкова силно, че едва не я разби.

Дишаше като бик, замаян от движението на червения плащ. Усещаше пулса си в слепоочията, чувстваше и топлината в изчервеното си лице. Възлите в стомаха му болезнено се затегнаха.

След миг се извърна от телефона. Трепереше от гняв. Стоеше под снега и постепенно идваше на себе си.

Всичко щеше да е добре. Няма за какво да се тревожи. Пени и Дейви бяха на сигурно място в училището, където имаше достатъчно много хора, които да се грижат за тях. Беше добро, надеждно училище с първокласна охрана. А Фей щеше да ги прибере в три часа и да ги отведе къщи; Лавел нямаше откъде да знае за това. Или знаеше? Не, разбира се. Той не е Бог. Може да е бокор, жрец с истинска сила, първокласен магьосник. Но не е Бог. Така че децата ще са на безопасно място при Фей и Кийт. Всъщност може би не е лошо да останат в апартамента на Джеймисънови тази нощ. Или за следващите няколко дена, докато Лавел бъде заловен. Фей и Кийт няма да имат нищо против – на тях ще им бъде приятно, ще могат да погледят племенниците си. Би могло дори да не се пускат Пени и Дейви на училище, докато всичко това не свърши. А той ще поговори с капитан Грешам за осигуряване на защита за тях – да се остави униформен полицаи у Джеймисънови, когато той самият няма да е там. Шансовете на Лавел да открие децата не са особено големи. Дори е доста малко вероятно. Но все пак... А ако Грешам не приемеше заплахата сериозно, ако решише, че денонощното дежурство би било разхищение, тогава би могъл да уреди нещо с момчетата, с

останалите детективи – те биха му се притекли на помощ, както и той би им помогнал, ако нещо подобно някога се случеше и на тях; всеки би отделил по няколко часа от свободното си време, за да дежури у Джеймисънови; всичко за колегата, чието семейство е застрашено, това е част от колегиалното отношение. Добре. Чудесно. Всичко ще се нареди.

Светът, който бе избледнял странно, докато звънеше телефонът, сега напористо се върна на мястото си. Джак първо долови звуковете – автомобилен клаксон, смях от улицата, дрънкане от вериги за сняг по заснежената настилка, воя на вятъра. Сградите заеха местата си около него. Пешеходците забързаха покрай него превити под вятъра; появиха се и трима черни юноши, които тичаха и се замерваха със снежни топки. Мъглата бе изчезнала, вече не му прималяваше и не беше дезориентиран. Зачуди се дали изобщо беше имало мъгла и реши, че тя бе съществувала само в съзнанието му; била е единствено плод на въображението му. Всъщност... той беше преживял някакъв пристъп; да, това ще е, нищо друго.

Да, но какъв пристъп? И защо го бе изпитал той? Какво го е предизвикало? Не беше епилептик. Нямаше ниско кръвно налягане. Нито пък други физиологични заболявания, доколкото знаеше. Никога не бе припадал през живота си, дори не му бе прилошавало. Здравето му бе отлично. Така че защо?

И откъде бе разбрал, че телефонът звъни за него?

Остана още малко замислен, докато хиляди снежинки кръжаха като молци около него.

Накрая се досети, че трябва да се обади на Фей и да ѝ обясни положението, да я предупреди да внимава да не я проследят заедно с децата, когато ги вземе от училището „Уелтън“. Обърна се към уличния телефон, но се спря. Не. Нямаше да се обади оттук. Не по телефона, използван от Лавел. Изглеждаше смехотворно да мисли, че би поставил подслушвателно устройство на обществен телефон – но беше и глупаво да пробва дали е така.

Тръгна обратно към очакващата го патрулна кола по-спокоен – все още гневен, но по-малко уплашен от преди.

Снежната покривка наоколо бе станала почти два сантиметра. Лошото време постепенно се превръщаше в силна виелица.

Вятърът имаше ледени зъби. Те хапеха.

Лавел се върна в ламаринената барака в задната част на двора си. Отвън зимата беснееше, а вътре силната суха жега накара потта да избие по абаносовата му кожа и да се стече по лицето му, а трептящата оранжева светлина хвърляше причудливи подскачащи сенки по набраздените стени. От ямата в средата на пода се надигна звук, смразяващ кръвта ромон от хиляди далечни гласове, шепнещи сърдито.

Беше взел две снимки със себе си – едната на Дейви Досън, другата на Пени Досън. Бе ги заснел сам вчера следобед, на улицата пред училището „Уелтън“. Стоеше в микробуса си, паркиран през една пресечка, и бе използвал 35-милиметров „Пентакс“ с телеобектив. Беше промил филма в собствената си малка лаборатория.

За да прокълне някого и да бъде абсолютно сигурен, че нещастieto ще последва, бокорът има нужда от образа на набелязаната жертва. По традиция жрецът приготвя кукла, съшива я от отделни парчета памучен плат и я изпълва със стърготини или пясък, после оприличава колкото може лицето на куклата с лицето на жертвата. Накрая ритуалът се изпълва с куклата като заместник на действителния човек.

Но това е досадна работа, още повече, че за нормалният бокор – който няма таланта и уменията на истински художник – е почти невъзможно да докара парцалената кукла до прилика с лицето на когото и да е. Затова винаги се налагаше куклата да се разкраси с кичур от косата на жертвата, с неин косъм или капка кръв. Доставянето на който и да е от тези предмети не е лесна работа. Невъзможно е да се обикаля седмица след седмица около бръснаря или фризьора на жертвата в очакване тя да се подстриже. Трудно би могло и да се помоли за няколко частици от нокът, след като е била на маникюр. И почти единственият начин да се получи капка кръв от жертвата е тя да бъде нападната, при което рискуваш да те задържи полицията, а бокорът тъкмо това се стреми да избегне, като прибегва до магия, а не до юмруци, нож или пистолет.

Всички тези неприятности можеше да се избегнат, като се използва добра снимка вместо кукла. Доколкото бе известно на Лавел той бе единственият бокор, който някога бе прибегвал до употребата на това съвремененo средство в практиката на вуду. Първият път, когато го бе опитал, не бе очаквал да подейства – шест часа след края на ритуала, обаче, избраната жертва бе мъртва, смачкана от колелата на изпуснат камион. Оттогава Лавел бе предпочитал снимките при всички

церемонии, в които обикновено се използваше кукла. Очевидно и у него имаше нещо от чувствителността на брат му Грегъри и вярата му в механичния век.

Коленичил върху пръстения под на бараката край ямата, сега той пробиваше с химикалка дупки в горната част на всяка от увеличените снимки. После ги наниза върху тънка найлонова корда. В пръстения под, от двете страни на ямата, бяха забити два дървени кола, точно един срещу друг. Лавел привърза краищата на кордата към двата кола. Снимките на децата на Досън затрептяха над центъра на ямата, осветени от неземния оранжев блясък, който струеше от загадъчното ѝ, повдигащо се дъно.

Скоро щеше да убие децата. Беше дал на Досън още няколко часа, последна възможност да се оттегли, но знаеше, че Досън няма да отстъпи.

Нямаше нищо против убийството на деца. Дори го очакваше с нетърпение. Убийството на много младите носеше особена радост.

Облиза устни.

Излизащите от ямата звуци – далечният ромон, който изглеждаше съставен от десетки хиляди съскаци и шепнещи гласове – нараснаха малко, когато Лавел ги закрепил на избраното място. Към шепота се добави нещо ново, по-обезпокоително – не само ярост, не само заплаха, а и нещо неясно, което свидетелстваше за чудовищни нужди, за противна лакомия, за кръв и поквара, звукът на тъмен и незадоволим глад.

Лавел се освободи от дрехите си.

Докато галеше гениталиите си, отправи кратка молитва.

Беше готов да започне.

Вляво от вратата на бараката имаше пет големи медни легена. Във всеки имаше различно вещество – бяло и царевично брашно, стрита тухла, въглища и корени на прах. Лавел загреба шепя от стритата тухла и като я остави да се стича бавно и равномерно, започна да рисува нещо сложно покрай северната страна на ямата.

Рисунката се наричаше уеуе и представляваше образа и силата на астралното могъщество. Хунгонът и бокорът трябваше да познават стотици видове уеуе. Като рисуваше няколко подходящи уеуе преди началото на ритуала, жрецът привличаше вниманието на божествата към Умфор, храма, където щяха да се извършат обредите. Уеуе трябваше да се рисува свободно, без помощта на шаблон и съвсем определено, без предварителна скица върху земята. И въпреки свободното рисуване уеуе трябваше да е симетрично и правилно разположено, ако трябваше да

постигне някакъв ефект. Създаването не уеуе изискваше много практика, чувствителна и жива ръка, набито око.

Лавел загреба втора шепа от стритата тухла и продължи работата си. След няколко минути беше нарисувал онзи уеуе, който изобразяваше Симби И-Ан-Кита, едно от тъмните божества на Петро.

Избърса ръце в чиста, суха кърпа, като се освободи от повечето стрита тухла. Загреба шепа брашно и започна да рисува друг уеуе покрай южната страна на ямата. Очертанията се различаваха много от предишните.

Нарисува всичко четири сложни фигури, по една за всяка от страните на ямата. Третата бе очертана с въглищен прах. Четвъртата бе нарисувана с прах от корен.

После, като внимаваше да не бутне някой уеуе, той коленичи гол на ръба на ямата.

Взря се надолу.

Надолу...

Подът на ямата се размести, завря, промени се, завъртя се, запуши, приближи се, запулсира, отдалечи се. Лавел не бе поставил огън или друга светлина в дупката, но тя все пак светеше и проблясваше. Отначало дъното на ямата бе само на един метър от него, както го бе направил. Но колкото повече се вираше, толкова по-дълбоко изглеждаше то. Вече беше десет метра, не един. Стана сто. А сега десет километра. Сега сякаш стигаше до самия център на Земята. Ставаше все по-дълбоко, все по-дълбоко и по-дълбоко, по-дълбоко отколкото е разстоянието до луната, до звездите, по-дълбоко от разстоянието до края на Вселената.

Когато дъното на ямата вече се бе отдалечило до безкрайността, Лавел се изправи. Започна песен от пет тона, непрекъснато повтарящ се напев за унищожението и смъртта, и той започна ритуала, като се изпика върху снимките, които бе забол на кордата.

7

В патрулната кола.

Статичен шум и пукане от радиото, настроено на полицейските честоти.

На път към центъра. Към участъка.

Гуми с вериги за сняг пеят по настилката.

Снежинки, които безшумно се блъскат в предното стъкло.

Чистачките тупкат с монотонност като метрономи.

Ник Йерволино, униформеният полицай на волана, стресна Джак, който бе изпаднал почти в транс.

– Няма защо да се безпокоите от карането ми, господин лейтенант.

– Не се безпокоя.

– Карам патрулна кола от дванайсет години и досега не съм имал произшествие.

– Сериозно?

– Дори не съм одраскал никоя от колите си.

– Поздравявам те.

– Сняг, дъжд, киша – нищо не ме тревожи. Никога не съм имал и най-малката неприятност с колите. Това е някаква дарба. Майка ми не шофира. Баща ми кара, но е един от най-лошите, които можете да си представите. Умирам от страх, като ме вози. Но аз съм им хванал цаката на колите. Така че не се безпокойте.

– И през ум не ми минава – увери го Джак.

– Вие изглеждате разтревожен.

– Как така?

– Невероятни силно скърцахте със зъби.

– Така ли?

– Очаквах да чуя всеки момент кътниците ви да се спукат.

– Не съм усетил. Но повярвай ми, не съм се тревожил от шофирането ти.

Наближаваха кръстовище, на което имаше пет-шест коли, обърнати във всички посоки, със забуксували гуми – опитваха се да продължат или поне да се махнат от пътя. Ник Йерволино бавно спря и много предпазливо запълзя, докато намери лъкатушещ път сред заседналите коли.

Като излязоха от кръстовището, попита:

– Щом не ви тревожи карането ми, какво ви измъчва?

Джак се поколеба, после му разказа за обаждането на Лавел.

Ник го слушаше, без да отклонява вниманието си от опасните улици. Когато Джак завърши, Ник възкликна:

– Господи Боже мой!

– Това чувствам и аз – кимна Джак.

– Мислите ли, че може да го направи? Да отпрати проклетие към децата ви? И то наистина да подейства?

Джак му отвърна с въпрос:

– А ти как мислиш?

Ник се замисли.

– Не знам. Светът, в който живеем, е твърде странен. Летящи чинии, Голямата стъпка, Бермудският триъгълник, Снежният човек – всякакви странни неща. Обичам да чета за тях. Просто се захласвам. Има милиони хора, които твърдят, че са видели наистина странни неща. Не може всичко да е измислица – нали? Може част от тях и да са. Дори повечето. Но не всичките. Така ли е?

– Навярно не всичките – съгласи се Джак.

– Така че може би вуду-то действа.

Джак кимна.

– Разбира се, заради вас и заради децата се моля на Бога да не е така – добави Ник.

Изминаха няколко преки, без да проговорят. Тогава Ник продължи:

– Едно нещо ме тревожи за тоя Лавел, за онова, което ви е казал.

– Какво е то?

– Добре, нека приемем, че вуду-то действа.

– Добре.

– Искам да кажа просто да си представим.

– Разбирам.

– Е, ако вуду-то действа и той иска да се откажете от разследването, защо ще използва вълшебните си способности, за да убие децата ви? Защо не ги използва просто за да убие вас? Това би било много по-просто.

Джак се намръщи:

– Прав си.

– Ако убие вас, ще дадат случая на друг и новият човек най-вероятно няма да го свърже с вуду. Така че най-лесният начин за Лавел да получи каквото иска е да ликвидира вас с едно от проклятията си. Защо не е направил това наистина – ако допуснем, че магията действа, разбира се?

– Не знам защо.

– Нито пък аз – добави Ник. – Не мога да си го обясня. Но струва ми се, че това е важно, господин лейтенант. А на вас?

– Защо?

– Виджте, дори този тип да е луд, дори вуду-то да не действа и просто да си имате работа с побъркан, поне в останалата част от историята му – във всички чудатости, които ви е разказал – има някаква извратена логика. Не е изпълнена с противоречия. Разбирате ли ме? – Да.

– В нея има нещо, което я свързва. Някаква странна логика. Изключение е само заплахата към децата ви. Тя не пасва. Нелогична е. С нея е

свързана много работа, докато би могъл просто да прокълне вас. Ако наистина има силата, защо не я насочи на първо място към вас?

– Може би просто съзнава, че не може да ме уплаши, като заплашва да отнеме собствения ми живот. Може би разбира, че единственият начин да ме стресне е чрез децата ми.

– Но ако просто унищожи вас, просто уреди да бъдете съдвкн като останалите, не би трябвало да ви плаши. Сплашването е несигурна работа. Убийството е за предпочитане. Разбирате ли ме?

Джак наблюдаваше удрящите се в предното стъкло снежинки и размишляваше над думите на Ник. Имаше предчувствието, че бяха важни.

8

Лавел завърши ритуала си в бараката. Стоеше в оранжевата светлина, дишаше тежко, от него се лееше пот. Капчиците пот отразяваха светлината и изглеждаха като частици оранжева боя. Бялото на очите му светеше със същия свръхестествен блясък. Оранжеви бяха и лъскавите нокти на пръстите му.

Оставаше да се направи само едно нещо още, за да бъде сигурна смъртта на децата на Досън. Когато дойдеше моментът, когато крайният срок за Джак Досън изтечеше и той не се откажеше от случая, каквото бе желанието на Лавел, тогава Лавел трябваше само да вземе две церемониални ножици и да среже двата края на кордата със снимките. Те щяха да паднат в ямата и да изчезнат в подобното на пещ сияние – тогава демоничните сили щяха да се освободят и проклятието щеше да се осъществи. Тогава Пени и Дейви Досън щяха да бъдат загубени.

Лавел затвори очи и си представи, че е застанал над кървавите им безжизнени тела. Перспективата му достави удоволствие.

Убийството на деца е опасно начинание, към което бокорът не прибегва освен ако няма друг изход. Преди да отправи смъртоносното проклятие към децата, трябваше да е наясно как да се предпази от гнева на божествата Рада, повелителите на бялата магия, защото те се вбесяваха от принасянето на деца в жертва. Ако някой бокор убиеше невинно дете, без да познава талисманите и заклинанията, които после биха го предпазили от силите на Рада, биха го измъчвали мъчителни страдания дни и нощи подред. И когато Рада накрая му позволише да умре, той не би имал нищо против, защото това би било края на мъките му.

Лавел знаеше как да се защити от Рада. Беше убивал деца и друг

път и се бе измъквал всеки път напълно невредим. И все пак беше напрегнат и притеснен. Винаги имаше опасност от грешка. Въпреки познанията и силата му, това бе рисковано начинание.

От друга страна, ако бокорът използваше познанията си в областта на свръхестественото, за да убие дете, и ако успееше да се измъкне, божествата на Петро и Конго бяха така доволни от него, че го даряваха с още по-голяма сила. Ако Лавел успееше да унищожи Пени и Дейви Досън и да се предпази от гнева на Рада, контролът му върху черната магия щеше да стане още по-внушителен.

Зад затворените му клепащи преминаха образите на мъртвите, разкъсани и обезобразени трупове на децата на Досън.

Той тихо се изсмя.

В апартамента на Досън, от другата страна на града, далече от бараката, където Лавел извършваше ритуала си, двайсетина сребристооки същества се люлееха в сенките, в такт с песента на бокора. Гласът му, разбира се, не можеше да се чуе в апартамента. И все пак тези неща с отнесените очи някак го усещаха. Те се поклащаха в кухнята, в хола и в коридора, откъдето наблюдаваха вратата със задъхано нетърпение. Когато Лавел привърши ритуала си, всички зверчета престанаха да се люлеят в един и същи миг – когато Лавел спря. Сега стояха застинали. Внимателни. Бдителни. Готови.

В тъмнината на шахтите за проветрение под училището „Уелтън“ и други същества се поклащаха напред-назад – очите им светеха и движенията им бяха в такт с напевите на Лавел, макар че той бе много далече и нямаше как да го чуят. Когато завърши песента си, те спряха и заставаха неподвижни, бдителни и готови за атака като неканените гости в апартамента на Досън.

9

Светофарът светна червено и пред патрулната кола се заточиха облечени дебело пешеходци с лица, прикрити от шалове и яки. Залитаха и се подхлъзваха през пресечката.

- Чудя се... – започна Ник Йерволино.
- Какво? – подкани го Джак.
- Ами, да приемем, че вуду-то действа.
- Ние вече го приехме.
- Просто за да поговорим по въпроса.

- Да, да. Вече минахме през този етап. Продължавай.
- Добре. Защо му е притрябвало на Лавел да заплашва децата ви? Защо просто не отправи проклятие към вас, не ви премахне и не ги забрави? Това е въпросът.
- Това е въпросът – съгласи се Джак.
- Ами ако по някаква причина магията му е безсилна към вас?
- Каква причина?
- Не знам.
- Щом действа върху други хора – което сме склонни да допуснем, – защо би била безсилна към мене?
- Не знам. Освен ако... е, може би у вас има нещо особено.
- Особено? Какво например?
- Не знам.
- Ти започна да повтаряш като развалена плоча.
- Знам.
- Не ми предлагаш кой знае какво обяснение – въздъхна Джак.
- На вас идва ли ви нещо друго наум?
- Не.
- Светофарът светна зелено. Последните пешеходци бяха пресекли. Ник потегли и зави наляво.
- По-особен, а? – измърмори Джак след малко.
- По някакъв начин.
- Докато се движеха към центъра, към участъка, говореха за това – опитваха се да измислят какво може да е по-особеното.

10

Последните занятия в училището „Уелтън“ свършваха в три часа. В три и десет цялата тълпа от смеещи се и бърборещи деца се изсипа през входната врата, по стълбите и на тротоара сред силния сняг, който бе превърнал сивия градски нюйоркски пейзаж в ярка приказна страна. Облечени топло с вълнени шапки, похлупаци за ушите, шалове, пуловери, дебели палта, ръкавици, зимни панталони и ботуши, децата вървяха малко несигурно заради дебелите си дрехи; изглеждаха натрупани и пристегнати, с дебели и къси крака – приличаха доста на вълшебно задвижени мечета-играчки.

Някои от тях живееха достатъчно наблизо и бяха достатъчно големи, за да им се разреши да се приберат сами, а десетина влязоха в

наетия от родителите им микробус. Повечето обаче ги чакаха баща, майка, дядо или баба със семейната кола или с такси заради лошото време.

Госпожа Шепърд беше дежурната учителка по изпращането тази седмица. Вървеше напред-назад по тротоара, като не изпускате никого от очи, убеждаваше се, че никое от по-малките деца не се опитва да си тръгне само, проверяваше някое да не попадне в кола с непознати хора. Днес имаше допълнителната грижа да спре боя със снежни топки, още преди да е почнал.

На Пени и Дейви им бяха казали, че леля им Фей ще ги вземе вместо баща им, но те не я виждаха никъде, когато излязоха на тротоара, така че се изтеглиха настрани, за да не пречат. Стояха пред яркозелената дървена врата, с която се затваряше служебният вход между училището „Уелтън“ и съседната жилищна сграда. Вратата не беше наравно с предните стени на двата блока, а бе трийсетина сантиметра по-навътре. Като се опитваха да се предпазят от острия студен вятър, който жестоко ги хапеше по бузите и дори проникваше под палтата, те опряха гърбове на вратата и се сгушиха в малката вдлъбнатина пред нея.

– Защо няма да дойде татко? – попита Дейви.

– Сигурно има работа.

– Защо?

– Предполагам, че е важно разследване.

– Какво разследване?

– Не знам.

– Не е опасно, нали?

– Сигурно не е.

– Няма да го застрелят, нали?

– Не, разбира се.

– Защо си така сигурна?

– Сигурна съм – отвърна тя, макар че изобщо не беше сигурна.

– По ченгетата винаги стрелят.

– Не чак толкова често.

– Какво ще правим, ако татко го застрелят?

Веднага след смъртта на майка им, Дейви бе преодолял доста добре загубата. По-добре, отколкото всички очакваха. Всъщност по-добре от Пени. Него не трябваше да го водят на психиатър. Беше плакал наистина, беше плакал много няколко дена, но после се бе съвзел. По-късно обаче, година и половина след погребението, у него се бе развил неестествен страх да не загуби и баща си. Изглежда Пени бе единствената,

която забелязваше колко напласен бе Дейви от опасностите – и истински, и измислени – на професията на баща им. Не бе споменавала за вълненията на брат си пред баща им, нито пред друг, защото си мислеше, че тя самата е в състояние да му помогне да ги преодолее. В края на краищата тя бе голямата му сестра и отговаряше за него; той бе нейно задължение. В месеците след смъртта на майка им тя бе изоставила Дейви – или поне така мислеше. Тогава беше напълно разнебитена. Не беше на мястото си, когато той имаше най-голяма нужда от нея. Сега смяташе да изкупи вината си.

- Какво ще правим, ако татко го застрелят? – попита отново той.
- Няма да го застрелят.
- Но ако го застрелят? Какво ще стане с нас?
- Ще се оправим.
- В сиропиталище ли ще трябва да отидем?
- Не, глупчо.
- Къде ще отидем тогава? А? Пени, къде можем да отидем?
- Сигурно ще отидем да живеем при леля Фей и чичо Кийт.
- Бррр.
- Те са добре.
- Предпочитам да живея по каналите.
- Това са глупости.
- В каналите ще е подредено.
- Там е подредено най-малко от където и да е другаде.
- Можем да излизаме нощем и да си крадем храна.
- От кого – от пияниците, които спят по каналите?
- Можем да си вземем крокодил за домашно животно.
- По каналите няма крокодили.
- Разбира се, че има – възрази той.
- Това е мит.
- Какво?
- Мит. Измислена история. Приказка.
- Ти нищо не знаеш. Крокодилите живеят по каналите.
- Дейви...
- Там са, разбира се. Къде другаде може да живеят крокодилите?
- Във Флорида например.
- Флорида? Леле, ти откачаш. Флорида!
- Да, Флорида.
- Във Флорида живеят само стари пенсионирани тъпацы и пропаднали златотърсачи.

- Откъде научи това? – примига Пени.
- От приятелката на леля Фей. Госпожа Дъмпи.
- Дъмфи.

– Да. Госпожа Дъмпи, значи, говореше с леля Фей. Съпругът ѝ искал да се оттегли във Флорида, след като се пенсионира, и отишъл там да си търси къща, но изобщо не се върнал, тъй като избягал с някакви пропаднали златотърсачи. Госпожа Дъмпи каза, че само стари пенсионирани тъпаци и пропаднали златотърсачи живеели там. А това е още една причина да не искам да живеем у леля Фей. Приятелките ѝ. Те всички са като госпожа Дъмпи. Винаги мрънкат, нали? Боже. А чичо Кийт пуши.

- Много хора пушат.
- Дрехите му се вмирисват от цигарите.
- Не е толкова страшно.
- А дъха му! Ужас!
- Твоят дъх също не винаги ухае на цветя, нали?
- На кого му трябва дъх като цветя?
- На пчелите.
- Аз не съм пчела.
- Защо, много жужиш. Никога не млъкваш. Винаги бъз-бъз-бъз.
- Не е вярно.
- Бъзззззззззз.
- Тогава внимавай. Мога и да жилия.
- Да не си посмял.
- Мога да жилия много лошо.
- Дейви, да не си посмял.
- Както и да е, от леля Фей ми се повдига.
- Тя ти мисли доброто, Дейви.
- Тя... чурулика.
- Птиците чуруликат, не и хората.
- Тя чурулика като птица.

Беше вярно. Но на напредналата възраст от почти дванайсет години, Пени напоследък бе започнала да изпитва първите кълнове на дружба с възрастните. Вече съвсем не ѝ беше така лесно да им се подиграва, както само преди няколко месеца.

- И винаги опява на татко, че не ни храни добре – продължи Дейви.
- Тя просто се тревожи за нас.
- Да не си мисли, че татко ще ни умори от глад?
- Не, разбира се.

– Тогава защо все за това говори?

– Тя си е просто... леля Фей.

– Брей, как го каза само!

Особено силен порив на вятъра премина по улицата и засегна дори нишата пред зелената врата. Пени и Дейви потрепериха.

– Пистолетът на татко е добър, нали? – попита Дейви. – Нали на полицаите дават добри пистолети? Не биха пуснали полицаи по улиците с говнян пистолет, какво ще кажеш?

– Не казвай „говнян“.

– Биха ли го пуснали?

– Не. На полицаите дават само най-хубавите пистолети.

– И татко стреля добре, нали?

– Да.

– Колко добре?

– Много добре.

– Той е най-добрият, нали?

– Разбира се – кимна Пени. – Никой не е толкова добър с пистолета, колкото татко.

– Тогава единственият начин да им падне е да се промъкнат и да го застрелят в гръб.

– Това няма да стане – отсече тя.

– Би могло.

– Гледаш много телевизия.

Замълчаха за миг. После той заяви:

– Ако някой убие татко, аз искам да хвана рак и също да умра.

– Стига, Дейви.

– Рак, инфаркт или нещо подобно.

– Не говориш сериозно.

Той енергично тръсна глава: да, да, да, говори сериозно; абсолютно и напълно сериозно.

– Моля се на Бога да стане точно така, ако изобщо трябва да се случва.

– Какво искаш да кажеш? – намръщи се тя.

– Моля се всяка вечер. Когато си казвам молитвата. Винаги искам от Бога да не позволява нещо да се случи с татко. Накрая казвам: „Е, Боже, ако по някаква глупава причина трябва да разрешиш да го убият, тогава, моля ти се, нека и аз да хвана рак и да умра. Или нека ме сгази камион. Каквото и да е.“

– Това е ужасно.

Той не каза нищо повече.

Погледна към земята, към ръкавиците си, към госпожа Шепърд, която обхождаше поста си – навсякъде, но не към Пени. Тя го хвана за брадичката и го обърна към себе си. В очите му блестяха сълзи. Опитваше се да ги съдържи, като примигваше.

Беше толкова малък. Само седемгодишен и дребен за възрастта си. Изглеждаше крехък и беззащитен и на Пени ѝ се прииска да го грабне и да го прегърне, но знаеше, че няма да му е приятно, щом можеше да ги видят някои от съучениците му.

Тя самата изведнъж се почувства малка и безпомощна. А това не беше добре. Никак. Трябваше да бъде силна заради Дейви.

Пусна брадичката си и се обърна към него:

– Слушай, Дейви, трябва да седнем двамата и да поговорим. За мама. За смъртта на хората, защо се случва, нали, какво значи, че това за тях не е край, а само началото на живота им в рая, как ние трябва да продължаваме да живеем, каквото и да се случи. А ако нещо се случи с татко – което е невъзможно, но ако по някаква голяма случайност нещо наистина се случи с него, той самият би искал от нас да продължим живота си, точно както и мама би го искала. Той би бил ужасно нещастен, ако ние...

– Пени! Дейви! Елате тук!

До бордюра бе спряло жълто такси. Задният прозорец бе спуснат и оттам леля Фей им махаше.

Дейви се завтече по тротоара – изведнъж искаше толкова силно да се откъсне от всички разговори за смъртта, че се радваше да види дори и чуруликащата стара леля Фей.

„По дяволите! Оплесках го, помисли си Пени. Прекалено пряко поставих въпроса.“

В мига преди да последва Дейви към таксито, дори преди да направи първата крачка, остра болка премина през левия ѝ глезен. Завъртя се, извика, погледна надолу и бе парализирана от ужас.

Между долния край на зелената врата и тротоара имаше десетсантиметрова пролука. Оттам, от мрака на служебния вход, се бе протегнала ръка и я бе сграбчила за глезена.

Тя не успя да изпищи. Беше загубила гласа си.

А и ръката не беше човешка. Може би беше два пъти по-голяма от котешка лапа. Не беше и лапа. Беше напълно – макар и грубо – оформена ръка с пръсти и палец.

Не можеше дори да шепне. Гърлото ѝ се бе схванало.

Ръката нямаше цвета на кожа. Имаше грозен и пъстър сиво-зелено-жълт оттенък, като на изранена и загнила плът. Беше неравна, малко наъбена.

Дишането я затрудняваше също като пищенето.

Малките сиво-зелено-жълти пръсти бяха заострени и завършваха с остри нокти. Два от тях се бяха впили в гумения ѝ ботуш.

Помисли си за пласмасовата бейзболна бухалка.

Снощи. В нейната стая. Нещото под леглото ѝ.

Помисли си за светещите очи в мазето на училището.

А сега това.

Два от малките пръсти бяха вътре в ботуша и я драскаха, забиваха се в нея, деряха я.

Изведнъж дъхът ѝ рязко се върна. Изпълни дробовете си с леден въздух и той я изведе от предизвикания от ужаса транс, който до този миг я бе задържал до вратата. Изскубна крака си от ръката и се освободи учудена, че това ѝ се удаде. Обърна се и изтича към таксито, хвърли се вътре и трясна вратата зад гърба си.

Погледна обратно към вратата. Там нямаше нищо необичайно, никакво същество с малки ноктести ръце, никакви разлудували се духове.

Таксито се отдалечи от училището „Уелтън“.

Лея Фей и Дейви си говореха оживено за снежната буря, която, според лея Фей, щяла да натрупа четиридесет-петдесет сантиметра сняг, преди да утихне. Никой от двамата изглежда не забеляза, че Пени е уплашена почти до смърт.

Докато те бърбореха, Пени се пресегна и опипа ботуша си. При глезена ѝ гумата бе скъсана. Едно парченце висеше.

Свали ципа на ботуша, плъзна ръка вътре и опипа раната на глезена си. Малко я болеше. Когато извади дланта си от ботуша, по върховете на пръстите ѝ блестеше малко кръв.

– Какво ти е станало, мила? – забеляза я лея Фей.

– Няма нищо – отвърна Пени.

– Това е кръв.

– Само драскотина.

Дейви побледня при вида на кръвта.

Пени се опита да го успокои, макар че гласът ѝ явно трепереше и се боеше да не би лицето да издаде тревогата ѝ.

– Няма нищо, Дейви. Добре съм.

Лея Фей настоя да разменят местата си с Дейви, за да седне до Пени и да огледа по-добре раната. Накара Пени да свали ботуша си, а тя

смъкна чорапа и разкри прободна рана и няколко драскотини по глезена. Имаше кръв, но не много; след няколко минути щеше да спре и без превръзка.

– Как стана това? – попита леля Фей.

Пени се поколеба. Искаше ѝ се най-много, да разкаже на Фей за съществата със светещите очи. Нужна ѝ беше помощ, защита. Но знаеше, че не бива да си отваря устата. Не биха ѝ повярвали. В края на краищата тя беше момичето, което беше имало нужда от психиатър. Ако започнеше да дрънка за духове със светещи очи, щяха да помислят, че отново е зле, че все още мисли за смъртта на майка си и щяха отново да я пратят при психиатъра. А докато я мъкнеха по кабинетите, нямаше да има кой да пази Дейви от духовете.

– Хайде, хайде – придумваше я Фей. – Признай си, какво лошо нещо си правила?

– А?

– Затова и се колебаеш. Кажу какво правеше?

– Нищо – отвърна Пени.

– Тогава къде си се порязала?

– Закачих... закачих си ботуша на пирон.

– Пирон? Къде беше това?

– На вратата.

– Коя врата?

– При училището – вратата, пред която те чакахме. От нея стърчеше пирон и аз се спънах в него.

Фей се намръщи. За разлика от сестра си (майката на Пени), Фей беше червенокоса, с остри черти и почти безцветни сиви очи. Когато бе спокойна, лицето ѝ бе доста хубаво; искаше ли да се скара обаче, то напълно се изменяше. Дейви казваше, че тогава „прилича на вещица“.

– Ръждив ли беше? – попита Фей.

– Какво?

– Пиронът, разбира се. Ръждив ли беше?

– Не знам.

– Е, нали си го видяла? Иначе откъде знаеш, че е било пирон?

– Да. Предполагам, че беше ръждив.

– Ваксинирана ли си против тетанус?

– Да.

Леля Фей я изгледа с неприкрито подозрение:

– Ти знаеш ли изобщо какво е ваксинация против тетанус?

– Правят ни в училище.

– Така ли? – все още със съмнение попита Фей.

– Правят ни всякакви инжекции в училище – обади се Дейви. – Беше дошла една сестра и цяла седмица ни биха инжекции. Беше ужасно. Чувствах се като възглавничка за топлийки. Инжекции за заушка и шарка, за грип. За какво ли не. Мразя ги.

Фей изглежда бе доволна.

– Добре. Все пак, като се приберем вкъщи, ще измием хубаво раната и ще я намажем със спирт, ще сложим йод и ще я бинтоваме.

– Но то е само дракотина – възрази Пени.

– Няма защо да рискуваме. Хайде сега, сложи си пак ботуша, мила.

Пени тъкмо постави крак в ботуша си и дръпна ципа, когато колелото на таксито попадна в дупка. Всички подскочиха и полетяха напред с такава сила, че едва не паднаха от седалките.

– Младежо – обърна се Фей към шофьора, макар че той беше почти четиридесетгодишен, на нейна възраст, – къде, за Бога, си се учил да караш?

Той погледна в огледалцето:

– Извинете, госпожо.

– Не знаете ли какво е състоянието на улиците в града? – продължи Фей. – Трябва да си държите очите отворени.

– Старая се – отвърна той.

Докато Фей изнасяше лекция на шофьора как да кара таксито си, Пени се облегна на седалката, затвори очи и си спомни грозната ръчичка, която я бе наранила и разпрала ботуша ѝ. Направи опит да се убеди, че е било крайникът на някое обикновено животно – нищо странно, нищо, свързано със Зоната на здрача. Но повечето животни имат лапи, а не ръце. Маймуните, естествено, имат ръце. Но онова не беше маймуна. В никакъв случай. И катеричките имат нещо като ръце, нали? И миешите се мечки. Но онова не беше нита катеричка, нито миеша се мечка. Не беше нещо, което е виждала или за което е чувала.

Дали се бе опитвало да я повали и да я убие? Право там, на улицата?

Не. За да я убие, съществото – или другите като него, ония със светещите сребърни очи – би трябвало да излязат пред вратата, на открито, където госпожа Шепърд и останалите биха ги видели. А Пени беше твърдо убедена, че духовете не искат да ги вижда никой освен нея. Те бяха потайни. Не, със сигурност не са искали да я убият в училището; целта им е била само добре да я уплашат, да я убедят, че все още се спотайват наоколо и чакат сгоден случай...

Но защо?

Защо искаха нея и навярно Дейви, а не някои други деца?

Защо духовете се сърдеха? Какво ги караше да я преследват така?

Не можа да се сети за нещо, извършено от нея, което би накарало някого така ужасно да ѝ се разсърди, а още по-малко духовете.

Объркана, нещастна и уплашена, тя отвори очи и погледна навън. Снегът се трупаше навсякъде. Усещаше в сърцето си същия студ като по обветрените, ледени улици.

ВТОРА ЧАСТ

Сряда, 17 ч. 30 мин. – 23 ч. 00 мин.

Мракът поглъща всеки светъл ден.
Мракът получава своето, когато и да го поиска.
Мракът слуша, наблюдава, чака.
Мракът поглъща деня и празнува.
Понякога мракът пристига в тишина.
Друг път го съпровожда весел барабанен гръм.
Книга на преброените тъги

Кой е по-глупав –
детето, уплашено от мрака,
или мъж, напласен от светлото?
Морис Фрийхил

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

1

В пет и половина Джек и Ребека влязоха в кабинета на капитан Уолтър Грешам, за да му представят изискванията си за броя на нужните им сътрудници и необходимата техника за екипа, както и да обсъдят стратегията на разследването.

Още двама членове на фамилията Карамаза бяха убити заедно с бодигардовете си този следобед. Печатът вече наричаше случаите най-кървавата война между банди от Сухия режим насам. Но вестниците все още не знаеха, че жертвите (с изключение на първите две) не бяха намушкани, простреляни, удушени с примка или закачени на куки за месо в традиционния стил коза ностра. Засега полицията бе предпочела да не разкрива, че всички пострадали, без първите двама, бяха изпохапани свирепо до смърт. Когато репортерите откриеха този озадачаващ и невероятен факт, щяха да разберат, че имат работа с един от най-значителните случаи на десетилетието.

– Тогава ще започне истински лошото – замисли се Грешам. – Ще се струпат отгоре ни като бълхи върху куче.

Вече имаше натиск и той щеше да расте – затова Грешам не го свърташе на едно място, като шило в торба. Джак и Ребека оставаха на местата си пред бюрото на капитана, но Грешам не можа да се сдържи. Докато разговаряха, капитанът крачеше из стаята, отиде многократно до прозорците, запали си цигара, изпуши само сантиметър от нея и я смачка, после видя какво е направил и си запали нова.

Накрая дойде моментът за Джак да каже на Грешам за последното си посещение в магазина на Карвър Хамптън и за телефонния си разговор с Баба Лавел. Никога не се бе чувствал така неловко, както при разказа за тези събития под скептичния поглед на Грешам.

Би се чувствал по-добре, ако Ребека беше на негова страна, но те отново бяха на противоположни позиции. Тя му се сърдеше, защото се бе върнал в участъка едва в три и десет и се бе наложило да извърши голяма част от подготвителната работа за екипа сама. Той ѝ бе обяснил, че колите едва пълзяха по заснежените улици, но тя и не искаше да го чуе. Когато изслуша разказа му, тя се възмути, също като него, от заплахите към децата му, но не бе ни най-малко убедена, че той е изживял нещо дори и малко свръхестествено. Всъщност се бе ядосала на твърдението му, че голяма част от събитията, свързани с телефонния разговор, са просто фантастични.

Когато Джак разказа за тези събития и на Грешам, капитанът се обърна към Ребека и я запита:

– Ти какво мислиш за това?

– Мисля, че можем спокойно да приемем, че Лавел е опасен луд, а не поредният хулиган, който се опитва да припечели нещо от търговията с наркотици – отвърна тя. – Това не е просто битка за територии сред подземния свят и ние ще допуснем голяма грешка, ако се опитаме да приемем същото отношение като при обичайните войни между бандите.

– А какво друго ни остава? – попита Грешам.

– Мисля, че би трябвало да проверим внимателно този Карвър Хамптън – предложи тя. – Възможно е той и Лавел и двамата да са замесени в това.

– Не – отсече Джак. – Хамптън не се преструваше, когато ми каза, че е ужасен от Лавел.

– А откъде е знаел Лавел кога точно да се свърже с телефонния автомат? – попита Ребека. – Откъде е знаел точно кога ще минеш покрай него? Един от отговорите е, че е бил през цялото време в задната стая, на магазина на Хамптън и те е видял да си тръгваш.

– Не е бил – възрази Джак. – Хамптън просто не е толкрва добър

актьор.

– Той е умен мошеник – сви вежди тя. – Но дори и да не е свързан с Лавел, мисля, че трябва да заведем довечера хора в Харлем и сериозно да претърсим квартала около телефонния автомат... и от другата страна на кръстовището. Ако Лавел не е бил в магазина на Хамптън, той трябва да е наблюдавал от някой апартамент на същата улица. Няма друго обяснение.

Освен ако вуду-то наистина действа, помисли си Джак.

– Нека детективите проверят апартаментите от двете стани на улицата – продължи Ребека – и да видят дали Лавел не се крие в някой от тях. Да покажат наоколо снимката на Лавел. Може някой да го е виждал в квартала.

– Планът не е лош – одобри Грешам. – Ще го изпълним.

– Мисля още че и заплахата срещу децата на Джак трябва да се приеме сериозно. Нека при тях има охрана, когато Джак го няма.

– Съгласен съм – кимна Грешам. Ще пратя човек веднага.

– Благодаря, капитане – надигна се Джак. – Но мисля, че това може да почака до сутринта. Децата в момента са при балдъза ми и не мисля, че Лавел би ги открил там. Казах ѝ да внимава да не я проследят, когато ги взема от училище. Освен това Лавел каза, че ще ми остави време до края на деня да реша дали да се откажа от връзката с вуду; предполагам, че това включва и вечерта.

Грешам са облегна на ръба на бюрото:

– Ако искаш, мога да те оттегля от работата. Това не е трудно.

– В никакъв случай – отсече Джак.

– Ти сериозно ли приемаш заплахата му?

– Да. Но се отнасям сериозно и към работата си. Ще се занимавам с разследването до края.

Грешам запали нова цигара и дръпна силно.

– Джак, наистина ли мислиш, че около това вуду може да има нещо?

Джак усети вторачения поглед на Ребека и отвърна:

– Изглежда доста безсмислено да се приема сериозно. Но просто не мога да го изключа от възможностите.

– А аз мога – намеси се Ребека. – Лавел може и да вярва в него, но това не го прави по-истинско.

– А как ще обясниш състоянието на трупове?

– Очевидно Лавел използва някакви обучени животни – обясни тя.

– Това е почти толкова смело предположение колкото и вуду-то –

поклати глава Грешам.

– Както и да е – махна с ръка Джак, – днес ние говорихме за всичко това. Единственото малко, зло и подлежащо на дресировка животно, за което се сетихме, е порът. Видяхме и доклада от съдебния медик – пристигна в четири и половина. Следите от зъби не принадлежат на порове; не са и на което и да е животно от Ноевия ковчег.

– Лавел е от Карибските острови – напомни Ребека. – Не е ли възможно да използва някое местно животно, за което нашите патолози не са и чували – някакъв екзотичен гушер или нещо подобно?

– Вече започваш да се ловиш за сламки – подхвърли Джак.

– Така е – съгласи се Грешам. – Но все пак си струва да се провери. Добре. Нещо друго?

– Да – вдигна глава Джак. – Можете ли да ми обясните как разбрах аз, че телефонното обаждане на Лавел беше за мен? Защо ме притегли оня автомат?

Вятърът удари по прозорците.

Тиктакането на стенния часовник зад бюрото на Грешам изведнъж започна да изглежда по-силно от преди. Капитанът сви рамене:

– Предполагам, че никой от нас не може да ти отговори на това, Джак.

– Не се притеснявайте. И аз самият нямам отговор.

Грешам се изправи:

– Добре, ако това е всичко, може би ще е по-добре двамата да си тръгнете, да си отидете вкъщи, да си починете. Работният ви ден доста се проточи, екипът вече действа и мисля, че ще можем да изкараме без двама ви до утре. Джак, ако останеш още няколко минути, ще ти покажа списъка на дежурните полицаи от всяка смяна, така че ще можеш сам да избереш кой да охранява децата ти.

Ребека вече отваряше вратата, Джак я извика и тя се обърна.

– Почакай ме долу, моля ти се.

Изражението ѝ не се промени. Тя излезе.

Уолт Грешам се обади от прозореца, откъдето гледаше към улицата:

– Вън вече става като на Северния полюс.

2

У Джеймисънови Пени харесваше единствено кухнята, която бе

голяма за нюйоркските стандарти – почти два пъти по-голяма от кухнята, с която Пени бе свикнала, – но удобна. Под, покрит със зелени плочки. Бели бюфети със стъклени врати и медни дръжки. Зелени плотове от керамични плочки. Над двойния умивалник имаше еркереи прозорец, който се използваше за парник. В по-дългите от метър лежи през цялата година, дори през зимата, се отглеждаше зеленчук. (Леля Фей обичаше да готви с пресни продукти винаги, когато можеше.) В единия ъгъл бе подпряна малка квадратна масичка, не толкова за ядене, колкото за написание на менюто или за приготвяне на списък за покупките. До масичката имаше място за два стола. Само тук, сред целия дом, на Пени й беше удобно.

В шест и двайсет беше седнала край квадратната масичка и се пресструваше, че чете едно от списанията на Фей. Думите се сливаха пред нефокусирания й поглед. Всъщност си мислеше за всички неща, за които не би искала да си мисли – духове, смърт, дали ще може да спи тази вечер.

Чичо Кийт се беше върнал от работа почти преди един час. Той беше съдружник в преуспяващо бюро за борсови посредници. Чичо Кийт беше висок и слаб, с глава плешива като яйце, посивели брадица и мустаци; винаги изглеждаше разсеян. Човек изпитваше чувството, че никога не получава повече от две трети от вниманието му, когато разговаря с него. Понякога оставаше на любимия си стол за час-два със сгънати в скута ръце, без да се движи, загледан в стенат почти без да мига, като прекъсваше транса си само на два-три пъти, за да вдигне чашата си с бренди и да отпие малка глътка. Друг път заставаше до прозореца и гледаше навън, като палеше цигара от цигара. Дейви тайничко наричаше чичо си Кийт „лунния човек“, защото мислите му изглежда винаги се рееха на луната. Откакто се бе върнал днес, седеше в хола и бавно отпиваше от мартинито си, пушеше цигара след цигара, едновременно гледаше новини по телевизията и четеше „Уол стрийт джърнал“.

Леля Фей беше срещу масичката на Пени, в другата част на кухнята. Тя се бе заела с приготвянето на вечерята, която бе обявена за седем и половина – пиле с лимон, ориз, задушени зеленчуци. Само в кухнята леля Фей не бе съвсем същата леля Фей. Обичаше да готви, правеше го много добре и изглеждаше съвсем различна тук – по-отпусната и по-мила от обикновено.

Дейви й помагаше да приготви вечерята. Или поне тя го оставяше да си мисли, че й помага. Докато работеха, си приказваха – не за нещо важно, само за това-онова.

– Боже, толкова съм гладен, че мога да изям кон! – обяви Дейви.

– Не е много учтиво да казваш това – сгълча го Фей. – Навежда на неприятни мисли. Трябва просто да кажеш „Много съм гладен“, „Как ми се яде“ или нещо подобно.

– Е, естествено, исках да кажа мъртъв кон. – Дейви съвсем не бе схванал малкия урок на Фей по етикеция. – И то сготвен, разбира се. Не бих ял никакъв суров кон, лельо Фей. Уф-уф! Леле мале, в момента бих изял по много от всичко, което ми сипеш.

– Боже мой, момче, нали яде сладки и пи мляко, когато се върнахме следобед.

– Само две сладки.

– И вече си прегладнял! Ти изглежда нямаш стомах, а бездънна яма!

– Е, почти не съм обядвал – настоя Дейви. – Госпожа Шепърд, тя ми е учителката, ми предложи малко от своя обед, но бяха само гадости. Имаше само кисело мляко и риба тон, а аз мразя и двете. Така че какво направих аз, когато ми предложи да хапна – хапнах малко, за да не я обидя, а после, като не гледаше, изхвърлих останалото.

– Но баща ви не ви ли приготвя обяд? – Гласът на Фей изведнъж стана по-рязък.

– О, разбира се. Но когато няма време, Пени го прави. Обаче...

– Той имаше ли си обяд за училище днес? – обърна се Фей към Пени. – Може ли така да обикаля и да проси!

Пени вдигна очи от списанието си:

– Аз сама му приготвих обяда сутринта. Имаше ябълка, сандвич с шунка, две големи овесени сладки.

– Това изглежда доста добре – кимна Фей. – Ти защо не си го изяде, Дейви?

– Е, заради плъховете, разбира се – отвърна той.

Пени учудено трепна, седна по-изправена на стола си и напрегнато се загледа в Дейви.

– Плъхове? Какви плъхове? – попита Фей.

– Олеле, забравил съм да ти кажа! – плесна се по челото Дейви. – По време на сутрешните занятия в обедната ми кутия трябва да са влезли плъхове. Големи стари грозни плъхове с жълти зъби излизат от каналите или от другадe. Цялата храна беше разкъсана и дъвкана. Брррр! – Случаят явно му беше доставил удоволствие; не беше отвлечен от плъховете, които са му изяли обяда – всичко това го бе развеселило, както може да се случи само с малко момче. На неговата възраст

произшествието изглеждаше като истинско приключение.

– Дейви? Хм... ти видя ли плъховете? – Устата на Пени изведнъж бе пресъхнала.

– Неее – явно разочарован отвърна той. – Бяха си заминали, когато отидох за обяда си.

– Къде ти беше кутията? – попита Пени.

– В шкафчето ми.

– А плъховете дъвкали ли са и нещо друго там?

– Какво?

– Книги или каквото да е.

– Защо биха искали да ми дъвчат книгите?

– Значи е било само храната?

– Разбира се. Какво друго?

– Вратата на шкафчето затворена ли беше?

– Мисля, че да – кимна той.

– А заключил ли я беше?

– Така ми се струва.

– А кутията с обяда ти не беше ли здраво затворена?

– Трябва да е била. – Той се почеса по главата, докато се опитваше да си спомни.

– Е, явно не е била – намеси се Фей. – Плъховете не могат да отключат вратата, да я отворят и да свалят капака от кутията. Бил си много разсеян, Дейви. Учудвах ме. Сигурна съм, че си излял едната овесена сладка още щом си пристигнал в училище, не си могъл да чакаш, а после си забравил да върнеш капака върху кутията.

– Не е така – възрази Дейви.

– Баща ти не те е учил да подреждаш след себе си – продължи Фей.

– Това са неща, с които майките се занимават, а баща ти не им е обръщал достатъчно внимание.

Пени смяташе да им разкаже как е заварила разбито собственото си шкафче, когато отиде на училище тази сутрин. Мислеше да им разкаже дори за нещата от мазето, защото ѝ се струваше, че случката с обяда на Дейви някак би подкрепила нейната история.

Преди Пени да успее да отвори уста обаче, леля Фей заприказва с възможно най-възмутения си глас:

– Бих искала да знам в какво училище ви е изпратил баща ви. Що за мръсна дупка е това, този „Уелтън“?

– Добро училище е – защити го Пени.

– С плъхове? – възкликна Фей. – В никое добро училище няма

плъхове. А ако бяха още в шкафчето, когато Дейви е отишъл за обяда си? Можело е да го ухапят. Плъховете са мръсни. Разнасят всякакви болести. Те са отвратителни. Просто не мога да си представя как може да държат отворено училище за малки деца, в което има плъхове. Трябва да се съобщи за това в здравната служба още утре сутринта. Баща ви трябва веднага да направи нещо по този въпрос. Няма да му разреши да се бави. Особено когато става дума за здравето ви. Бедната ви майка би била отвратена от такова място, от училище с плъхове по стените. Плъхове! Божичко, плъховете пренасят всякакви болести – от бяс до чума!

Фей продължаваше да нарежда.

Пени престана да я слуша.

Нямаше смисъл да ѝ разказва за собственото си шкафче и за сребристооките неща от мазето на училището. Фей щеше да настоява, че и те са били плъхове. Когато тази жена си набиеше нещо в главата, нямаше как да бъде разубедена, да чуе и друго мнение. Сега Фей очакваше с нетърпение срещата с баща им, когато щеше да му се скара за плъховете; мисълта да обвини него, че ги е настанил в училище с плъхове явно ѝ доставяше удоволствие. Не би обърнала внимание на нищо, което Пени би ѝ казала, на никакви нейни обяснения или на противоречиви факти, които биха изместили въпроса от плъховете и така биха спестили скандала с баща им.

Дори и да ѝ кажа за ръката, помисли си Пени, за малката ръка, която се бе подала под зелената врата, тя ще настоява, че са плъхове. Ще каже, че съм се уплашила и не съм разбрала какво виждам. Ще каже, че изобщо не е било ръка, а плъх – мръсен стар плъх, който е захапал ботуша ми. Ще преобърне всичко и ще го приспособи към собствената си теория и така ще има още повече оръжия срещу татко. По дяволите, лельо Фей, защо си такъв инат?

Сега Фей бърбореше колко важно е родителят да проучи много добре училището преди да прати децата си в него.

Пени се чудеше дали баща им ще дойде да ги вземе и се молеше да не закъснее прекалено много. Искаше ѝ се да дойде преди да са си легнали. Не ѝ харесваше мисълта да остане сама, само с Дейви, в тъмната стая, макар и това да е гостната на леля Фей, отдалечена на много квартали от техния апартамент. Беше съвсем сигурна, че духовете ще ги намерят дори и тук. Реши да отведе баща си настрани и да му разкаже всичко. Той в началото едва ли би ѝ повярвал за духовете. Но вече трябваше да се обърне внимание и на кутията с обяда на Дейви. А ако се върнеха с баща си в своя апартамент, тя щеше да му покаже дупките в

пластмасовата бейзболна бухалка на Дейви – тогава може би щеше да го убеди. Татко беше възрастен, като леля Фей, но не беше инат, можеше да изслушва децата както малко от останалите възрастни.

– С всичките пари от застраховката за майка ви и компенсацията от болницата – нареждаше Фей – би могъл да ви запише в някое от най-добрите училища. От най-добрите. Не мога да си обясня защо се е спрял на този „Уелтън“.

Пени прехапа устни, но не каза нищо.

Взираше се в списанието. Снимките и думите ту идваха на фокус, ту се зацапваха.

Най-лошото за нея в момента беше, че духовете не преследваха само нея. Насочили се бяха и към Дейви.

3

Ребека не беше изчакала Джак, въпреки че той я бе помолил. Докато той бе останал с капитан Грешам, за да обсъдят подробностите по охраната за Пени и Дейви, – Ребека явно си бе взела палтото и си бе тръгнала.

Щом видя, че си е отишла, Джак въздъхна и тихо промълви:

– Наистина си труден човек, сладурче.

На бюрото му имаше две книги за вуду, които си бе изписал от библиотеката вчера. Загледа се в тях и реши, че до утре сутринта трябва да научи още за бокорите и хунгоните. Сложи палтото и ръкавиците си, взе книгите под мишница и се спусна до подземния паркинг.

На него и на Ребека сега, след като отговаряха за извънредния екип, им се полагаха привилегии, които надхвърляха нормалните права на детективите от отдела по убийствата – в това число и целодневна употреба на полицейска лимузина без отличителни знаци, а не само по време на дежурството.

Зачислената на Джак кола беше едногодишен шевролет, ударен на едно-две места и одраскан на повече. Беше съвършено опростен модел, без никакви допълнителни подобрения; не беше кола за надбягване или за преследване. Техниците от гаража вече бяха сложили веригите ѝ за сняг. Беше готова за тръгване.

Изтегли се от паркинга и излезе на изхода към улицата. Спря и изчака да отmine един от камионите на общината, снабден с големи снегорини, пръскачка за сол и множество аварийни светлини.

Освен камиона, по улицата имаше още само две коли. Нощта на практика бе предоставена на бурята. И все пак, дори и след камиона, Джек още се колебаеше.

Включи чистачките.

Ако искаше да тръгне към апартамента на Ребека, трябваше да завие наляво.

За апартамента на Джеймисънови пътят беше надясно.

Чистачките тропаха по стъклото – напред и назад, напред и назад, наляво, надясно, наляво, надясно.

Нетърпелив беше да се види с Пени и Дейви, да ги прегърне, да ги види топли, жизнени и усмихнати.

Дясно, ляво, дясно.

Бяха на съвсем сигурно място при Фей и Кийт. Освен това Джек бе предупредил Фей, че едва ли ще успее да се освободи за вечеря; тя така или иначе очакваше той да закъснее.

Чистачките отмерваха собствената му нерешителност.

Накрая вдигна крака си от спирачката, излезе на улицата и завие наляво.

Нужно беше да поговори с Ребека за онова, което се бе случило помежду им снощи. Тя цял ден бе отбягвала темата. Не можеше да й позволи да клинчи все така. Тя трябваше да застане с лице към промените, които снощи бяха настъпили в живота им, сериозни промени, които той приветстваше от все сърце, но към които тя – в най-добрия случай – се отнасяше двусмислено.

Клекнало в дълбоките сенки покрай входа на гаража, нещото наблюдаваше как Джек Досън се отдалечава с лимузината без отличителни знаци.

Блестящите му сребърни очи не мигнаха нито веднъж.

После то изпъзля обратно през сенките към изоставения, тих гараж.

Съскаше. Мърмореше. Крякаше тихо на себе си с призрачен стържещ гласец.

След като откри прикритието на мрака и сенките около мястото, към което отиваше – дори където само до преди миг не бе имало сенки, – нещото се прокрадна от кола на кола, минаваше под тях и около тях, докато стигна до канала на пода на гаража. Спусна се в подземния мрак долу.

Лавел нервничеше.

Без да пали лампите, той закрачи неуморно из къщата си – нагоре и надолу по стълбите, напред-назад, без да търси нищо, просто не можеше да се спре, движеше се все така в дълбокия мрак, но не се блъскаше в мебели или във врати, крачеше бързо и сигурно, като че ли стаите бяха ярко осветени. В мрака не беше сляп и ни най-малко дезориентиран. Същност сред сенките си беше у дома. Мракът, в края на краищата, беше част от него.

При нормални обстоятелства, и на тъмно, и на светло, имаше отлично самочувствие и самоувереност. Но сега, час след час, самоувереността му непрекъснато се рушеше.

Нервността му бе породила притеснение. От притеснението се бе появил страх. Нямахме навика да се страхува. Не му беше ясно, как да се справи със страха си. Така че това го изнервяше още повече.

Безпокоеше го Джак Досън. Може би бе допуснал голяма грешка, като бе оставил Досън да си помисли. Човек като този детектив можеше добре да уплътни времето си.

Ако почувства, че съм дори и малко уплашен от него, помисли си Лавел, и ако научи повече за вуду-то, може би накрая ще разбере защо имам сериозни основания да се боя от него.

Ако Досън откриеше естеството на собствената си особена сила и ако се научеше да я използва, би открил Лавел и би го спрял. Досън беше един от редките хора, един на десет хиляди, които можеха да влязат в бой дори и с най-умелия бокор и да бъдат доста сигурни в победата си. Ако детективът откриеше собствената си тайна, щеше да тръгне подир Лавел – по-добре въоръжен и по-опасен.

Лавел крачеше из тъмната къща.

Може би трябваше да нанесе удара си още сега. Да унищожи децата на Досън още тази вечер. Да приключи с това. Смъртта им би заправила Досън в спиралите на емоционалния срыв. Той много обичаше децата си, а вече бе и вдовец, вече бе обладан от голяма скръб; може би клането на Пени и Дейви би го сломило. Ако загубата на децата не изостреше ума му, тя най-вероятно би го заправила в дълбока депресия, която би замъглила мисленето му и навярно би попречила на работата му за седмици напред. Най-малкото, Досън би трябвало да се отдели за няколко дена от разследването, за да уреди погребенията, а тия няколко дена

биха позволили на Лавел да си откъдне.

От друга страна, какво ли би било, ако Досън черпеше сили от нещастията, вместо да бъде сломен от тях? Какво ли би било, ако убийството и обезобразяването на децата му укрепеше решението му да открие и да унищожи Лавел?

За Лавел тази възможност бе твърде обезпокоителна.

Все така нерешителен, бокорът сновеше из стайте като призрак.

Накрая разбра, че трябва да се посъветва с древните божества и покорно да помоли за мъдрото им мнение.

Отиде в кухнята и запали лампата.

Взе съд с брашно от единия бюфет.

На лавицата имаше радио. Той го премести в средата на масата.

Нарисува с брашното очертанията на сложен уеуе върху масата, навсякъде около радиото.

Пусна радиото.

Стара песен на Бийтълс. „Елинор Ригби“.

Завъртя копчето на скалата и премина през десетина станции с всякаква музика – от рок и поп до кънтри, класическа и джаз. Намести стрелката на неизползвана честота, без смущения от каквито и да е други станции.

Мекото пукане и съскане на незаетите вълни изпълни стаята и зазвуча като въздишка на прибой от далечно море.

Загреба още шепа брашно и внимателно начерта прост, малък уеуе върху самото радио.

Изплакна ръце на умивалника и отиде до хладилника, откъдето взе малко шише с кръв.

Беше котешка кръв, каквато се използваше при множество ритуали. Веднъж седмично, винаги от различен магазин за домашни питомци или хранилище за бездомни животни, той купуваше или „прибираще“ по една котка, донасяше я вкъщи, убиваше я и източваше кръвта ѝ, за да попълни запаса си.

Сега се върна до масата и седна пред радиото. Натопи пръсти в котешката кръв, начерта няколко рунически символа на масата и накрая върху пластмасовото прозорче върху скалата.

Пя малко, почака, послуша, после пъ още малко, докато чу ясният, макар и неопределим звук от промяна в неизползваната честота. Нямаше го само преди миг. Мъртъв въздух. Мъртъв, случаен, безсмислен звук. Сега нещо бе оживяло. Все още се чуваше пукащо-пращящо-съскащият звук от статичното електричество – сребърно-мек звук. Но някак

по-различен от преди няколко секунди. Нещо използваше свободните честоти, протягаше се откъм отвъдното.

Загледан в радиото, но без наистина да го вижда, Лавел попита:

– Има ли някой там? Без отговор.

– Има ли някой там?

Беше глас, съставен от прах и мумифицирани останки:

– Аз чакам.

Беше глас от суха хартия, кварц и съчки, глас от незапомнени времена, горчиво студен като нощта сред звездите, нащърбен, шиптящ и зъл.

Би могъл да е някой от стотиците хиляди демони, пълнокръвно божество на някоя от древните африкански религии или духът на умрял човек, отдавна запратен в ада. Нямахме как да се каже какво е точно, а Лавел нямаше властта да го накара да произнесе сам името си. Каквото и да беше, щеше да може да отговори на въпросите му.

– Аз чакам.

– Ти знаеш ли за работата ми тук?

– Дааа.

– Работата, свързана с фамилията Карамаз.

– Дааа.

Ако Бог бе дарил змиите с дар слово, те биха звучали тъкмо така.

– Познаваш ли детектива, оня Досън?

– Дааа.

– Той ще накара ли шефовете си да го снемат от случая?

– Никога.

– Ще продължи ли проучванията си по вуду-то?

– Дааа.

– Предупредих го да спре.

– Няма да спре.

В кухнята бе станало изключително студено въпреки парното в къщата, което работеше добре и пращаше топли струи през отворите в стените. Въздухът освен това изглеждаше плътен и мазен.

– Какво трябва да направя, за да държа Досън настрана?

– Ти знаеш.

– Каж ми.

– Ти знаеш.

Лавел облиза устни и прочисти гърлото си.

– Трябва ли да убия децата му още тази вечер, без да се бавя повече?

Ребека отвори вратата.

– Някак помислих, че ще си ти.

Той стоеше разтреперан на площадката:

– Вън е започнала страхотна виелица.

Тя бе облечена със син пенъар, носеше чехли. Косата ѝ бе медено-жълта. Беше разкошна. Не каза нищо. Само го гледаше.

– Да – продължи той, – наистина е бурята на века. Може би е началото на нова ледникова ера. Краят на света. Запитах се с кого ли най-много искам да бъда, ако наистина е краят на света...

– И реши, че това съм аз.

– Не съвсем.

– О?

– Просто не знаех къде да открия Жаклин Бисет.

– Значи аз съм на второ място.

– А не знаех и адреса на Раquel Уелч.

– Трета.

– Но от четири милиарда души на земята трета не е толкова лошо.

Тя почти му се усмихна.

– Може ли да вляза? – попита той. – Виж, вече съм си свалил ботушите. Няма да ти изцапам килима. И имам много добри обноски. Никога не се уригвам и не си чеша задника пред хора – поне не нарочно.

Тя отстъпи.

Той влезе.

Затвори вратата след него и го попита:

– Тъкмо се канех да приготвя нещо за хапване. Ти гладен ли си?

– Какво предлагаш?

– Неканените гости нямат право да са капризни.

Влязоха в кухнята и той остави палтото си върху облегалката на един стол.

– Сандвичи с ростбиф и супа – съобщи тя.

– Каква супа по-точно?

– Зеленчуци с фиде.

– Домашна ли е?

– От консерва.

– Добре.

– Добре?

- Аз мразя домашните манджи.
- Сериозно?
- В тях има прекалено много витамини.
- Как може да са прекалено много?
- Може. От притока на енергия се изнервям.
- Аха.
- И домашното ядене е с прекалено много подправки – добави той.
- Дразнят небцето.
- Ти разбираш! Давай ми всеки ден консерви.
- В тях никога няма прекалено много подправки.
- Те са хубави и леки; добри са за храносмилането.
- Аз ще подреда масата и ще стопля супата.
- Добре.
- Ти нарежи ростбифа.
- Готово.
- В хладилника е, в целофан. На втория рафт, мисля. Внимавай.
- Защо? Да не е жив?
- Хладилникът е доста претъпкан. Ако не внимаваш, като го вадиш, може да предизвикаш лавина.

Той отвори хладилника. На всеки рафт имаше по два-три реда пакети с храна, поставени един върху друг. Преградите по вратата бяха препълнени с бутилки и консерви.

– Да не би да те е страх, че правителството може да забрани храната? – попита той.

- Обичам повечето неща да са ми под ръка.
  - Забелязах.
  - За всеки случай.
  - Ако случайно Нюйоркската филхармония се отбие на закуска.
- Тя не отговори.
- В повечето супермаркети няма такъв голям избор – продължи той.

Тя изглежда се притесни и той заряза темата.

Но беше странно. В хладилника цереше хаос, макар че всичко останало в апартамента бе прибрано, подредено, Дори спартанско на вид.

Откри ростбифа върху чиния с туршия, която бе поставена върху ябълков пай във фабричната кутия, под опаковка швейцарско сирене, закрепено между изоставени блюда с месо от едната страна и части от пиле от другата, пред три буркана конфитюр.

Известно време работеха мълчаливо.

Мислеше си, че ще бъде лесно да говорят за онова, което се бе случило снощи, когато накрая се изправят лице в лице. Сега обаче се чувстваше неловко. Не можеше да реши как да започне, какво да каже най-напред. Прякото настъпление бе най-доброто, разбира се. Трябваше да каже: Ребека, накъде отгук? Или може би: Ребека, за тебе това не значи ли толкова много колкото за мене? А може би дори: Ребека, обичам те. Но всичко, с което би могъл да започне, му изглеждаше или банално, или прекалено рязко, или просто тъпо.

Мълчанието се проточи.

Тя постави салфетки, чинии и прибори на масата.

Той разряза първо месото, а после един голям домати.

Тя отвори две консерви със супа.

От хладилника той избра туршия, горчица, майонеза и два вида сирене. Извади и хляб от кутията.

Тя бе застанала до печката с гръб към него и бъркаше тенджерата със супа. Косата ѝ меко проблясваше над синия пенъоар.

През Джак премина тръпката на желанието. Възхищаваше се на цяло променения ѝ вид сега, само час след последната им среща в участъка. Вече не беше ледената девица. Не бе викингската жена. Изглеждаше по-дребна – не по-ниска, Но с по-тесни рамене, по-тънък кръст и изобщо по-нежна, по-крехка и повече приличаше на момиче отколкото преди.

Докато осъзнае какво прави, той се озова зад нея и сложи ръце на раменете ѝ.

Тя не се стресна. Беше го усетила да се приближава. А може би дори бе искала, той да отиде при нея.

В началото раменете ѝ бяха неподатливи под ръцете му, а цялото ѝ тяло сковано.

Той отмести косата и целуна шията ѝ, обсипа с целувки гладката, сладка кожа.

Тя се отпусна и се облегна назад към него.

Той плъзна ръце по нея, около издатината на бедрата ѝ.

Тя въздъхна, но не проговори.

Той я целуна по ухото.

Плъзна ръка и я постави върху гърдата ѝ.

Тя изключи котлона на газовата печка, върху който се топлеха зеленчуците с фиде.

Вече я бе обгърнал – и двете му ръце бяха върху гладкия ѝ корем.

Наведе се над рамото ѝ и я целуна отново по шията. През устните

си, опрени до еластичната кожа, той усети силния пулс по артерията ѝ – ускоряваше се все повече.

Тя като че ли се стопяваше в него.

С никоя жена, освен със загубената си съпруга, не бе усещал подобна близост.

Тя притисна гърба си към него.

Той бе така възбуден, че го болеше.

Тя измърка тихо като котка.

Ръцете му не можеха да останат на едно място – нежно и бавно се движеха по тялото ѝ.

Тя се обърна към него.

Целунаха се.

Горещият ѝ език беше бърз, но целувката бе продължителна и бавна.

Когато се отделиха – само на сантиметри, за да поемат дъх, – очите им се срещнаха и нейните имаха толкова ярък зелен оттенък, че изглеждаха почти нереални, но той съзря истински копнеж в тях.

Още една целувка. Тази бе по-силна от предишната, по-жадна.

После тя се отдръпна. Пое ръката му.

Излязоха от кухнята. През хола.

В спалнята.

Тя включи малка лампа с кехлибарен абажур. Не беше силна. Сенките бавно се отдръпнаха, но не изчезнаха.

Тя свали пеньоара си. Под него не носеше нищо.

Изглеждаше като направена от мед, масло и каймак.

После го съблече.

Много минути след това, на леглото, когато най-накрая бе проникнал в нея, той произнесе името ѝ с известно учудване, а тя каза неговото. Това бяха първите думи помежду им, откакто бе поставил ръце около раменете ѝ в кухнята.

Намериха мек, предразполагащ и задоволяващ ритъм, който доставяше удоволствие и на двамата върху хладните чаршафи.

6

Лавел седеше на масата в кухнята загледан в радиото. Старата къща се разгърсваше от вятъра. Лавел се обърна към невидимото присъствие, което използваше радиото като точка за контакт с този свят:

– Трябва ли да убия децата му още тази вечер, без да се бавя повече?

– Дааа.

– Но ако убия децата му, няма ли опасност Досън да започне да ме търси още по-настоятелно?

– Убий ги.

– Значи мислиш, че смъртта им ще прекърши Досън?

– Дааа.

– Ще доведе ли до емоционален и мисловен срив?

– Дааа.

– Ще го съсипе ли?

– Дааа.

– Това съвсем сигурно ли е?

– Той ги обича мнооого.

– Няма ли някакво съмнение в това как ще реагира той? – настояваше Лавел.

– Убий ги.

– Искам да съм сигурен.

– Убий ги. Брутално. Трябва да бъде мнооого брутално.

– Ясно. Бруталността ще успее да прекърши Досън. Така ли е?

– Дааа.

– Готов съм да направя всичко, за да го махна от пътя си, но искам да бъда абсолютно сигурен, че всичко ще стане така, както аз искам.

– Убий ги. Сссмачкай ги. Ссстроши костите им и изтръгни очите им. Нарези езиците им. Накълцай ги, като че ли са две прасета за заколване.

7

Спалнята на Ребека. По прозореца меко се удряха снежинки. Те лежах по гръб един до друг хванати за ръце под кехлибарената светлина.

– Не мислех, че ще стане пак – обади се Ребека.

– Какво?

– Това.

– О.

– Мислех, че снощи беше... изключение.

– Наистина ли?

– Сигурна бях, че няма да се любим отново.

- Но го направихме.
- Наистина.
- Боже, и то как!
- Тя замълча.
- Съжаляваш ли? – попита той.
- Не.
- И не мислиш, че сега е последният път, нали?
- Не.
- Не може да е последният. След като ни е толкова добре заедно.
- Толкова добре ни е заедно.
- Ти можеш да бъдеш така нежна.
- А ти така твърд.
- Груб.
- Но истински.
- Пауза.
- После тя подхвана:
- Какво става с нас?
- Не е ли ясно?
- Не напълно.
- Сближихме се.
- Но как стана толкова бързо?
- Не беше бързо.
- През цялото време само ченгета, партньори...
- Повече от партньори.
- ... после изведнъж – бам!
- Не беше изведнъж. Аз отдавна се привързвам към тебе.
- Така ли?
- От няколко месеца, така или иначе.
- Не съм го осъзнавала.
- Дълго, дълго, бавно привързване.
- Защо не съм разбрала?
- Разбирала си. Подсъзнателно.
- Може би.
- Аз се чудя само, защо така упорито се съпротивляваше.
- Тя не отговори.
- Смятах, че може би си ме намирала за отблъскващ.
- Намирам те за неотразим.
- Тогавя защо се противеше?
- Това ме плаши.

- Какво те плаши?
  - Това. Да имам някого. Да обичам някого.
  - А какво те плаши?
  - Възможността, че може да го изгубя.
  - Но това е глупаво.
  - Не е.
  - Трябва да поемеш риска, че може да изгубиш нещо...
  - Знам.
  - ... защото иначе то няма и да започне.
  - Може би така е най-добре.
  - Да не започва изобщо?
  - Да.
  - С тази философия животът ти би бил ужасно самотен.
  - Това още ме плаши.
  - Няма да изгубим това, Ребека.
  - Нищо не е вечно.
  - Това едва ли е най-оптимистичната мисъл.
  - Но наистина е така.
  - Ако други мъже са те наранявали...
  - Не е това.
  - Какво е тогава?
- Тя отклони въпроса:
- Целуни ме.
- Той я целуна. И пак, и пак. Не бяха страстни целувки. Нежни.

Сладки.

- След малко той се обади:
- Обичам те.
  - Не го казвай.
  - Аз не само го казвам. Мисля го.
  - Просто не го казвай.
  - Не съм човек, който говори неща, които не мисли.
  - Знам.
  - И не ги казвам преди да съм сигурен.
- Тя не пожела да го погледне.
- Сигурен съм, Ребека. Обичам те.
  - Помолих те да не го казваш.
  - Не съм поискал да го чуя от тебе.
- Тя прехапа устна.
- И не искам да те обвързвам – продължи той.

- Джак...
- Кажи ми само, че не ме мразиш.
- Ще спреш ли...
- Би ли казала просто, че не ме мразиш?
- Не те мразя – въздъхна тя.
- Просто ми кажи, че не съм ти отвратителен – усмихна се той.
- Не си ми много отвратителен.
- Просто ми кажи, че малко ме харесваш.
- Харесвам те малко.
- Може би повече от малко.
- Може би повече от малко.
- Добре. С това мога да живея засега.
- Хубаво.
- Междувременно аз обичам тебе.
- По дяволите, Джак.
- Тя се отдръпна от него и издърпа чаршафа си чак до брадичката.
- Не бъди хладна към мене, Ребека.
- Не съм хладна.
- Не се дръж с мене като днес.
- Тя срещна погледа му.
- Мислех, че изобщо съжаляваш за онова, което се случи снощи – не спираше той.
- Тя поклати глава – не.
- Държанието ти днес ме нарани. Мислех, че си отвратена от мене, от себе си, от това, което направихме.
- Не. Никога.
- Сега го знам, но ето че се дърпаш отново, държиш ме на една ръка разстояние. Какво има?
- Тя ухапа палец. Като момиченце.
- Ребека?
- Не знам как да го кажа. Не знам как да обясня. Никога преди не е било нужно, да го изказвам с думи пред друг.
- Аз съм добър слушател.
- Трябва ми малко време да си помисля.
- Помисли си.
- Съвсем за малко. Няколко минути.
- Колкото искаш.
- Тя се загледа замислено в тавана.
- Той се пхна под чаршафа при нея и дръпна одеялото над двама

им.

Полежаха за малко мълчаливи.

Отвън вятърът изпълняваше серенада от два тона.

– Баща ми умря, когато бях на шест години – обади се тя.

– Съжалявам. Това е ужасно. Ти тогава изобщо не си имала възможност да го опознаеш.

– Така е. И все пак, колкото и да е странно, и сега понякога така ми липсва, след всичките години, въпреки че не съм го познавала наистина. Все пак ми липсва.

Джак си помисли за своя малък Дейви, който нямаше и шест години, когато майка му умря.

Внимателно притисна ръката на Ребека.

– Но това, че баща ми умря, когато бях на шест години – донякъде това не беше най-лошото. Най-лошото беше, че го видях как умира. Тогава бях там.

– Боже! Как... как се случи?

– Ами... той и мама имаха малка закусвалня. Четири масички. Главно храна за вкъщи. Сандвичи, картофена салата, макарони, няколко вида десерт. Трудно е да направиш удар в този бизнес, ако не разполагаш с две неща още от началото – достатъчно начален капитал, с който да изкараш първите две години, докато се утвърдиш, и подходящ квартал с много пешеходци или чиновници някъде наблизо. Но родителите ми бяха бедни. Капиталът им беше твърде скромен. Не можеха да плащат високия наем за хубаво място, така че започнаха от по-лошо и се местеха, когато можеха да си го позволят – три пъти за три години, всеки път на малко по-добро място. Работеха много, толкова много... Баща ми работеше и допълнително като пазач, късно нощем, след като затвореха закусвалнята – почти до сутринта. После си идваше вкъщи, спеше четири-пет часа и отиваше да отвори закусвалнята преди обед. Мама приготвяше повечето от храната, която се сервираше, а стоеше и на щанда; освен това работеше и като чистачка при няколко семейства – за някой долар в повече. Накрая работата в заведението потръгна. Татко можеше да остави работата си като пазач, а мама престана да чисти. Всъщност бизнесът започна така да нараства, че те вече мислеха да наемат и първия си работник – само двамата не успяваха да се справят с всичко. Бъдещето изглеждаше отлично. Тогава... един следобед... в малко посещаваните часове между обедата и вечерята, когато мама беше по покупки и аз бях сама в закусвалнята с баща си... един тип нахлу... с пистолет...

– О, по дяволите – изстена Джак. Той знаеше останалото. Беше го виждал и преди, много пъти. Мъртви собственици на магазини, прострени в локва собствена кръв, до изпразнените си каси.

– В този мръсник имаше нещо странно – продължи Ребека. – Макар че бях само на шест години, разбрах, че нещо не е наред с него още щом влезе. Затова отидох в кухнята и го огледах през завесите. Не го свърташе на едно място... беше блед... с кръгове около очите...

– Наркоман?

– Така се оказа после, да. Ако и сега затворя очи, мога да видя бледото му лице, тика на устата му. Ужасното е... че го виждам по-ясно, отколкото виждам лицето на баща си. Онези ужасни очи.

Тя потрепера.

– Няма нужда да продължаваш – намеси се Джак.

– Напротив. Трябва. Искам да ти кажа. За да можеш да разбереш защо... защо съм такава за някои неща.

– Добре. Щом си сигурна...

– Сигурна съм.

– После... баща ти е отказал да даде парите не она кучи син или какво?

– Не. Татко му даде парите. Всичките.

– И изобщо не се е съпротивлявал?

– Никак.

– Но съгласието му не е помогнало.

– Не. На наркомана му имаше нещо, сигурно е бил в криза. Нуждата му беше като нещо противно, лазещо в главата му, предполагам, и това го правеше раздражителен, зъл и луд към целия свят. Знаеш ги какви стават. Така че, според мен, е искал да убие някого повече, отколкото са му трябвали парите. И той... просто... дръпна спусъка.

Джак я прегърна и я притегли към себе си.

– Два изстрела – добави тя. – После мръсникът избяга. Само един от куршумите бе засегнал баща ми. Но... го уцели... в лицето.

– Боже! – Джак си мислеше за шестгодишната Ребека в кухнята на закусвалнята, която наднича през завесите и гледа простреляното лице на баща си.

– Беше калибър 45.

Джак се намръщи, помисли си колко мощен е този пистолет.

– Патрони дум-дум – допълни Ребека.

– О, Боже.

– Татко изобщо нямаше шанс при изстрел от упор.

- Не се измъчвай с...
- Отнесе главата му.
- Стига си мислила за това.
- Мозък...
- Изкарай го от съзнанието си.
- ... парченца череп...
- Било е преди много време.
- ... цялата стена в кръв...
- Шшт сега. Шшт.
- Има и още за разказване.
- Не трябва да го изливаш всичко наведнъж.
- Искам да разбереш.
- Има време. Аз съм тук. Ще почакам. Има време.

8

В ламаринената барака Лавел се бе навел над ямата. С две церемониални ножици с малахитени дръжки той отрязва и двата края на кордата едновременно.

Снимките на Пени и Дейви Досън паднаха в дупката и изчезнаха сред трептящите, оранжеви отблясъци.

Остър, нечовешки вик долетя от дълбините ѝ.

– Убий ги – заповяда Лавел.

9

Още в леглото на Ребека. Още ръка за ръка.

– Полицията разполагаше само с моето описание за издирването – продължи тя.

– Шестгодишното дете не е най-надеждният свидетел.

– Работиха много сериозно, опитвах се да се доберам до всяка възможна улика за мръсника, който бе застрелял баща ми. Наистина работиха добре.

– И хванаха ли го изобщо?

– Да. Но много късно. Прекалено късно.

– Какво искаш да кажеш?

– Виж, той прибра двеста долара от обира на закусвалнята.

- Ей?
- Това беше преди двайсет и две години.
- Така.
- Двеста долара тогава бяха много повече пари. Не бяха богатство.

Но много повече отколкото сега.

- Все още не виждам накъде биеш.
- За него това е било лесна печалба.
- Не кой знае колко. Убил е човек.
- Но не беше нужно. Той е искал да убие някого този ден.
- Добре. Ясно. С извъртяното си съзнание е решил, че е лесно.
- Минаха шест месеца...
- И ченгетата изобщо не са го усетили, нали?
- Да. Така че на мръсника всичко му се е струвало все по-лесно и

по-лесно.

На Джак чак му прилоша от ужас. Стомахът му се преобърна:

- Не искаш да кажеш...
- Да.
- Той се е върнал.
- С пистолет. Със същия пистолет.
- Трябва да е бил откачен!
- Всички наркомани са откачени.

Джак зачака. Не искаше да чуе останалото, но знаеше, че тя ще му каже; трябваше да му каже. Чувстваше се длъжна да му каже.

- Майка ми беше на касата – въздъхна тя.
- Не – тихо се намеси той, сякаш възражението му щеше да промени трагичната история на семейството ѝ.

- Той я надупчи.
- Ребека...
- Изстреля пет куршума в нея.
- Ти... не си видяла и това?
- Не. Този ден не бях в закусвалнята.
- Слава Богу.
- Този път го хванаха.
- Много късно за тебе.

– Прекалено късно. Но тогава разбрах каква искам да стана, като порасна. Исках да стана ченге, така че да спирам типове като оня наркоман, да не им позволявам да убиват майките и бащите на други момиченца и момченца. Тогава още нямаше много жени полицаи – истински ченгета, а не секретарки в участъците или радиооператорки. Нямаше от

кого да се уча. Но знаех, че някой ден ще успея. Бях решила твърдо. Докато растях, не съм си мислила нито веднъж, че може да стана нещо друго освен ченге. Дори и през ум не ми е минавало да се женя, да имам деца, да съм майка, защото знаех, че някой само трябва да дойде и да застреля съпруга ми, да ми отнеме децата или да откъсне мене от тях. Тогава какъв е смисълът? Щях да бъда ченге. Нищо друго. Ченге. И това станах. Мисля, че се чувствах виновна за смъртта на баща си. Вярвах, че сигурно съм могла да направя нещо тогава и да го спася. И знам, че се чувствах виновна за смъртта на майка си. Мразех себе си, че не съм дала на полицията по-добро описание на човека, който застреля баща ми, мразех се, че съм се оказала тъпа и ненужна, защото ако им бях помогнала повече, биха го хванали преди да убие мама. Като ченге, което спира други типове като оня наркоман, можех да изкупя вината си. Може би това е аматьорско отношение. Но не чак толкова. Сигурна съм обаче, че то представлява част от мотивировката за работата ми.

– Но няма никакво основание да изпитваш вина – увери я Джак. – Направила си каквото си могла. Била си само шестгодишна!

– Знам. Разбирам го. Но все още изпитвам чувство за вина. Понякога много остро. Предполагам, че то ще си остане, ще избледнява с годините, но никога няма да изчезне напълно.

Джак накрая започна да разбира Ребека Чандлър – защо беше такава. Дори му стана ясно защо хладилникът е така претъпкан – след детството, изпълнено с толкова неприятни изненади, неочаквани удари и безпокойство, добрият запас от продукти беше един от начините ѝ да спечели малко сигурност, да се усети в безопасност. Разбирането увеличи уважението му към нея и вече сериозните му чувства. Тя беше много специална жена.

Имаше чувството, че тази нощ е една от най-важните в живота му. Дългата самота след смъртта на Линда накрая се приближаваше към края си. Тук, с Ребека, можеше да започне отново. Едно хубаво начало. Малцина сполучваха да открият две добри жени и получаваха два пъти възможността да бъдат щастливи в живота си. Вървеше му и той го разбираше, а това го караше да се чувства изпълнен със сили. Въпреки деня, изпълнен с кръв, обезобразени трупове и заплахи за смъртоносна разправа, той предусещаше златно бъдеще за двамата. В края на краищата всичко щеше да се подреди добре. Нищо не можеше да тръгне зле. Нищо не можеше да тръгне зле.

10

– Убий ги, убий ги – заповяда Лавел.

Гласът му отекна в ямата, проехтя като отпращан в дълбок тунел.

Неясният, пулсиращ, повдигащ се, аморфен под на ямата изведнъж стана по-деен. Той забълбука, развълнува се, преобърна се. В стопеното вещество, подобно на лава – което би могло да е на разстояние една ръка или пък на десетки километри надолу – нещо започна да се оформя.

Нещо чудовищно.

11

– Когато са убили майка ти, ти си била само...

– На седем години. Навърших ги месец преди да умре.

– Кой те отгледа след това?

– Отидох да живея при родителите на майка си.

– Там добре ли беше.

– Те ме обичаха. Така че беше добре известно време.

– Само известно време?

– Дядо ми умря.

– Още една смърт?

– Винаги има още една.

– Как?

– Рак. Вече бях виждала внезапна смърт. Беше ми време да се запозная и с по-бавната.

– Колко бавна?

– Той се предаде две години, след като бяха поставили диагнозата. Изтля – отслабна трийсет килограма преди края, загуби цялата си коса от радиевите процедури. Видът и действията му бяха напълно променени през последните няколко седмици. Беше ужасна картина.

– Ти на колко години беше, когато той умря?

– На единайсет и половина.

– И тогава останахте само ти и баба ти.

– Няколко години. Тя умря, когато навърших петнайсет години. Сърцето. Не беше съвсем внезапно. Но не и особено бавно. След това бях поставена под съдебна опека. Прекарах следващите три години, докато навърших осемнайсет, в домовете на различни настойници. Всичко четири. Така и не се сближих с някой от настойниците си – не си го

позволявах. Непрекъснато настоявах за смяна. Защото вече, макар и толкова млада, разбирах, че да обичаш хората, да зависиш от тях, да имаш нужда от тях е просто много опасно. Любовта е просто предпоставка за повече страдания. Тя е килимчето, което измъкват изпод краката ти, тъкмо когато си решил, че всичко ще бъде наред. Ние всички сме така преходни. Така уязвими. А животът е толкова непредсказуем.

– Но това не бива да бъде основание да държиш да вършиш всичко сам – възрази Джак. – Не виждаш ли, че всъщност точно това е причината да имаме нужда от хора, които да обичаме, хора, с които да споделим живота си, пред които да разкрием сърцата и умовете си, хора, на които да се облегнем, които да ценим, които да зависят от нас, когато на тях им е нужно да знаят, че не са сами. Да обичаш приятелите и семейството си, да знаеш, че те обичат теб – ето какво ни предпазва от мисълта за празнотата, която очаква всички ни. Като обичаме и като разрешаваме да ни обичат, ние влагаме значение и стойност в живота си; затова не сме просто още една разновидност в животинското царство която се е вкопчила в надеждата за оцеляване. Чрез любовта, поне за малко, можем да забравим омразния мрак където свършва всичко.

Задъха се и се учуди от думите си, сам се изненада, че е мислил всичко това. Тя плъзна ръка по гърдите му и го притисна:

– Прав си. С част от себе си съм сигурна, че говориш истината.

– Хубаво.

– Но у мене има и друга част, която се бои и не ми позволява да обичам или да бъда обичана, никога вече. Частта, която не може да си позволи да загуби всичко пак. Частта, за която самотата е за предпочитане пред толкова загуба и болка.

– Но аз точно за това говоря. Отдадената или приетата любов никога не е загубена. – Той я прегърна. – След като си обичал някого веднъж, любовта остава, дори и след като другия го няма. Любовта е единственото, което остава. Планините се рушат, изграждат се отново, пак се повалят след милиони и милиони години. Моретата изсъхват. Пустините отстъпват пред нови морета. Времето раздробява всяка сграда, построена от човека. Доказва се, че гениалните хрумвания са погрешни и те рухват също като храмовете и замъците. Но любовта е сила, енергия, мощ. С риска да прозвучи банално твърдя, че любовта е като слънчев лъч, пътуващ цяла вечност през пространството, все по-навътре и по-навътре в безкрайността; като този лъч светлина тя никога не изчезва. Любовта е трайна. Тя е спойката във вселената, както енергията е спойка за молекулата, както е спойка и гравитацията. Без кохезията в молекулата,

без гравитацията, без любов – идва хаосът. Ние съществуваме, за да обичаме и за да бъдем обичани, защото любовта за мене е единственото нещо, което носи ред, смисъл и светлина в живота ни. Трябва да е вярно. Защото ако не е, за какво служим ние? Защото ако не е вярно – Бог да ни е на помощ.

Останаха така докоснати минути наред, без да говорят. Джак бе изтощен от пороя думи и чувства, който се бе отприщил от него, почти без негово желание.

Той отчаяно желаше Ребека да бъде редом с него до края на живота му. Мисълта, че би я загубил го ужасяваше. Не каза нищо повече. Тя трябваше да реши. След доста време тя промълви:

– За първи път от цяла вечност не се страхувам от любовта и загубата; страхувам се повече от пълната липса на обич.

Сърцето на Джак се отпусна.

– Не ме оставяй вече на студа – помоли я той.

– Няма да ми е лесно да се науча да бъда открита.

– Можеш да го направиш.

– Сигурна съм, че понякога ще се плъзгам назад, от време на време ще се отдръпвам от теб. Трябва да си търпелив с мене.

– Мога да бъда търпелив.

– Боже, на мене ли го казваш! Ти си най-вбесяващо търпеливият човек, когото познавам.

– Вбесяващо?

– Имало е случаи, по време на работа, когато съм се държала невероятно зле и съм го знаела – не исках да е така, но изглежда не можех да се спра. Понякога ми се искаше ти да ми отговориш, да избухнеш. Но когато накрая ми отвърщаше, ти винаги беше така разумен, така спокоен, така дяволски търпелив.

– Ти ме изкарваш почти светец.

– Е, ти си добър човек, Джак Досън. Мил човек. Дяволски мил човек.

– Знам, разбира се, на тебе ти изглеждам съвършен – с ирония към себе си подхвърли той. – Но ако щеш вярвай, дори аз, идеалният, дори аз имам някои недостатъци.

– Не може да бъде! – направи се на изумена тя.

– Така е.

– Посочи един.

– Наистина обичам да слушам Бари Манилоу.

– Невероятно!

– О, знам, че музиката му е мазна, прекалено загладена, малко изкуствена. Но ми звучи добре. Харесвам я. И още нещо. Не харесвам Алан Алда.

– Но на всички им харесва Алан Алда!

– Мисля, че е шарлатанин.

– Ах ти, отвратителен злодей!

– Харесвам фъстъчено масло и сандвичи с лук!

– Ах! Алан Алда не би ял фъстъчено масло и сандвичи с лук.

– Но имам една голяма добродетел, която ми стига като компенсация за всички тия ужасни пороци – заяви той.

– И каква е тя? – усмихна се тя.

– Обичам те.

Този път тя не го помоли да не го казва.

Целуна го.

Ръцете ѝ го обгърнаха.

– Люби ме пак – прошепна тя.

12

Обикновено, колкото и късно да разрешавах на Дейви да си легне, Пени я оставяха един час след него. Да си легне последна бе просто нейно право, преимуществото на превеса от четири години във възрастта. Тя винаги се бореше смело и настойчиво, когато се появеше и най-малкият опит да ѝ се отнеме това ценно и неотменимо право. Тази вечер обаче, в девет часа, когато леля Фей предложи на Дейви да си умие зъбите и да се насочи към леглото, Пени се престори, че ѝ се спи и заяви, че и тя е готова за лягане.

Не можеше да остави Дейви самичък в тъмната спалня, където духовете можеха да полазят по него. Длъжна бе да остане будна и да го пази, докато дойде баща им. После щеше да разкаже на татко всичко за духовете с надеждата, че този път ще я изслуша преди да прати за мъжете с усмирителните ризи.

Тя и Дейви бяха дошли у Джеймисънови без принадлежност за преспиване, но не им беше трудно да се приготвят за лягане. Тъй като понякога оставах да ношуват при Фей и Кийт, когато баща им имаше работа до късно вечерта, за тях тук имаше запасни четки за зъби и пижами. А в гардероба на спалнята за гости имаха и резервни чифтове бельо, така че утре нямаше да се наложи да излязат, без да са го сменили. След

десет минути вече се бяха сгушили удобно под завивките на двойното легло.

Леля Фей им пожела приятни сънища, изгаси лампата и затвори вратата.

Мракът беше гъст и задушаващ.

Пени се пребори с пристъпа на клаустрофобия. Дейви помълча, а после се обади:

– Пени?

– Хм?

– Тук ли си?

– А кой си мислиш, че каза „хм“?

– Къде е татко?

– Работи вечерта.

– Искам да кажа... наистина.

– Наистина работи вечерта.

– А ако са го наранили?

– Не са.

– А ако са стреляли по него?

– Не са. Щяха да ни кажат, ако е бил ранен. Сигурно биха ни завели и до болницата, за да го видим

– Съмнявам се. Те се опитват да пазят децата от такива лоши случки.

– Ще престанеш ли да се тревожиш, за Бога? Татко е добре. Ако е бил прострелян или нещо друго, леля Фей и чичо Кийт щяха досега да са научили.

– Но те може би знаят.

– Ако те знаеха, щяхме да разберем и ние.

– Как?

– Щеше да си проличи, дори и да се опитвах да го прикрият.

– Как щеше да си проличи?

– Щяха да се държат с нас другояче. Биха се държали странно.

– Те винаги се държат странно.

– Искам да кажа странно в друг смисъл. Щяха да бъдат прекалено любезни към нас. Щяха да ни глежат, защото щяха да ни съжаляват. И мислиш ли, че леля Фей би критикувала татко цяла вечер, както направи, ако знаеше, че е прострелян и лежи в някоя болница.

– Е... не. Сигурно си права. Дори и леля Фей не би направила това.

Престанаха да говорят.

Пени лежеше с подпряна върху възглавницата глава и се

вслушваше.

Нищо не се чуваше. Само вятърът отвън. А отдалече бръмчене от снегорини.

Погледна през прозореца – правоъгълник от смътна снежна видимост.

Дали духовете щяха да дойдат през прозореца?

През вратата?

Може би щяха да се промъкнат през пукнатина покрай паркета или да влязат като дим и да се втвърдят, когато напълно са проникнали в стаята. Вампирите правят такива неща. Беше го гледала в един от старите филми за Дракула.

Или пък щяха да излязат от килера.

Отправи поглед към най-тъмния ъгъл на стаята, където беше килерът. Не можеше да види вратата му – само мрак.

Може би до задната част на килера водеше вълшебен, невидим тунел, който можеше да се види и да се използва само от духовете.

Това беше смешно. Наистина ли? И самата мисъл за духовете беше смешна и все пак ги имаше; тя ги беше видяла.

Дишането на Дейви стана дълбоко, бавно и ритмично. Той бе заспал.

Пени му завиждаше. Знаеше, че тя вече никога няма да заспи.

Времето минаваше. Бавно.

Погледът ѝ сновеше по тъмната стая. Прозорецът. Вратата. Килерът. Прозорецът.

Не знаеше откъде ще дойдат духовете, но беше сигурна, напълно сигурна, че щяха да дойдат.

13

Лавел седеше в тъмната си спалня.

Нови убийци се бяха вдигнали от ямата и бяха изпъззели в нощта, в бруления от бурята град. Скоро и двете деца на Досън щяха да бъдат заклани, щяха да бъдат превърнати в обикновени купчини мъртво месо.

Мисълта радваше и вълнуваше Лавел. От нея дори получи ерекция.

Ритуалите го бяха изсушили. Не физически или умствено. Той беше нащрек, чувстваше се свеж и силен. Но силите му на бокор се бяха изчерпали; беше време да ги възстанови. В момента той беше бокор единствено по име – изсушен така, той всъщност бе само човек, а не му

се харесваше да бъде само човек.

Прегърнат от мрака, той се пресегна нагоре с ума си – през тавана, през покрива на къщата, през снежния въздух към енергията на злото, която плуваше през големия град. Внимателно отбягваше теченията от благотворна енергия, които също бушуваха из града, защото от тях нямаше никаква полза; всъщност те представляваха заплаха за него. Потопяше се в най-тъмните и най-зловонните въздушни течения и ги оставяше да се влеят в него, докато успя да напълни отново резервоарите си.

След минути се прероди. Сега вече беше нещо повече от човек. По-малко от божество, да. Но много, много повече от обикновения човек.

За тази вечер имаше да извърши още една магия и той с радост очакваше да дойде моментът. Щеше да унижи Джек Досън. Накрая щеше да накара Досън да разбере колко страховита е силата на изкусния бокор. И тогава, след като децата на Досън бъдат унищожени, той щеше да осъзнае колко глупав е бил да ги изложи на такъв риск, като е предизвикал бокора. Щеше да види колко лесно е било да ги спаси – просто като преглътне гордостта си и се оттегли от разследването. Тогава за детектива щеше да стане ясно, че той самият е подписал смъртната присъда на децата си и това ужасно разкритие щеше да го съсипе.

14

Пени седна в леглото си и за малко не извика леля Фей.

Беше чула нещо. Странен, остър писък. Не беше човешки. Беше слаб. Много отдалеч. Може би в друг апартамент, няколко етажа по-надолу в сградата. Писъкът изглежда бе достигнал до нея през отоплителните тръби.

Зачака напрегнато. Минута. Две минути. Три.

Писъкът не се повтори. А нямаше и други неестествени звуци.

Но тя знаеше какво бе чула и какво значеше то. Бяха тръгнали към нея и Дейви. Вече ги търсеха. Скоро щяха да бъдат тук.

15

Този път те се любиха бавно, лениво, болезнено нежно; гушеха се, мърмореха си без думи и нежно-нежно се галеха. Поредица от замечателни усещания – чувство, че се носиш по водата, че си въплътил

единствено слънчевата светлина и други видове енергия; възторжено изпадане в безтегловност, пропадане. Този път между тях нямаше толкова секс, колкото емоционално свързване, духовен обет, извършен чрез плътта. И когато накрая Джак бликна дълбоко в кадифените ѝ недра, той усети, че сякаш се слива и разтапя, става част от нея, а почувства че и тя изпитва същото.

– Това беше чудесно.

– Съвършено.

– По-хубаво ли беше от фъстъчено масло и сандвичи с лук?

– Почти толкова.

– Ах ти, проклетнико!

– Хей, фъстъченото масло и сандвичите с лук са страхотни, ще знаеш.

– Обичам те – призна той.

– Радвам се – отвърна тя,

Имаше известно подобрене.

Тя все още не съумяваше да си признае, че и тя го обича. Но той не се тревожеше особено. Знаеше, че е така.

Беше седнал на края на леглото и се обличаше.

Тя седеше от другата страна и слагаше синия си пеньоар.

И двамата се сепнаха от внезапно рязко движение. Един поставен в рамка плакат от художествена изложба на Джаспар Джоунс се откъсна от куката си и излетя от стената. Беше голям плакат, метър и двацет на осемдесет сантиметра, поставен зад стъкло. Известно време сякаш висеше във въздуха, после се удари в пода до леглото с оглушителен трясък.

– Какво става, по дяволите? – възкликна Джак.

– От какво ли се получи това? – зачуди се Ребека. Плъзгащата се врата към килера се отвори с удар, трясна се, отвори се пак.

Скрин с шест чекмеджета се отдели от стената, наклони се към Джак, той отскочи и тежката мебел се удари в пода със звука на бомбена експлозия.

Ребека се дръпна към стената и застана там – скована и ококорена, със свити в юмруци ръце.

Въздухът бе студен. В стаята се надигна вихрушка. Не само течение, а вятър силен почти като по улиците отвън. А студеният вятър нямаше откъде да влезе – вратата и прозорецът бяха добре затворени.

Сега изглежда невидими ръце сграбчиха пердетата на прозореца и ги отскубнаха от релсата им. Пердетата се скупчиха на пода, а самата релса също бе изтръгната от стената и хвърлена настрани.

Чекмеджетата от ношните шкафчета излязоха целите и паднаха на пода, като разсипаха съдържанието си.

Няколко парчета от тапетите започнаха да се белят от стените – от тавана надолу.

Джак се обръщаше насам-натам уплашен и объркан, не знаеше какво да направи.

Огледалото на тоалетката се напука. Невидимият посетител смъкна одеялото от леглото и го запрати върху преобърнатия скрин.

– Стига! – извика Ребека към въздуха. – Стига толкова!

Невидимият нашественик не се подчини. И горният чаршаф бе изтеглен от леглото. Завъртя се във въздуха, сякаш бе оживял и се бе научил да лети; отлетя в ъгъла на стаята и се нагъна там отново безжизнен.

Два от краищата на подпъхнатия долен чаршаф също излязоха изпод матрака. Джак го сграбчи. И другите два края изхвъркнаха.

Джак се опита да задържи чаршафа. Жалките усилия да се задържи силата, която рушеше стаята, бяха безсмислени, но в момента правеше само това, макар че просто трябваше да се сети за нещо друго. Чаршафът беше дръпнат от ръцете му така силно, че той загуби равновесие. Препъна се и падна на колене.

Портативният телевизор сам се включи върху стойката си на колелца в единия край на стаята с усилен до краен предел звук. Дебела жена танцуваше ча-ча с една котка, а огромен хор пееше възхвала на котешкото шоу „Пърина“. Джак се изправи на крака.

Долният чаршаф бе изтръгнат от леглото, вдигнат във въздуха и запратен към Ребека.

По телевизията Джордж Плимптън крещеше като бабун за преимуществата на кабелната телевизия.

Матракът вече бе оголен. Калъфът му се нагъна, после в него се появи процеп. Платът се скъса в средата, от край до край, и плънката изскочи заедно с няколко развити пружини, които затанцуваха като змии под такта на несъществуваща музика.

Отлепиха се нови парчета от тапета. По телевизията рекламен агент за Американското дружество за говеждо месо крещеше нещо за преимуществата от яденето на месо, а покрай него в кадъра се печеше пържола.

Вратата на килера се трясна така силно, че донякъде изскочи от улея си и задрънча назад-напред.

Телевизионният екран се пръсна. Едновременно със звука от строршено стъкло отвътре нещо просветна и се появи малко дим.

Тишина.

Спокойствие.

Джак погледна Ребека.

Тя изглеждаше стресната. И ужасена.

Телефонът иззвъня.

В мига, когато Джак го чу, той знаеше кой се обажда. Грабна слушалката, опря я до ухото си, но не каза нищо.

– Задъхан сте като куче, детектив Досън – започна Лавел. – Развълнуван ли си? Явно малката ми демонстрация ти е доставила удоволствие.

Джак трепереше така силно, че нямаше доверие на гласа си. Не отговори, защото не искаше да показва на Лавел колко е уплашен.

Освен това Лавел изглежда не се интересуваше какво ще му каже Джак; не изчака достатъчно, за да чуе възможния отговор. Бокорът продължи:

– Когато видиш децата си – мъртви, разкъсани, с извадени очи и изядени устни, с пръсти, изпохапани до кокал, помни, че би могъл да ги спасиш. Помни, че ти им написа смъртната присъда. Отговорен си за смъртта им точно колкото ако си ги видял да вървят по релсите и не си ги предупредил за приближаващия влак. Ти захвърли живота им, като че ли за тебе те са просто смет.

От Джак избликна водопад от думи преди и да усети, че е започнал да говори:

– Мръсен мазен копелдак, да не си посмял да ги докоснеш! Ти по-добре...

Лавел беше затворил.

– Кой... – започна Ребека.

– Лавел.

– Искаш да кажеш... че всичко това?

– Вече вярваш ли в черна магия? Магьосничество? Вуду?

– О, Боже.

– Аз със сигурност вече вярвам.

Тя огледа разрушената стая, като клатеше глава и напразно се опитваше да отрече пораженията пред очите ѝ.

Джак си спомни за собственото си недоверие, когато Карвър Хамптън му бе казал за падащите шишета и черната змия. Сега недоверие нямаше. Само ужас.

Помисли си за отвратително обезобразените трупове, които бе видял сутринта и следобеда.

Сърцето му биеше лудо. Задъхваше се. Усещаше, че можеше да

повърне.

Държеше телефона все още в ръка. Набра един номер.

– На кого звъниш? – попита Ребека.

– На Фей. Трябва бързо да изведе децата оттам.

– Но Лавел няма как да знае къде са.

– Той не е имало как да знае и къде съм аз. Не съм казвал на никого, че идвам при тебе. А не са ме проследили – сигурен съм. Не би могъл да знае къде съм и все пак знаеше. Така че сигурно знае и къде да намери децата. По дяволите, защо не звъни?

Той натисна вилката и набра отново номера на Фей. Този път запис от станцията му съобщи, че тя вече не е абонат. Не беше вярно, разбира се.

– Лавел е успял някак да обърка линията на Фей. – Той остави слушалката. – Трябва да отидем там веднага. Господи, трябва да изведем децата!

Ребека бе съблякла пеньоара си и навличаше дънки и пуловер, Вече бе наполовина облечена.

– Не се тревожи – посъветва го тя. – Всичко ще е наред.

Ще отидем при тях преди Лавел.

Но Джек имаше ужасното чувство, че вече са закъснели.

ПЕТА ГЛАВА

1

Седнал отново в тъмната си спалня, където през прозорците проникваше само фосфорната светлина от снежната буря, Лавел напрегна ума си и достигна психичните реки на злото, които кръстосаха нощния град.

Магьосническата му сила в момента бе не само отслабнала; беше напълно изтощена. Извикването на полтъргайт и задържането му под контрол – каквото току-що бе направил за демонстрацията пред Джек Досън – е един от най-изтощителните обреди на черната магия.

За нещастие полтъргайтът не можеше да се използва, за да бъдат унищожавани враговете. Полтъргайтите са просто дяволити – в най лошия случай непослушни – духове, но не са зли. Ако бокорът, който е успял да ги овладее, се опита да ги използва, за да убие някого, те биха могли да се освободят от магията му и да насочат енергията си срещу

него.

Все пак, когато се използват само за да покажат каква е силата на бокора, полтъргайстите дават внушителни резултати. Скептиците стават вярващи. Смелите омекват. След като са били свидетели на работата на полтъргайстите, вече вярващите във вуду-то и в свръхестественото се довеждат до състояние на смирени послушници, уплашват се и стават покорни слуги, готови да изпълнят всичко, което бокорът поиска от тях.

Люлеещият се стол на Лавел проскърца в тихата стая.

Той се усмихваше и усмихваше в тъмнината.

Енергията на злото се стичаше от нощното небе.

Лавел, получателят, скоро преливаше от сила.

Въздъхна, защото бе подновен.

Не след дълго забавлението започваше.

Клането.

2

Пени седеше на леглото си и слушаше.

Звукът отново долетя. Стъргане, съскане. Тихо тупване, слабо изщракване, ново тупване. Далечен шум от тракане и разместване.

Беше далече, но се приближаваше.

Запали нощната си лампа. Малкият кръг светлина беше топъл и добре дошъл.

Дейви продължаваше да спи необезпокоен от особените звуци. Тя реши засега да го остави да си спи. Можеше да го събуди бързо, щом се наложи, а само с един вик би довела леля Фей и чичо Кийт.

Дрезгавият вик прозвуча отново – слаб, макар не колкото преди.

Пени стана от леглото и отиде до тоалетката, която лежеше в сенките, отвъд кръга светлина на нощната лампа. В стената над тоалетката, на около трийсет сантиметра под тавана имаше отвор за отоплението и климатичната инсталация. Тя наведе глава и се вслуша в потайните далечни звуци; сега се убеди, че идваха през шахтите в стените.

Изкачи се на тоалетката, но отворът оставаше още на трийсет сантиметра над главата ѝ. Взе възглавницата от леглото си и я сложи отгоре. После добави отгоре и двете дебели възглавници от столовете край прозореца. Почувства се много умна и досетлива. Стъпи пак горе, повдигна се на пръсти и успя да допре ухо до решетката, с която бе покрит отворът.

Беше си мислила, че духовете бяха из другите апартаменти или по стълбището, някъде надолу в сградата, и шахтите само пренасят шумовете им. Сега стресната осъзна, че по тях се носеха не само звуците на духовете, но и самите те. Ето как смятаха да влязат в спалнята – не през вратата или прозореца, не и през някой въображаем тунел зад килера. Бяха в шахтите за отоплението и се придвижваха из сградата – въртяха се и се обръщаха, промъкваха се и пълзяха, бързаха по хоризонталните тръби, катереха се с мъка по отвесните, но упорито идваха все по-близо и по-близо със същата увереност, с която се издигаше и топлият въздух от огромния котел долу.

Разтреперана, с тракащи зъби, обладана от страх, на който не искаше да се поддава, Пени опря лице до решетката и надникна през пролуките в шахтата. Мракът там бе дълбок, черен и плътен като в гроб.

3

Приведен над кормилото, Джак огледа снежната улица пред себе си.

Предното стъкло се заледяваше. Тънка, млечнобяла ледена коричка се бе образувала покрай изолацията и пълзеше навътре. Чистачките бяха обвити със сняг и прескачаха през ледените бучки.

– До края ли е пуснато това идиотско отопление? – попита той, макар че усещаше топлиите вълни по лицето си.

Ребека се наведе и провери копчетата му:

– До края.

– Трябва да е станало по-студено след мръкване.

– Сигурно е минус дванайсет градуса. Но е по-студено, ако се отчете и леденият вятър.

Колони от снегорини се движеха по главните улици, но явно им беше трудно да се справят с виелицата. Снегът валеше непрестанно и бе толкова дебел, че не позволяваше да се види по-далече от една пресечка. Още по-лошо, силният вятър трупаше снега на преспи, които се образуваха по настилката само минути, след като отминеха снегорините.

Джак очакваше, че ще достигне бързо сградата на Джеймисънови. По улиците почти нямаше друго движение, което да му пречи. Освен това, макар че нямаше отличителни знаци, колата му бе снабдена със сирена. Беше прикрепил и мигащата червена аварийна светлина в края на каросерията, за да си осигури предимство пред малкото останали

коли! Смяташе, че ще държи Пени и Дейви в ръцете си след десет минути. Вече стана ясно, че пътят ще му отнеме два пъти повече време.

Всеки път щом се опиташе да засили малко, колата започваше да поднася въпреки веригите за сняг.

– По-бързо щяхме да стигнем пеша! – ядоса се Джак.

– Ще стигнем навреме – успокояваше го Ребека.

– А ако Лавел вече е пристигнал?

– Не е. Разбира се, че не е.

После ужасна мисъл го осени; той не искаше да я изрече, но не можеше да се спре:

– А ако се е обадил от Джеймисънови?

– Не е било оттам.

Но Джак бе рязко обладан от тази страховита възможност и не можеше да преодолее мрачния си стремеж да говори, въпреки че самите думи му носеха нови зловещи образи.

– А ако ги е убил всички... (Обезобразени трупове.)

– ... убил е Пени и Дейви... (Очи, изтръгнати от очните ябълки.)

– ... убил е Фей и Кийт... (Прегризани гърла.)

– ... и тогава се е обадил оттам... (Отхапани върхове на пръстите.)

– ... обадил се е от самия апартамент, по дяволите... (Отпрани устни, висящи уши.)

– ... докато е стоял над труповете им!

Тя се бе опитала да го прекъсне. Сега изкрещя:

– Престани да се изтезаваш, Джак! Ще стигнем навреме.

– Откъде, по дяволите, знаеш, че ще пристигнем навреме? – сърдито кресна той, без да е сигурен защо се сърди на нея; просто се нахвърляше върху ѝ, защото тя му беше под ръка, защото не можеше да се нахвърли върху Лавел или върху времето, което го бавеше и защото трябваше да се нахвърли върху някого, върху нещо или да полудее напълно от напрежението, което се натрупваше в него като допълни телен волтаж, вливащ се във вече презаредена батерия. – Не можеш да знаеш!

– Знам – настоя със спокоен глас тя. – Просто карай.

– По дяволите, престани да се държиш като настойник!

– Джак...

– Хванал е децата ми!

Даде газ прекалено рязко и колата веднага поднесе към десния бордюр.

Опита се да оправи посоката и завъртя кормилото наляво, вместо да го обърне в посоката на поднасянето и още докато се досещаше за

грешката си, колата започна да се върти и за миг се понесоха странично – Джак изпита в стомаха си неприятното чувство, че ще се ударят в бордюра с висока скорост и ще се преобърнат, – но заедно с пързаянето колата продължи да се върти и около оста си, докато не направиха пълен обратен завой, сто и осемдесет градуса, половината обиколка на окръжността. Сега леденото предно стъкло бе обърнато към мястото, откъдето бяха дошли, но продължиха да се въртят, като на въртележка, докато колата спря малко преди да е описала пълен кръг.

С тръпка, предизвикана от представата какво би могло да им се случи, но съзнавайки, че не може да губи време в размишления за отърването им, Джак потегли отново. Държеше кормилото още по-внимателно и натискаше газта леко и предпазливо.

Нито той, нито Ребека бяха проговорили по време на голямото завъртане, дори не успяха да извикат от учудване или страх; и двамата не казаха нищо още една пряка.

– Извинявай – обади се той.

– Няма за какво.

– Не трябваше така да ти се сопвам.

– Разбирам те. Това е от тревога.

– Все още се тревожа. Което не е извинение. Това беше глупаво.

Няма да мога да помогна на децата, ако убия и двама ни преди да стигнем у Фей.

– Разбирам какво преживяваш. – Тя говореше по-нежнo и от преди.

– Няма нищо. И всичко ще бъде наред.

Той знаеше, че тя разбира всички сложни мисли и чувства, които го измъчваха и едва не го разкъсваха. Разбираше го по-добре, отколкото би го разбрал обикновен приятел, по-добре и от любовница. За тях можеше да се каже нещо повече от това, че си подхождат – мислите, възприятията и чувствата им бяха в пълна хармония, във физически и психологически синхрон. Отдавна не бе чувствал някого така близък, като част от себе си. От осемнайсет месеца всъщност. От смъртта на Линда. А може би не беше чак толкова дълго, като се имаше предвид, че не бе очаквал някога да му се случи пак. Хубаво беше, че няма да бъде повече сам.

– Почти стигнахме, нали? – попита тя.

– Две-три минути – отвърна той, приведен над кормилото и загледан притеснено в хлъзгавата, снежна улица.

Чистачките, дебело обложени с лед, стържеха шумно назад-напред и махаха все по-малко от снега.

Лавел се изправи от люлеещия се стол.

Моментът да осъществи психически контакт с малките убийци, които бяха излезли от ямата и сега се промъкваха към децата на Досън, бе дошъл.

Без да пали каквато и да е лампа, Лавел отиде до гардероба, дръпна едно от горните чекмеджета и извади шепа копринени ленти. Приблужи се до леглото, остави лентите и свали дрехите си. Седна гол в края на леглото и завърза лилава лента за десния си глезен и бяла – за левия. Дори в тъмното различаваше лесно цветовете. Превърза гърдите си с дълга алена лента, точно над сърцето. Жълто сложи на челото си. Зелено около дясната си китка, черно около лявата. Лентите бяха символични връзки, които щяха да го подпомогнат да установи тесен контакт с убийците от ямата веднага щом свършеше току-що започнатия ритуал.

Нямаше намерение да поеме контрола над тези демонични същества и да направлява движенията им; дори да искаше, не би могъл да го направи. След като бяха призовани от ямата и изпратени след жертвата си, убийците следваха собствените си прищевки и свой план, докато не се правеха с набеязаната жертва; после, след убийството, биваха призовани обратно в ямата. Това беше целият контрол, който той имаше над тях.

Лавел използваше ритуала с лентите, за да може непосредствено да участва в удоволствието от клането. Психично обединен с убийците, той щеше да вижда през очите им, да чува през ушите им, да чувства чрез демонските им крайници. Когато острите им като бръснач нокти се впиеха в Дейви Досън, Лавел щеше да почувства плътта на момчето в собствените си ръце. А когато зъбите им се впиеха във вратната вена на Пени, Лавел щеше да почувства топлото ѝ гърло до своите устни, щеше да вкуси от бакърената сладост на кръвта ѝ.

Мисълта за това го накара да затрепери от възбуда.

Ако Лавел бе изчислил правилно времето, Джак Досън трябваше да пристигне в апартамента на Джеймисънови точно когато децата му щяха да бъдат разкъсвани. Детективът трябваше да завари как глутницата се спуска върху Пени и Дейви. Макар че би се опитал да ги спаси, щеше да открие, че малките насилници не могат да бъдат прогонени или убити. Щеше да бъде принуден да стои там безсилен, докато скъпоценната кръв на децата му се плиска по него.

Това беше най-хубавото.

Да. О, да.

Лавел въздъхна.

Потрепна от радостното очакване.

Шишенцето котешка кръв беше на нощното му шкафче. Той навлажни върховете на два пръста и постави червени точки на всяка от бузите си, навлажни ги отново и обагри устните си. После със същата кръв нарисова малък уеуе върху голите си гърди.

Протегна се по гръб на леглото.

Загледан в тавана, започна бавно да припява.

Скоро умът и духът му се пренесоха. Истинските психични връзки, чийто символ бяха лентите, се осъществиха успешно и той вече се намираше заедно с демоничните си същества в отоплителните шахти на сградата на Джеймисънови. Съществата се намираха само на два завоя и на три-четири метра от края на шахтата, който водеше към спалнята за гости.

Децата бяха близо.

По-близо от двамата беше момичето.

Лавел можеше да усети присъствието ѝ също като малките убийци. Близо. Много близо. Още един завой на тръбата после права отсечка и последен завой.

Близо.

Времето бе дошло.

5

Както бе изправена върху тоалетката и загледана в шахтата, Пени чу глас от стената, от съседна част на отоплителната инсталация, но вече не така далече. Беше крехък, шепнеш, студен и дрезгав глас, който превърна кръвта във вените ѝ в ледена киша. Гласът каза: „Пени? Пени?“

Тя едва не падна в бързината си да слезе от тоалетката.

Изгича до Дейви, сграбчи го, разтърси го.

– Събуди се! Дейви, събуди се!

Той не беше спал много, не повече от петнайсет минути, но въпреки това бе замаян:

– Тъъ? А?

– Идват – припряно каза тя. – Идват. Трябва да се облечем и да се

махнем оттук. Бързо. Идват!

Тя нададе вик към леля си Фей.

6

Апартаментът на Джеймисънови беше в дванайсететажна сграда на странична улица, през която още не бяха минали снегорините. Настилката бе покрита с повече от петнайсет сантиметра сняг. Джак подкара бавно и първите двайсетина метра се придвижваше добре, но тогава колела потънаха в скрита преспа, която изцяло бе покрила една дупка. За миг той си помисли, че са заседнали, но после направи маневра на предна и на задна скорост и колата се свободи. Когато изминаха две трети от пътя до пресечката, той натисна спирачката и колата спря пред сградата.

Отвори вратата си и бързо излезе. Арктическият вятър го удари със силата на парен чук. Наведе глава и заобиколи колата, като едва виждаше пред себе си от снежните кристали които вятърът вдигаше от земята и запращаше в лицето

Когато се изкачи по стълбите и влезе във фойето през стъклената врата, Ребека вече бе там. Показваше значката и удостоверението си на уплашения портиер:

– Полиция.

Беше едър човек на петдесетина години с бяла като снега отвън коса. Седеше на малко бюро до двата асансьора и пиеше кафе. Трябва да е бил дневна смяна, който сега замества редовния човек от нощната (или да е съвсем нов), защото Джак никога не го бе виждал във вечерите, когато бе идвал да прибере децата.

– Какво има? – попита портиерът. – Случило ли се е нещо?

В сграда като тази хората не са свикнали нещо да не е наред – беше първокласна във всяко отношение и само възможността за нещо извънредно накара портиера да пребледнее и лицето му стана почти като косата.

Джак натисна бутона на асансьора и събщи:

– Отиваме в апартамента на Джеймисънови. Единайсетият етаж.

– Знам на кой етаж са. – Портиерът бе така смутен, че се блъсна в бюрото, като се изправяше, и едва не събори кафето си. – Но защо...

Автоматичната врата на един от асансьорите се отвори. Джак и Ребека влязоха. Джак подвикна на портиера:

– Донесете ни и служебния ключ за там. Моля се на Бога Да не ни

трябва.

Защото ако ни трябва, помисли си, това ще значи, че никой не е останал жив в апартамента, за да ни пусне.

Вратата се затвори. Асансьорът тръгна.

Джак посегна под палтото си и извади пистолета. Ребека също извади своя.

Таблото над вратата показва, че са стигнали до третия етаж.

– Пистолетите не са могли да помогнат на Доминик Карамазя – разтреперано промълви Джак, като гледаше своя Смит и Уесън.

Четвърти етаж.

– Така или иначе няма да ни трябват пистолети – забеляза Ребека. – Стигнахме тук преди Лавел. Знам, че е така.

Но увереността бе изчезнала от гласа ѝ.

Джак знаеше защо. Пътуването от нейния апартамент до тук им бе отнело цяла вечност. Изглеждаше все по-малко вероятно да са дошли навреме.

Шести етаж.

– Защо асансьорите в тая сграда са толкова идиотски бавни? – възмути се Джак.

Седми етаж.

Осми.

Девети.

– Движи се, по дяволите! – заповяда той на асансьора, като че ли той би го послушал.

Десети етаж.

Единайсети.

Накрая вратите се отвориха и Джак мина през тях.

Ребека вървеше наблизко.

Единайсетият етаж бе тих и изглеждаше така обикновен, че Джак се изкуши да изпита надежда.

Моля те, Боже, моля те.

На етажа имаше седем апартамента. Джеймисьнови живееха в един от предните два.

Джак отиде до вратата им и застана до нея. Лявата му ръка бе свита и прибрана отстрани, а дясната, с пистолета, бе близо до лицето му, със засега насочено право към тавана дуло, което обаче можеше за секунда да се спусне.

Ребека застана от другата страна, право срещу него, в подобна поза.

Нека бъдат живи. Моля те. Моля те.

Срещна погледа на Ребека. Тя му кимна. Бяха готови.
Джак почука на вратата.

7

В пълната със сенки стая Лавел дишаше забързано и тежко на леглото. Всъщност пуфтеше като животно.

Ръцете му бяха сгънати отстрани, пръстите извити и стегнати, като орлови нокти. Повечето време ръцете му бяха неподвижни, но сегиз-тогиз се размахваха буйно, като нанасяха удари във въздуха или се забиваха силно в чаршафите.

Трепереше почти постоянно. От време на време се мятеше и свиваше като поразен от електричество; при тези случаи цялото му тяло се вдигаше над леглото, после тежко падаше и пружините на матрака сърдито скърцаха.

Изпаднал в дълбок транс, той изобщо не усещаше спазмите.

Беше се взрял право нагоре, с широко отворени очи, почти без да мига, но не виждаше тавана или нещо друго наоколо. Пред него имаше други неща, в друга част на града, където зрението му бе пленено от жадна глутница малки убийци, с които бе установил психически контакт.

Съскаше.

Ръмжеше.

Скърцаше зъби.

Хвърляше се, скачаше, въртеше се.

После лежеше тихо и неподвижно.

След това заби нокти в чаршафите.

Съскаше така силно, че запращаше плюнки в мрака около себе си.

Краката му изведнъж бяха обладани. Заудря ожесточено с пети по матрака.

Ръмжеше откъм гръкляна си.

За малко полежа тихо.

После задиша тежко. Подсмръкна. Отново изсъска.

Подуши момичето. Пени Досън. Имаше чудесен мирис Сладка. Млада. Свежа. Нежна. Искаше я.

Фей отвори вратата, видя пистолета на Джак и го изгледа уплашено:

– Боже, за какво е това? Какво правиш? Знаеш как мразя оръжията. Махни това нещо.

От вида на Фей, която отстъпи, за да влязат, Джак разбра, че децата са добре и се поотпусна с облекчение. Все пак попита:

– Къде е Пени? Къде е Дейви. Добре ли са?

Фей погледна към Ребека и започна да се усмихва, после осъзна какво бе казал Джак и му се намръщи:

– Добре? Е, разбира се, че са добре. Съвсем отлично са. Аз може и да нямам собствени деца, но знам как да се грижа за тях. Мислиш ли, че бих позволила нещо да се случи на двете ми маймунки? За Бога, Джак, не разбирам...

– Някой проследи ли ви, като идвахте насам от училището? – припираше Джак.

– И за какво бяха всички тия глупости все пак? – разсърди се Фей.

– Не бяха глупости. Мисля, че ти обясних. Някой опита ли се да те проследи? Ти наистина се огледа, както ти казах, нали, Фей?

– Да, да, да. Оглеждах се. Никой не се опита да ме проследи. А и не мисля...

Докато говореха, бяха преминали от антрето в хола. Джак се огледа и не видя децата.

– Фей, къде са те, по дяволите?

– Не ми говори с този тон, за Бога. Какво си мислиш...

– Фей, по дяволите!

Тя се отдръпна от него.

– В гостната са. С Кийт – бързо и раздражено му посочи тя. – Сложихме ги да си легнат към девет и половина и вече и мислехме, че спят дълбоко, когато изведнъж Пени изпищя...

– Изпищя!

– ... и каза, че в стаята имало плъхове. Е, разбира се, у нас няма... Плъхове!

Джак скочи през хола, забърза по късия коридор и нахлу в гостната.

Нощните лампи, осветлението в ъгъла и на тавана – всичко беше запалено.

Пени и Дейви седяха в долния край на двойното легло, все още по

пижами. Когато видяха Джак, извикаха радостно, изтичаха при него и го прегърнаха:

– Татко! Татко!

Джак бе така възторжен да ги открие живи, така благодарен, че за миг остана без думи. Просто ги грабна и ги притисна към себе си.

Въпреки цялата светлина в стаята, Кит Джеймисън държеше и фенерче. Беше отишъл до тоалетката и с фенерчето в ръка гледаше в тъмнината зад решетката на отвора за отоплението. Обърна се към Джак и се намръщи:

– Там става нещо странно. Аз...

– Духове! – обади се Пени притисната към Джак. – Идват, татко, искат мене и Дейви, не им давай, не им давай да ни хванат, моля ти се – аз ги чакам, чакам и чакам, плаша се, а сега вече са почти тук. – Думите се гонеха една след друга, изливаха се от нея, а накрая тя се разплака.

– Няма-няма – погали я Джак и я притисна към себе си. – Успокой се сега. Успокой се.

Фей и Ребека го бяха последвали от хола.

Ребека бе възприела обичайното си хладно и делово поведение. Беше при килера на спалнята и сваляше дрехите на децата от закачалките.

– Първо, Пени закрепя, че имало плъхове в стаята й – подхвана Фей, – а после взе да нарежда за духове и беше почти в истерия. Опитвах се да й обясня, че е било само кошмар...

– Не беше кошмар! – извика Пени.

– Разбира се, че е било – поклати глава Фей.

– Наблюдават ме цял ден – продължи Пени. – И един от тях беше в стаята ни снощи, татко. А днес в мазето на училището бяха цяла тълпа. Сдъвкали са обяда на Дейви. А също и моите учебници. Не знам какво искат, но те ни преследват и са духове, истински духове, кълна се!

– Добре – съгласи се Джак. – Искам да ми разкажеш всичко, до най-малката подробност. Но по-късно. Хайде сега да се махаме оттук.

Ребека донесе дрехите им.

– Облечете се – подкани ги Джак. – Не си правете труд да сваляте пижамите. Просто облечете дрехите отгоре.

– Какво за Бога... – започна Фей.

– Трябва да изведем децата оттук – махна с ръка Джак. – И то бързо.

– Но ти се държиш, като че ли наистина вярваш в тия приказки за духовете – учуди се Фей.

– Аз съмсем сигурно не вярвам в духове, но наистина мисля, че

имаме плъхове – обади се Кийт.

– Не, не, не – възмути се Фей. – Не може да бъде. Не и в тази сграда.

– В шахтите за отоплението – посочи Кийт. – Чух ги със собствени си уши. Затова се мъчех да надникна вътре с фенерчето, когато ти връхлетя, Джак.

– Шшшшт – вдигна пръст Ребека. – Чуйте.

Децата продължаваха да се обличат, но никой не проговори.

Отначало Джак не чуваше нищо. После... странно съскане-мърморене-ръмжене.

Това не е никакъв плъх, помисли си той.

В стената нещо изтрака. После задраска и ядосано застърга. Шумове от дейност – дрънкане, почукване, стъргане, тропане.

– Боже мой – ахна Фей.

Джак взе фенерчето от Кийт, отиде до тоалетката и насочи лъча към шахтата. Светлината бе ярка и фокусирана в точка, но не помогна особено, за да разсее чернотата струпана зад прорезите на решетката.

Ново тупване в стената.

Още съскане и приглушено ръмжене.

Джак усети, че вратът му настръхва.

После – колкото и невероятно да е – от шахтата долетя глас. Беше дрезгав, пукащ, изцяло нечовешки глас, изпълнен със заплаха: „Пени? Дейви? Пени?“

Фей извика и отстъпи няколко крачки.

Дори Кийт, който беше едър и доста суров мъж, побледня и се отмести от решетката:

– Какво, по дяволите, беше това?

Джак се обърна към Фей:

– Къде са палтата и ботушите на децата? Ръкавиците им?

– Хм... във... в кухнята. Ссусшат се.

– Донеси ги.

Фей кимна, но не помръдна. Джак сложи ръка на рамото ѝ:

– Вземи им палтата, ботушите и ръкавиците и ела при входната врата.

Тя не можеше да откъсне очи от решетката.

– Фей! Побързай! – разтърси я той.

Тя скочи, като че ли я беше зашлевил, обърна се и избяга от спалнята.

Пени бе почти облечена и се държеше учудващо добре – беше

уплашена, но се владееше. Дейви седеше на ръба на леглото, опитваше се да не плаче, но все пак плачеше; погледна с разкаян вид към Пени, прехапа устни и се опита да последва примера ѝ; краката му се люлееха от леглото и Ребека набързо завързваше обувките му.

– „Дейви? Пени?“ – долетя от решетката.

– Джак, за Бога, какво става тук? – разпери ръце Кийт.

Без да си прави труда да отговаря, тъй като в момента нямаше нито време, нито търпение за въпроси и отговори, Джак насочи фенерчето отново към решетката и съзря някакво движение в шахтата. Там имаше нещо сребристо – светеше и трептеше като разпален до бяло огън, после примигна и изчезна. На негово място се появи нещо тъмно, помести се, поблъска за малко решетката, като че ли се опитваше с всички сили да я махне, после се отдръпна, като не можа да я помести. Джак не успя да види достатъчно, за да си представи как изглежда съществото.

– Джак. Винтът на решетката – посочи Кийт.

Джак вече го бе видял. Винтът се въртеше и бавно излизаше от края на решетката. Съществото от шахтата въртеше винта, отвиваше го от вътрешната страна на рамката, за която конструкцията бе закрепена. Нещото мърмореше, съскаше и ръмжеше тихо, докато работеше.

– Да вървим. – Джак с мъка запази спокоен гласа си. – Хайде, хайде. Да се махаме отук веднага.

Винтът излезе от нареза. Решетката увисна надолу и освободи отвора на шахтата, като увисна на другия винт.

Ребека избута децата към вратата.

Някакъв кошмар изпълзя от шахтата. Той увисна на стената в пълно противоречие със законите на гравитацията, като че ли на краката си имаше вакуумни пластинки, макар че не изглеждаше съоръжен с нищо подобно.

– Господи – стъписа се Кийт.

Джак потръпна от мисълта, че обратното зверче би могло да докосне Дейви или Пени.

Съществото беше с големината на плъх. Поне по форма тялото му доста приличаше на плъх – продълговато, източено в хълбоците, с ханш и рамене, които бяха големи и мускулести за общите му размери. Но тук приликите с плъх приключваха и започваше кошмарът. Това нещо нямаше косми. Хълзгавата му кожа бе на тъмни, сиво-зелено-жълти точки и приличаше повече на лигава гъба отколкото на плът. Опашката изобщо не беше като на плъховете – беше дълга над двайсет сантиметра, а ширината в основата ѝ беше два-три сантиметра, бе насечена като

опашката на скорпион, извисяваше се и се къдреше във въздуха над задницата на звяра пак като опашка на скорпион, макар че в края ѝ нямаше жило. Стъпалата на краката му бяха съвсем различни от краката на плъх. Бяха прекалено големи за ръста на животното; дългите пръсти бяха разтроени и чепати, с несъразмерно големи за краката закривени нокти; остра като бръснач шпора стърчеше от всяка пета. Главата по вид и форма беше по-ужасна и от краката – издигаше се върху плосък череп с множество неестествено остри ъгли, ненужни изпъкналости и вдлъбнатини, сякаш бе изработена от неопитен скулптор. Муцуната бе дълга и заострена – странна кръстоска между муцуна на вълк и на крокодил. Малкото чудовище отвори уста и изсъска, като откри множество заострени зъби, разхвърляни в различни посоки по протежение на челюстите му. Учудващо дълъг черен език, блестящ като парче суров дроб, се плъзна от устата му; раздвоеният му край се развяваше непрекъснато.

Но очите на нещото се видяха най-страшни на Джак. Не приличаха изобщо на очи – нямаха зеници и ириси и някаква различима твърда част. Бяха просто празни дупки в зле оформения череп на съществото, груби дупки, от които се излъчваше остра, студена, ярка светлина. Силният блясък изглежда идваше от някакъв огън в изродения череп на самия звяр. Което просто не можеше да бъде. И все пак беше така. А нещото не беше сляпо, както би могло да се очаква; явно можеше да вижда, защото огнените му „очи“ се бяха заковали върху Джак и той усещаше демоничния им взор както би усетил забит в корема си нож. Това беше другото нещо, което го тревожеше, най-лошата страна на тези луди очи – мъртвешки студеното, пламтящо от омраза, изпепеляващо чувство, което ти внушаваха, ако се осмелиш да ги погледнеш. Загледан в очите на нещото, Джак се почувства и физически и духовно болен.

С пренебрежение към гравитацията като че ли беше насекомо звярът бавно запълзя с главата надолу по стената.

В отвора на отоплителната шахта се появи второ същество. То нямаше нищо общо с първото. Беше оформено като миниатюрен човек, с височина около двайсет и пет сантиметра; наведено бе от отвора на шахтата. Макар че имаше най-общо очертанията на човек, приликата свършваше дотук. Ръцете и краката му бяха като на първия звяр – с опасни нокти и остри шпори. Плътта му беше като гъба и хлъзгава на вид, но по нея зеленото, жълтото и сивото бяха по-малко. Около очите му имаше черни кръгове, а от ноздрите му стърчаха парченца гниеща на вид черна плът. Главата му бе крива, със зъбеста уста от ухо до ухо. Имаше същите адски очи, макар че бяха по-малки от очите на

плъховидното нещо.

Джак видя, че човекоподобният звяр държи оръжие. Приличаше на миниатюрно копие. Върхът му бе добре наточен, светлината се отразяваше от острието му.

Джак си спомни за първите две жертви на акцията на Лавел срещу фамилията Кармаза. И двете бяха прободени стотици пъти с оръжие не по-голямо от джобно ножче – и все пак не с ножче. Съдебният медик бе озадачен, а техниците от лабораторията объркани. Но разбира се не им бе хрумвало, че убийствата може да са дело на двайсетсантиметрови вуду-дяволи, а оръжията са миниатюрни копия.

Вуду-дяволи? Духове? Гноми? Какво точно бяха тези неща?

Дали Лавел ги изработваше от глина, а после някак им даряваше живот и злостни намерения.

Или бяха създадени чрез окултни символи, жертвоприношения и тайнствени напеви, както се смята, че демоните се извикват от поклонниците на дявола? Бяха ли демони?

Откъде идваха?

Подобното на човек нещо не пропъзля по стената след първия звяр. Вместо това скочи от шахтата към тоалетката и се приземи там на краката си – подвижно и бързо.

Погледна покрай Джак и Кийт и проговори:

– Пени? Дейви?

Джак изтласка Кийт през прага в коридора, последва го и дръпна вратата след себе си.

След секунда едно от съществата – навярно човекоподобният звяр – се блъсна във вратата и започна яростно да я дере.

Децата вече не бяха в коридора, бяха преминали в хола. Джак и Кийт забързаха натам.

– Джак! Бързо! Сега нахлуват и от тази решетка! – извика Фей.

– Опитват се да ни отрежат пътя – прецени Джак.

Господи, няма да успеем, те са навсякъде, цялото прокле то здание е изпълнено с тях, заобиколени сме отвсякъде...

В съзнанието си Джак бързо затвори вратата на тези черни мисли, заключи я и си каза, че най-лошият враг тук е неговият песимизъм и страх, защото той можеше да ги обърка и задържи.

В края на хола, до антрето, Фей и Ребека помагаха на децата да сложат палтата и ботушите си.

От отвора за отоплението в стената над дългото канапе политаха ръмжене, съскане и припряно бърборене без думи. Зад процепите на

решетката от мрака блестяха сребърни очи. Един от винтовете се отви-ваше отвътре.

Дейви бе обут само с единия ботуш, но вече нямаше време.

Джак вдигна момчето и помоли Фей:

– Вземи му другия ботуш и да тръгваме.

Кийт вече бе в антрето. Беше взел палта за Фей и за себе си от гардероба. Без да чака да ги облекат, той хвана Фей за ръка и я изведе от апартамента.

Пени изпищя.

Джак се обърна към хола, като инстинктивно се приведе и стисна Дейви още по-силно.

Решетката от шахтата над канапето бе свалена. Нещо бе започнало да излиза от тъмнината.

Но Пени не бе изпищяла затова. Друг зловец натрапник бе излязъл от кухнята и той бе привлякъл вниманието ѝ. Беше извървял две трети от пътя през столовата и се насочваше към хола, право към тях. Цветът му се различаваше от останалите зверове, макар че бе също толкова противен. Беше в болезнен жълто-бял оттенък, изпъстрен с отвратителни зелено-черни петна и като останалите зверове, които Джак бе виждал, изглеждаше хлъзгав, лигав. Беше и много по-голям от останалите, почти три пъти по-едър от плъховидното същество от спалнята. Приличаше малко на игуана, макар че тялото му бе по-стройно; това кошмарно изчадие бе не по-късо от метър, имаше гущерова опашка, гущерова глава и лице. За разлика от игуаната обаче, малкият звяр имаше огнени очи, шест крака и свито тяло, което изглежда можеше да се стегне във възли; благодарение на тази си стегнатост и подвижност съществото бе могло да се промъкне през тръбите за отоплението въпреки размера си. Освен това имаше чифт криле като на прилеп, които бяха атрофирани и явно не му служеха, макар че плашеха, като се отпусаха, пляскаха и трептяха.

Нещото нахлу в хола с размахана зад себе си опашка. Устата му се отвори широко и издаде студен триумфален вик, когато то се спусна към тях.

Ребека коленичи и стреля с пистолета си. Беше в упор; не можеше да не уцели и наистина уцели. Куршумът попадна право в целта си. Изстрелът повдигна звяра от земята и го запрати назад като парцален вързоп. Тупна тежко между хола и столовата.

Трябваше да бъде разкъсан. Но не беше.

По пода и стените можеше да се очаква разплискана кръв – или

някаква друга течност, която се движеше из вените на тези същества. Но нямаше нищо подобно.

Нещото отскочи и се заизвива няколко секунди по гръб, после се преобърна и се изправи, закрета настрани. Беше дезориентирано и бавно, но явно невредимо. Побегна в кръг, като гонеше опашката си.

Междувременно погледът на Джак бе привлечен от противното нещо, което бе излязло от шахтата над канапето. Висеше на стената и скимтеше; беше с размера на плъх, но иначе не приличаше на гризач. Напомняше, повече от всичко, на птица без пера. Имаше яйцевидна глава, закрепена на дълъг, тънък врат, който би могъл да бъде на новороден щраус, а злобно издаденият му клон се размахваше рязко във въздуха. Блестящите му огнени очи обаче нямаха нищо общо с птиците; нямаше земна птица, която вместо крака да има такива дебели пипала. Звярът беше връх на грозотата, ужас, породен от мутации; само като го гледаше, на Джак му прилоша. Зад него се показва подобно, макар и не същото същество.

– Пистолетите пет пари не струват срещу тези неща – викна Джак.

Подобното на игуана чудовище бе започнало да възстановява чувството си за ориентация. След миг щеше да дойде на себе си и отново да ги нападне.

Още две същества изпълзяха от кухнята и се появиха в края на столовата, като бързо приближаваха.

Остър писък привлече вниманието на Джак към далечния край на хола, откъм коридора към баните и спалните. Там бе застанало човекоподобното същество и пищеше с размахано над главата си копие. Затича се към тях, като прекоси килима учудващо бързо.

Зад него се изтърси глутница от малки, но страшни същества, пародии с черти на влечуги, кучета, котки, насекоми, гризачи и паяци. В този миг Джак осъзна, че това наистина са дяволските изчадия, демоничните същества, привикани от дълбините на пъкъла с магиите на Лавел. Това трябваше да е отговорът, колкото и лудо да звучи той, защото няма друго място, откъдето такива отвратителни страхотии биха могли да се вземат. Със съскане, бърборене и ръмжене те вървяха едно през друго, жадни да достигнат Пени и Дейви. Всяко от тях се различаваше по нещо от съседа си, макар, че имаха поне две общи черти – очите от сребристой бял огън, като прозорчета към пещ, и убийствено острите малки зъби. Сякаш вратите на ада се бяха разтворили.

Джак блъсна Пени в антрето. С Дейви в ръце, той последва дъщеря си през входната врата, по коридора на единайсетия етаж и забърза към

Кийт и Фей, които стояха при отворената врата на един от асансьорите заедно с белокосия портierer.

Зад Джак Ребека стреля три пъти.

Джак се спря и се обърна. Искаше да се върне при нея, но не беше сигурен, че може да направи и това, и да пази Дейви.

– Татко! Побързай! – изпищя Пени от мястото си при вратите на асансьора.

– Татко, хайде, хайде – настоя и Дейви, като се притискаше в него.

Джак с облекчение въздъхна, когато Ребека излезе от апартамента невредима. Стреля още веднъж в антрето на Джеймисънови и затвори вратата.

Когато Джак достигна асансьора, Ребека вече бе до него. Той остави задъхан Дейви на пода и седмината, заедно с портiera, се наблъскаха в кабината. Кийт натисна бутона ПАРТЕР.

Вратите не се затвориха веднага.

– Ще влязат тук, ще влязат тук – изпищя Дейви, като изказа страха, който всички изпитваха.

Кийт отново натисна ПАРТЕР и този път задържа пръст на бутона.

Накрая вратите се затвориха.

Но Джак не се чувстваше в безопасност.

Сега, след като се бяха залостили в тясната кабина, той се чудеше, дали не би било по-разумно да тръгнат по стълбите. А ако демоните успееша да изключат тока и да ги спрат между етажите? А после да пропълзят в асансьорната шахта и да се спуснат до кабината? Ако чудовищната глутница намереше начин да влезе вътре? Боже Господи, ако...

Асансьорът потегли.

Джак вдигна глава към тавана на кабината. Там имаше капак за аварийния изход. Начин да се излезе. Но и начин да се влезе. Отсамната част на капака бе гладка – без панти и дръжка. Явно можеше да се буца нагоре или да се изтегли от спасителната група от другата страна. Дръжката би трябвало да е отгоре и това би улеснило демоните – ако дойдат. А тъй като отвътре нямаше дръжка, капакът нямаше как да се задържи; на насилственото влизане на злите същества не можеше да се попречи – ако дойдат.

Боже, моля ти се, нека не идват.

Асансьорът се спускаше по дългите си кабели бавно, както и се беше изкачвал. Десети етаж... девети...

Пени бе взела от Фей ботуша на Дейви. Помагаше на братчето си да го обуе.

Осми етаж.

С уплашен глас, който често потрепваше, но с познатия си заповеднически тон, Фей запита:

– Какво бяха те, Джак? Какво бяха онези неща в шахтата?

– Вуду. – Джак продължаваше да гледа таблото за етажите над вратите.

Седми етаж.

– Това някаква шега ли е? – обади се портиерът.

– Вуду-дяволи, според мене – продължи Джак. – Но не ме питай как са дошли тук или какво представляват.

Както бе разтърсена и въпреки онова, което бе видяла в апартамента си, Фей подхвърли:

– Ти да не си се побъркал?

– Почти ми се иска да е така.

Шести етаж.

– Няма такива работи като вуду-дяволи – не спираше Фей. – Изобщо...

– Млъкни – сопна ѝ се Кийт. – Ти не ги видя. Нали излезе от стаята за гости преди да се появят от решетката там.

Пети етаж.

– И вече беше във от апартамента, когато започнаха да излизат от решетката в хола, лелю Фей – добави Пени. – Просто не си ги видяла, иначе щеше да повярваш.

Четвърти етаж.

Портиерът отново подхвана:

– Госпожо Джеймисън, добре ли познавате тези хора? Те не са ли...

Без да му обръща внимание, Ребека го прекъсна и се обърна към Фей и Кийт:

– Джак и аз разследваме странен случай. Убиец психопат. Твърди, че погубва жертвите си чрез вуду-проклетия.

Трети етаж.

Може би ще успеем, помисли си Джак. Може би няма да ни спрат между етажите. Може би ще се измъкнем живи. А може би няма. Фей отново заговори с Ребека:

– Сигурна съм, че вие не вярвате във вуду.

– Не вярвах – кимна Ребека. – Но сега... вярвам.

Джак изведнъж се стресна, като се досети, че фоайето може да е изпълнено с малки, зли същества. Когато вратите на асансьора се отвореха, кошмарната глутница можеше да се нахвърли върху им, да започне

да дере и хапе.

– Ако това е шега, аз не я разбирам – вече сам си говореше портриерът.

Втори етаж.

Изведнъж на Джек не му се искаше да достигнат фоайето, нямаше желание вратите на асансьора да се отворят. Изведнъж му се искаше единствено да продължат да се спускат в мир, час след час, към безкрайността.

Партерът.

Моля ти се, не.

Вратите се отвориха.

Фоайето беше празно.

Излязоха от асансьора и Фей попита:

– Къде отиваме?

– Ребека и аз сме с кола... – обади се Джек.

– В това време...

– Вериги за сняг – прекъсна я рязко Джек. – Ще се качим в колата и ще обикаляме, докато измислим какво да направим.

– Ще дойдем с вас – заяви Кийт.

– Не. – Джек забута децата към входната врата. – Ако сте с нас, сигурно ще е опасно.

– Не можем да се върнем горе – възрази Кийт. – Не и при тези... тези демони или дяволи или каквото са там.

– Плъхове – намеси се Фей, която явно бе решила, че ще ѝ е по-лесно да мисли за странното отколкото за свръхестественото. – Само малко плъхове. Разбира се, че ще се върнем. Рано или късно трябва да се върнем, да сложим капани, да ги унищожим. Всъщност колкото по-бързо, толкова по-добре.

Без да обръща внимание на Фей, Джек се обърна към Кийт над главата ѝ:

– Не мисля, че проклетите гадини ще наранят тебе или Фей. Не, ако не стоите между тях и децата. Навярно биха убили, всеки, който се опита за предпази децата. Затова и ги вземам от вас. Все пак не мисля, че би трябвало да се връщате там тази вечер. Няколко от тях може да са останали.

– Нищо не може да ме накара да се върна там сега – увери го Кийт.

– Глупости – намеси се Фей. – Само няколко плъха...

– По дяволите, жено – викна Кийт, – това, което викаше Дейви и Пени от шахтата, не беше плъх!

Фей и досега беше бледа. Когато Кийт ѝ напомни за гласа от отоплителната инсталация, тя направо побеля. Всички спряха пред вратата и Ребека попита:

– Кийт, има ли при кого да отидете?

– Разбира се – кимна той. – Един от съдружниците ми, Ансън Дорсет, живее отсреща. От другата страна на улицата. Близо до булеварда. Можем да преспим там, при Ансън и Франсин.

Джак отвори вратата. Вятърът се опита да я затръшне и почти успя, във фойето нахлу сняг. Като се бореше с вятъра, отвърнал лице от жилищните кристалчета, Джак задържа вратата за останалите и им помахаша да минат, ребека поведе, после Пени и Дейви, Фей и Кийт.

Остана само портиерът. Той гладеше бялата си коса и се мръщеше към Джак:

– Хей, почакайте. А аз?

– Какво за вас? Няма никаква опасност. – Джак се запъти след останалите.

– А изстрелите горе?

Джак отново се обърна:

– Не се тревожете. Видяхте удостоверенията ни, като дойдохме, нали? Ние сме ченгета.

– Да, но кого застреляхте?

– Никого.

Джак излезе в бурята, като остави вратата сама да се затвори зад гръба му.

Портиерът остана във фойето с опряно до стъклената врата лице и гледаше след тях като дебел и нежелан съученик, когото не са приели в играта.

Вятърът беше като чук.

Снежните игли като пирони.

Бурята се бе заела сериозно с дърводелската си работа и изграждаше преспите по улицата.

Когато Джак достигна най-долното стъпало, Кийт и Фей вече бяха близо на ъгъла към булеварда и към входа на приятеля си. Стъпка след стъпка изчезваха под фосфоресциращата завеса на подетия от вятъра сняг.

Ребека и децата стояха до колата.

Джак надигна глас над воя и стоновете на вятъра:

– Хайде, хайде. Влизайте. Да се махаме отук.

Товава осъзна, че нещо не е наред.

Ребека стоеше с ръка върху дръжката, но не отваряше вратата. Гледаше онемяла в колата.

Джак отиде до нея и видя, каквото и тя виждаше. Две от съществата. И двете на задната седалка. Бяха загърнати в сенките и беше невъзможно да се види как точно изглеждат, но светещите им сребърни очи не оставяха никакво съмнение, че са роднини на убийствените неща, които бяха излезли от шахтата за отоплението. Ако Ребека бе отворила вратата, без да погледне вътре, ако не беше забелязала, че зверовете ги чакаха, би могла да бъде нападната и победена. Биха отворили гръкляна й, биха извадили очите й и биха я убили преди Джак дори да разбере за опасността, преди да има възможност да й се притече на помощ.

– Отдръпнете се – викна той.

Четиримата се отдръпнаха и се скупчиха на тротоара, като се оглеждаха в нощта.

Сега бяха единствените хора на зимната улица. Фей и Кийт вече не се виждаха. Нямаше снегорини, коли, пешеходци. Дори портриерът вече не ги гледаше.

Странно е, помисли си Джак, да се чувстваш така изолиран и самотен в сърцето на Манхатън.

– Сега какво? – попита припряно Ребека с прикован в колата поглед, прегърнала Дейви с едната ръка, а с другата бръкнала под палтото си, където навярно стискаше пистолета.

– Ще се движим – отвърна Джак, недоволен от отговора си, но прекалено изненадан и прекалено уплашен да измисли нещо по-добро.

Не изпадай в паника.

– Накъде? – вдигна рамене Ребека.

– Към булеварда.

Спокойно. Не се притеснявай. Паниката ще ни свърши.

– Накъдето Кийт тръгна?

– Не. Към другия булевард. Трето авеню. По-близо е.

– Надявам се, че там има хора – въздъхна тя.

– Може да видим и патрулна кола.

– Мисля, че сме много по на сигурно място тук, навън – обади се Пени.

– И аз така мисля, мила моя – съгласи се Джак. – Хайде да вървим сега. И стойте близо един до друг.

Пени хвана ръката на Дейви.

Нападението дойде изведнъж. Нещото се измъкна изпод колата. Пищеше. Съскаше. Очите му светеха в сребърно. Тъмно на фона на

снега. Бързо и пъргаво. Прекалено бързо. Подобно на гушер. Джак успя да види толкова в затъмнената от бурята светлина на уличните лампи, поsegна към пистолета си, спомни си, че куршумите не убиват тия неща, осъзна и че са прекалено близо един до друг, за да рискува да стреля, а тогава нещото вече бе сред тях, ръмжащо и плюещо – и всичко това само за секунда, за време, колкото да кажеш тик, може би и по-малко. Дейви изпищя. И опита да се махне от нещото. Това беше инстинкт. Звярът се хвърли върху ботуша на момчето. Дейви го ритна. Оставаше си там. Джак повдигна Пени и я сложи до стената на страдата. Тя клекна там. Дишаше тежко. В това време гушерът бе започнал да се качва по крака на Дейви. Момчето махаше към него. Препъна се. Залитна. Направи крачка назад. Изпищя за помощ. Подхлъзна се. Падна. Всичко това само в течение на още една секунда, може би две – тик, тик – и Джак изпита чувството, че сънува кошмар като при треска, с объркване на времето, каквото има само насън. Тръгна след момчето, но въздухът му се струваше гъст като сироп. Гушерът сега беше върху гърдите на Дейви, махаше напред-назад с опашка, ноктите на краката му се забиваха в дебелото палто, опитваха се да го съдерат, така че да може после да разпори и корема на момчето, устата му беше широка, муцуната му почти в лицето на момчето – не! – и Ребека стигна там преди Джак. Тик. Отскубна отвратителното нещо от гърдите на Дейви. То зави. Ухапа ръката ѝ. Тя извика от болка. Захвърли гушера.

– Дейви, Дейви, Дейви! – пищеше Пени. Тик. Дейви се бе изправил на крака. Гушерът отново се хвърли към него. Този път Джак го хвана. С голи ръце. По пътя към апартамента на Джеймисънови си бе свалил ръкавиците, за да използва по-лесно пистолета си. Сега потрепна от допира с нещото и го откъсна от момчето. Чу как палтото се раздира от ноктите му. Задържа го на една ръка разстояние. Тик. Усещаше съществуването противно студено и мазно в ръцете си, макар че по някаква причина бе очаквал да бъде горещо – може би заради огъня в черепа му, заради сребърното сияние, което сега мигаше към него от зеещите очни кухини, където трябваше да са очите на демона. Звярът изръмжа. Тик. Опита се да се освободи от него, беше силен, но Джак бе по-силен. Тик. Зарита във въздуха с ноктестите си крака. Тик. Тик. Тик, тик, тик...

– Защо не се опитва да те ухапе – попита Ребека.

– Не знам – задъхан отговори той.

– Какво е по-различно у тебе?

– Не знам.

Но си спомни разговора с Ник Йерволино в патрулната кола, по-

рано днес, когато пътуваха към центъра от харлемския магазин на Карвър Хамптън. И се зачуди...

Нещото-гушер имаше втора уста, на корема си, и тя с остри малки зъби. Цепнатината ѝ зееше към Джак, отваряше се и се затваряше, но и втората уста нямаше по-голямо желание да го ухапе от устата в главата на гушера.

– Дейви, има ли ти нещо? – попита Джак.

– Убий го, татко – извика синът му. Звучеше ужасен, но невредим.
– Моля ти се, убий го. Моля ти се.

– Колко бих искал да мога – въздъхна Джак.

Малкото чудовище се извиваше, скачаше, въртеше се, правеше каквото може, за да се изплъзне от ръцете на Джак. Допирът го отвърщаваше, но той го хвана още по-здраво от преди, стисна го, заби пръсти в студената, мазна плът.

– Ребека, а твоята ръка как е?

– Само драскотина – отвърна тя.

– Пени?

– Аз... добре съм.

– Тогава и тримата се махайте оттук. Идете на булеварда.

– А ти? – разтревожи се Ребека.

– Аз ще задържа това нещо и ще ви дам малко преднина. – Гушерът се замая. – После ще го хвърля колкото мога по-далече и ще ви настигна.

– Не можем да те оставим сам – отчаяно се обади Пени.

– Само за минута-две – успокой я Джак. – Ще ви догоня. Тичам побързо от вас тримата. Няма да е трудно. Хайде тръгвайте. Махайте се оттук преди още някое от тия идиотски неща да ни е нападнало отнякъде. Тръгвайте!

Те се затичаха, децата пред Ребека, като вдигаха облачета сняг след себе си.

Нещото-гушер изсъска на Джак.

Той погледна в огнените очи.

В деформирания череп на гушера огньовете се виеха, гънеха, мигаха, но изобщо не отслабваха, горяха ярко и силно във всички отсенки на бялото и сребърното, но някак не приличаха на горещ огън; изглеждаха студени.

Джак се зачуди какво ли би станало, ако пхне пръст в една от празните очни кухини, във вътрешния огън. Дали щеше наистина да открие пламък? Или беше илюзия? Ако наистина имаше пламък в черепа,

щеше ли да се опари? Или щеше да открие, че на огньовете им липсва топлина, както изглеждаше?

Бели пламъци. Плюене.

Студени пламъци. Съскане. Двете усти на гушера дъвчеха нощния въздух.

Джак искаше да надникне по-навътре в този странен огън.

Приблужи съществото към лицето си.

Взря се в празните очни кухни.

Въртящи се пламъци.

Подскачащи пламъци.

Не можеше да се отърве от чувството, че зад огъня има нещо, нещо удивително и важно, нещо страховито, което той почти съзираше зад блестящата съвършена пиротехника.

Приблужи гушера още малко.

Сега лицето му бе само на сантиметри от муцуната.

Чувстваше как светлината на очите го облива.

Беше тръпчиво студена светлина.

Нажежена.

Учудваща.

Надникна внимателно в черепния огън.

Пламъците за малко не се отдръпнаха, за малко не му разрешиха да види какво има зад тях.

Той присви очи, опита се да види по-добре.

Искаше да разбере голямата мистерия.

Мистерията отвъд огненото було.

Важно беше, искаше, трябваше да я разбере.

Бели пламъци.

Пламъци на снега, на леда.

Пламъци, които криеха съкрушителна тайна.

Пламъци, които зоват...

Зоват...

Почти не чу как вратата на колата се отвори зад него. „Очите“ на нещото-гушер го бяха обладали и почти го бяха хипнотизирали. В съзнанието му снежната улица наоколо се бе позаличила. Още няколко секунди и щеше да е загубен. Но те бяха сбъркали; бяха отворили вратата миг по-рано и той я чу. Обърна се и захвърли колкото можа по-далече нещото-гушер в бурята.

Не изчака да види къде е паднало, не се обърна и да види какво е излязло от лимузината без отличителни знаци.

Просто побегна.

Пред него Ребека и децата бяха стигнали до булеварда. Завиха наляво покрай ъгъла и се изгубиха.

Джак газеше през снега, който на някои места бе почти по-висок от ботушите му, сърцето му биеше като механичен чук, а дъхът му излиташе на бели облачета. Подхлъзна се, едва не падна, възстанови равновесие; тичаше, тичаше и му се струваше, че не бяга по истинска улица, че това е само улица от съня му, кошмарно място, от което не може да избяга.

10

Докато пътуваха с асансьора към четиринайсетия етаж, където бе апартаментът на Ансън и Франсин Дорсет, Фей предупреди:

– И нито дума за вуду и други подобни глупости. Чуваш ли? Ше ни помислят за мръднали.

– Е, аз и не знам за вуду-то – отвърна Кийт. – Но съм адски сигурен, че видях нещо странно.

– Да не си посмял да бълнуваш за това пред Ансън и Франсин. Той ти е съдружник, за Бога. Имате още много да работите заедно. А това ще ти бъде много трудно, ако той си мисли, че ти си някакъв суверен хахо. От борсовия посредник трябва да се излъчва стабилност. Да има вид на banker. Bankeri и борсови посредници. Хората искат да видят стабилни, консервативни служители в посредническата фирма, преди да им поверят спестяванията си. Не можеш да си позволиш да опетниш репутацията си. Освен това бяха само плъхове.

– Не бяха плъхове – възрази той. – Видях...

– Нищо освен плъхове.

– Знам какво съм видял.

– Плъхове – настоя тя. – Но няма да казваме на Ансън и Франсин, че имаме плъхове. Какво ще си помислят за нас? Няма да позволя да разберат, че в къщата ни има плъхове. Франсин и така вече ме гледа отвисоко; тя гледа всички отвисоко; мисли си, че е някаква благородница, с нейния произход. Няма да й дам и най-малко основание. Кълна се, че няма. Нито дума за плъхове. Ще им кажем, че имаме теч на газта. Те не могат да видят нашия вход от апартамента си, а няма да тръгнат навън в такова време, затова ще им кажем, че сме евакуирани заради повреда в газовата инсталация.

– Фей...

– А утре сутринта – решително заяви тя – започвам да търся нова квартира.

– Но...

– Нямам намерение да живея в сграда с плъхове. Просто няма да го направя, а и ти не можеш да очакваш това от мене. Самият ти би трябвало да искаш да се махнем оттам, колкото може по-бързо.

– Но те не бяха...

– Ще продадем апартамента. А може би е вече време изобщо да се махнем от този проклет мръсен град. Тази мисъл ми се върти в главата вече години. Знаеш го. Може би е време да започнем да си търсим нещо в Кънетикът. Знаем, че няма да ти е приятно да пътуваш за работа, но влакът не е толкова лош, пък и си помисли за всички преимущества. Чист въздух. По-голямо жилище за същите пари. Собствен плувен басейн. Няма ли да е хубаво? Може би Пени и Дейви ще идват и ще остават при нас през цялото лято. Не би трябвало да прекарат цялото си детство в града. Това не е здравословно. Да, да, твърдо – захващам се с тази работа от утре.

– Фей, утре всичко ще бъде затворено заради вилицата...

– Това няма да ме спре. Ще видиш. Още утре сутринта.

Вратите на асансьора се отвориха.

По коридора на четиринайсетия етаж Кийт попита:

– Не се ли тревожиш за Пени и Дейви? Оставихме ги така...

– Нищо им няма. – Тя изглежда си вярваше. – Бяха само плъхове.

Ти едва ли мислиш, че плъховете ще ги последват извън сградата. Няколко плъха не са страшни. Аз се тревожа повече от този техен баща, който им казва, че е вуду, плаши ги, пълни им главите с тези глупости. Какво му е станало? Може и да преследва някакъв убиец психопат, но вуду-то няма нищо общо с това. Не говори смислено. Откровено казано, просто не го разбирам; колкото и да се опитвам, просто не мога.

Бяха достигнали вратата на Дорсетови. Кийт звънна.

– Помни, нито дума! – подсети го Фей.

Ансън Дорсет трябва да е чакал с ръка на бравата, след като му позвъниха отдолу, защото отвори веднага, докато Фей още предупреждаваше Кийт.

– Нито дума за какво? – попита той.

– Плъхове – отвърна Кийт. – Изглежда входът ни, съвсем неочаквано, е нападнат от плъхове.

Фей го изгледа убийствено.

Не го беше грижа. Нямаше намерение да се впуска в сложни измислици за газов теч. Много лесно можеше да разберат, че ги лъжат и тогава щяха да приличат на истински глупаци: Така че той разказа на Ансън и Франсин за нашествието от гризачи, но не спомена за вуду или за ранните същества, които бяха излезли от шахтата в гостната. Отстъпи пред Фей по този пункт, защото тя бе напълно права – борсовият посредник трябваше да поддържа репутацията си на консервативен, стабилен и уравновесен човек във всички случаи... или да се разори.

Чудеше се колко ли време трябваше да мине, докато забрави видяното.

Много време.

Много, много време.

Може би никога нямаше да го забрави.

11

Джак се подхлъзна малко, прегази през една преспа, от което в ботушите му влезе сняг, зави зад ъгъла и излезе на булеварда. Не погледна назад, защото се боеше, че ще види духовете – както Пени ги наричаше – по петите си.

Ребека и децата бяха само на трийсетина метра по-напред. Той забърза след тях.

За свое разочарование видя, че те са единствените хора по широкия булевард. Имаше само няколко коли, изоставени, след като са забуксували в снега. Никой не се движеше пеша. И кой човек с всичкия си би тръгнал в ураганните ветрове, по средата на заслепяващата буря? През две пресечки едва се виждаха през снега червени стопове и въртящи се аварийни светлини. Това бе колона снегорини, но и те се движеха в обратната посока.

Настигна Ребека и децата. Не му беше трудно. Те вече не вървяха много бързо. Дейви и Пени едва се мъкнеха. Тичането в дълбок сняг е като тичане с оловни тежести на краката – постоянното съпротивление бързо ги бе изморило.

Джак огледа пътя зад тях. Нямаше и следа от духовете. Но тези същества с очи като фенери щяха да се покажат, и то скоро. Не му се вярваше да се откажат така бързо.

И когато се покажеха, щяха да попаднат на лесна плячка. Още малко и децата щяха да започнат уморено да влачат крака.

Джак също не се чувстваше особено енергичен. Сърцето му биеше така силно и бързо, че скоро сякаш щеше да излезе от гърдите му. Лицето го болеше от студения, хапещ вятър, който жилеше и очите му и ги насълзяваше. Ръцете го боляха, а бяха и изтръпнали, тъй като не бе имал време да си сложи пак ръкавиците. Дишаше тежко и от арктическия въздух гърлото му дращеше, а гърдите го боляха. Краката му замръзваха заради многото сняг, който бе влязъл в ботушите му. Не беше в състояние да осигури кой знае каква закрила за децата и това го караше да се чувства сърдит и уплашен, тъй като той и Ребека бяха единственото, което разделяше децата от смъртта.

Като че ли възбуден от мисълта за заколението им, вятърът зави по-силно, почти радостно.

Оголените от зимата дървета, издигащи се от гнездата си сред широкия тротоар, дрънчаха със заледени клони от вятъра. Това беше звук на раздвижени скелети.

Джак се огледа за място, където да се скрият. Точно пред тях имаше пет тухлени жилищни сгради, всяка с по четири етажа, сгушени между по-високи (макар и по-непривлекателни) постройки.

– Трябва да се скрием. – Джак ги насочи към края на тротоара, по покритите със сняг стъпала, през стъклената входна врата – до фоайето на първата тухлена сграда.

То не беше добре отоплено; в сравнение с нощния студ вън, обаче изглеждаше прекрасно, като в тропиците. Освен това бе чисто и доста елегантно – с медни пощенски кутии и сводест дървен таван, макар че нямаше портиер. Подът бе покрит с мозайка от плочки, на която бе изобразена виеща се лоза, зелени листа и жълти цветя, разположени върху фон в цвят на слонова кост – мозайката бе добре полирана и от нея не липсваше нито една плочка.

Но колкото и приятно да беше, не можеха да останат тук. Фоайето бе ярко осветено. Можеше лесно да ги забележат от улицата.

Вътрешната врата също бе стъклена. Зад нея се простираха коридорът на първия етаж, асансьорът и стълбите. Но вратата бе заключена и можеше да се отвори само с ключ отсам или от автомата в някой от апартаментите.

Апартаментите бяха общо шестнайсет, по четири на всеки етаж. Джак отиде до медните пощенски кутии и натисна копчето на домофона на господин и госпожа Еванс на четвъртия етаж.

От говорителя над пощенската кутия се обади тънък женски глас:

– Кой е?

– Апартаментът на Грофелд ли е? – попита Джак, като много добре знаеше, че не е.

– Не – отвърна невидимата жена. – Сбъркали сте бутона. Пощенската кутия на Грофелд е до нашата.

– Извинявайте.

Госпожа Еванс прекъсна връзката.

Той погледна към входната врата, към улицата зад нея.

Сняг. Тресящи се под вятъра голи, почернели дървета. Призрачен блясък на уличните лампи, обгърнати от бурята.

Но нищо по-лошо от това. Нищо със сребърни очи.

Нищо с много заострени малки зъби.

Засега.

Натисна бутона на Грофелд и попита дали това е апартаментът на Сантини. Казаха му рязко да звънне на съседната пощенска кутия.

Звънна у Сантини готов да ги попита за апартаментта на Портърфийлд. Но семейство Сантини явно очакваха някого или бяха значително по-непредпазливи от съседите си, защото отвориха вътрешната врата, без да питат кой е.

Ребека поведе децата вътре, а Джак тихо ги последва, като затвори вратата на фоайето зад гърба си.

Би могъл да използва и полицейската си карта, за да влезе, но това би отнело много време. С непрекъснатото нарастване на престъпността хората напоследък бяха станали по-подозрителни. Ако бе започнал без заобикалки с госпожа Еванс в началото, тя не би приела думата му, че е ченге. Би поискала да слезе долу – с право, – за да види значката му през стъклената врата. Дотогава демоничните Убийци на Лавел можеше да са минали покрай сградата и да са ги забелязали.

Освен това Джак не искаше да замесва и други хора, защото така би изложил живота им на риск, ако духовете пристигнеха изведнъж и нападнеха.

Ребека явно споделяше грижата му за другите хора, защото предупреди децата да не вдигат шум, докато ги водеше към полутъмна ниша под стълбите вдясно от главния вход.

Джак се присъедини към тях в ъгълчето, по-далече от вратата. Не се виждаха от улицата или от стълбите, дори и някой да се наведеше специално над перилото.

След по-малко от минута на няколко етажа над тях се отвори врата. Стъпки. После някой, очевидно господин Сантини, извика:

– Алекс? Ти ли си?

Те останаха мълчаливи и неподвижни под стълбите.

Господин Сантини чакаше.

Отвън вятърът свиреше.

Господин Сантини слезе няколко стъпала:

– Има ли някой там?

Махай се, мислеше си Джак. Нямах никаква представа в какво би могъл да се забъркаш. Махай се.

Човекът като че ли възприе по телепатия предупреждението на Джак, защото се върна в апартамента си и затвори вратата.

Джак въздъхна.

Накрая Пени попита с разтреперан шепот:

– Как ще разберем кога ще е безопасно да излезем отново навън?

– Ще почакаме малко и когато видим, че всичко е наред... аз ще изляза и ще погледна – тихо отвърна Джак.

Дейви трепереше, като че ли тук бе по-студено отколкото вън. Избърса потеклия си нос с ръкав:

– Колко време ще чакаме?

– Пет минути. – Ребека също шепнеше. – Най-много десет. Тогава ще са си отишли.

– Така ли?

– Разбира се. Може и сега да са си отишли.

– Наистина ли? – попита Дейви. – Вече?

– Разбира се – увери го Ребека. – Доста вероятно е да не са ни последвали. Но дори и да са тръгнали след нас, няма да висят наоколо цяла нощ.

– Няма ли? – усъмни се Пени.

– Не, не, не – отсеке Ребека. – Разбира се, че няма. Дори духовете се уморяват, ще знаете.

– Те това ли са? – зачуди се Дейви. – Духове? Наистина ли?

– Е, трудно е да се каже точно как трябва да ги наричаме – махна с ръка Ребека.

– Духове беше единствената дума, която ми дойде наум, когато ги видях – обясни Пени. – Просто тя ми хрумна.

– И е чудесна дума – похвали я Ребека. – Не би могла да измислиш нещо по-добро според мене. И, както знаеш, ако се замислиш за всички приказки, които си чула, духовете винаги повече лаят, отколкото хапят. Обикновено всичко, което са направили на хората, е да ги уплашат. Така че ако бъдем търпеливи и внимателни, много внимателни, всичко ще се оправи.

Джак се възхищаваше от умението на Ребека да се държи с децата, оценяваше как добре успява да ги успокои. Самият ѝ глас сякаш вдъхваше надежда. Тя непрекъснато ги докосваше, докато им говореше, потупваше ги и ги галеше, смиряваше ги.

Джак повдигна ръкав и погледна часовника си.

Десет и четиринайсет.

Четиримата се бяха свили в сенките под стълбите и чакаха. Чакаха.

ШЕСТА ГЛАВА

1

Лавел лежа известно време върху пода на тъмната спалня – беше замаян и изтръпнал от болка, дишаше тежко. Когато Ребека Чандлър бе стреляла по няколко от дребните убийци в апартамента на Джеймисънови, Лавел се намирал в психически контакт с тях и бе почувствал сам съприкосновението на куршумите с телата им. Не бе ранен, не повече отколкото което и да е от демоничните същества. Кожата му не бе разкъсана. Не кървеше. Сутринта нямаше да има белези или протривания на кожата. Но бе изпитал допира на куршумите по ужасяващо истински начин и за кратко време бе изгубил съзнание.

Сега не беше в безсъзнание. Само дезориентиран. Когато болката започна да намалява, той залази по корем из стаята, без да е сигурен какво търси, без да знае дори къде е. Постепенно дойде на себе си. Изпълзя до леглото, легна върху матрака, изви гърба си и изстена.

Мракът го докосваше.

Мракът го лекуваше.

По прозорците падаше сняг.

Мракът дишаше над него.

Покривните греди скърцаха от вятъра.

Мракът му шепнеше.

Мрак.

Накрая болката изчезна.

Но мракът остана. Той го прегръщаше и милваше. От него бозаеше. Нищо друго не можеше да го успокои така пълно и дълбоко както мрака.

Въпреки тревожните си и болезнени преживявания, той нетърпение очакваше да се възстанови психическия контакт със съществата, които

преследваха Досънови. Лентите все още бяха завързани за глезените, китките, гърдите и главата му. Петната котешка кръв още бяха по бузите му. Устните му все така бяха обагрени с кръв. Кръвният уеуе още стоеше на гърдите му. Трябваше единствено да повтори необходимите напеви, което той направи загледан в сенчестия таван. Постепенно спалнята покрай него избледня и той отново беше със сребристооката глутница, която неуморно преследваше децата на Досън.

2

Десет и петнайсет.

Десет и шестнайсет.

Докато бяха скупчени под стълбите, Джак разгледа ухапването по лявата ръка на Ребека. Трите пробождания бяха разположени на площ не по-голяма от монета, върху най-месестата част на дланта ѝ, имаше и малко разкъсване на кожата, макар че нещото-гушер не я бе ухапало дълбоко. Кожата бе съвсем малко подута. Раната вече не кървеше, имаше само съсирена кръв.

– Как се чувстваш?

– Малко ми пари. – отвърна тя.

– Само това ли?

– Ще се оправи. Ще си сложа ръкавицата отгоре, така раната няма да се отвори и да закърви пак.

– Поглеждай я все пак. Ако се появи обезцветяване или ако се подуе още, може би ще трябва да отидем в болница.

– И какво да кажа на лекаря, че ми се е случило?

– Ще му кажеш, че те е ухапал дух, какво друго?

– Може би ще си струва да се види изражението му.

Десет и седемнайсет.

Джак огледа палтото на Дейви, което гушерът яростно бе драл. Дрехата бе солидна и добре изработена, платът бе все пак ноктите на съществуването го бяха пробили изцяло поне на три места, бяха проникнали и през ватираната подплата.

Беше истинско чудо, че Дейви бе останал невредим. Макар ноктите да бяха преминали през палтото като през покривка за маса, те не бяха разпразили пуловера или ризата на момчето, дори не бяха одраскали кожата му.

Джак си помисли колко малко му бе останало да загуби и Дейви, и

Пени, а отчетливо съзнаваше, че все още може да ги загуби преди да приключи случаят. Опря ръка в нежното лице на сина си. У него разцъфна ледено предчувствие за тежка загуба и пръсна замръзналите си цветове на ужас и отчаяние. Гърлото му се сви. Застави се да съдържи сълзите си. Не бива да плаче. Децата щяха да се обезкуражат съвсем, ако го видят разплакан. Освен това, ако се поддадеше на отчаянието сега, това би значило, че отстъпва – не много, но не и незначително – пред Лавел. Лавел беше зъл, а не обикновен престъпник, не само покварен, но зъл, възплъщаваше същината на злото, а то разчиташе на отчаянието. Най-добрите оръжия срещу злото бяха надеждата, оптимизмът, решителността и вярата. Шансът им да оцелеят зависеше от способността им да се надяват, да вярват, че животът (а не смъртта) е съдбата им, да вярват, че доброто може да сломи злото, просто да вярват. Нямахше да загуби децата си. Нямахше да позволи на Лавел да му ги отнеме.

– Е – обърна се той към Дейви, – това е много проветриво за зимно палто, но може да се уреди нещо. – Той свали дългия си шал, уви го около разкъсаното палто на момчето, опасва два пъти гърдичките му и го завърза около кръста му. – Така. Това ще прикрие дупките. Добре ли си, капитане?

Дейви кимна и се опита решително да изглежда по-смел:

– Татко, не мислиш ли, че сега ти трябва вълшебна сабя?

– Вълшебна сабя? – повтори Джак.

– Е, нали това ти е нужно, ако трябва да убиеш множество духове? – сериозно попита момчето. – Във всички приказки обикновено имат вълшебна сабя или вълшебен жезъл, нали, а може би само някакъв вълшебен прах – това винаги им вижда сметката на духовете, вещиците, човекоядците или на каквото там трябва да се види сметката. Е, понякога имат и нещо друго, какво беше... вълшебен скъпоценен камък или пръстен на магьосник. А след като вие с Ребека сте детективи, може би ви трябва пистолет за духове. Дали в полицията имат нещо такова? Пистолет за духове.

– Не знам, право да ти кажа. – На Джак много му се искаше да притисне силно момчето си. – Но това е страшно хубаво предложение, синко. Ще проуча въпроса.

– Ако пък нямат – продължи Дейви, – може би можеш просто да помолиш някой свещеник някак да благослови собствения ти пистолет, дето си го имаш, и тогава ще можеш да го заредиш с много-много сребърни куршуми. Това правят с върколаците, нали знаеш?

– Знам. И това е добро предложение. Истински се радвам, че

мислиш как да ги бием тия неща. Радвам се, че не се предаваш. Това е най-важното – да не се предаваме.

– Така е. – Дейви решително издаде брадичка. – Знам това.

Пени наблюдаваше баща си през рамото на Дейви.

Усмихна му се и му намигна.

Той също й намигна.

Десет и двайсет.

С всяка отминала минута на спокойствие Джак се чувстваше по-сигурен.

Не сигурен. Само по-сигурен.

Пени му разказа съвсем сбито за собствените си контакти с духовете.

Когато момичето завърши, Ребека погледна към Джак:

– Той ги е държал под око значи. Винаги е знаел къде да ги намери, когато дойде времето.

Джак се обърна към Пени:

– Боже мой, малката ми, защо не ме събуди снощи, когато нещото е било в стаята ви?

– Не го видях наистина...

– Но си го чула.

– Само това.

– И бухалката за бейзбол...

– Освен това – продължи Пени с изненадващо странно притеснение, като отбягваше погледа му – ме беше страх да не си помислиш, че пак... съм... полудяла.

– А? Пак? – Джак примигна. – Какво, за Бога, искаш да кажеш – пак?

– Е... нали знаеш... след като мама умря... как бях тогава... когато имах... неприятности.

– Но ти не беше луда. Имаше нужда само от малко консултации, това е всичко, мила моя.

– Така го наричахте всички – едва чуто промълви момичето. – Консултант.

– Да. Доктор Ханаби.

– Леля Фей, чичо Кийт, всички го наричаха консултант. И понякога лекар.

– Той беше точно това. Трябваше да те посъветва как да преодолееш скръбта по майка ти.

Момичето поклати глава – не:

– Един ден, докато го чаках в кабинета му... и той не дойде, за да почнем разговора веднага... започнах да чета дипломите му от колежа в рамките по стените.

– И?

– Открих, че е психиатър – явно смутена обясни Пени. – Психиатрите лекуват лудите хора. И тогава разбрах, че съм малко... луда.

Учуден и поразен от мисълта, че това недоразумение би могло да продължи още дълго, Джек възкликна:

– Не, не, не. Мила моя, ти всичко си объркала!

Ребека се намеси:

– Пени, в повечето случаи психиатрите се занимават с обикновени хора и обикновените им проблеми. Проблеми, каквито всички ние имаме в един или друг момент от живота си. Това са главно емоционални проблеми. Такива са били и твоите. Емоционални проблеми.

Пени я погледна срамежливо и се намръщи. Явно ѝ се искаше да повярва.

– Занимават се, разбира се, и с някои психически проблеми – продължи Ребека. – Но в кабинетите им, сред постоянните им пациенти, рядко може да се види някой наистина, наистина луд. Истински лудите хора са в болници или живеят постоянно в специални заведения.

– Разбира се. – Джек взе ръцете на Пени и ги задържа. Бяха малки, нежни ръце. Деликатността им и уязвимостта на единайсетгодишното момиченце, което се мислеше за пораснало – всичко това разтърси сърцето му. – Мила моя, никога не си била луда. Нито пък си се доближавала до лудостта. Колко ужасно е, че си се тревожила за това през цялото време.

Момичето премести погледа си към Ребека, после го върна към Джек:

– Сериозно ли говориш? Сериозно ли много обикновени, нормални хора ходят при психиатрите?

– Абсолютно – кимна той. – Скъпа, животът ти не беше лесен – майка ти умря така млада и аз самият бях така съсипан, че не ти помогнах особено много да го преодолееш. Сигурно... мисля, че е трябвало да ти обърна повече внимание. Но се чувствах така зле, така безпомощен и загубен, толкова се съжалявах, че просто не можах да помогна и на двама ни – на тебе и на себе си. Затова те изпратих при доктор Ханаби, когато нещо започна да те мъчи. А не защото беше луда. Нужен ти беше човек, с когото да си поговориш, без той да започне да плаче за майка ти, веднага щом ти се разплачеш за нея. Разбираш ли?

– Да. – В очите на Пени блестяха сълзи.

– Сигурна ли си?

– Да. Наистина, татко. Сега ми е ясно.

– Така че трябваше да дойдеш при мене снощи, когато нещото е било в стаята ти. Особено след като е пробило бейзболната бухалка. Не бих си помислил, че си луда.

– Нито пък аз – обади се Дейви. Аз никога-никога не съм си мислил, че си луда, Пени. Ти си сигурно най-малко лудият човек, когото познавам.

Пени захихика, Джак и Ребека не можаха да сдържат усмивките си, само Дейви не виждаше какво е толкова смешно.

Джак много силно прегърна дъщеря си. Целуна я по лицето и по косата:

– Обичам те, фъстъче.

После прегърна Дейви, увери го, че и него обича. Тогава с нежелание погледна отново часовника си. Десет и двацет и четири.

Откакто бяха влезли в тухлената сграда и се бяха скрили под голямата стълба, бяха изминали десет минути.

– Изглежда не са ни последвали – допусна Ребека.

– Да не бързае толкова – предложи той. – Да почакаме още няколко минути.

Десет и двацет и пет.

Десет и двацет и шест.

Не му се искаше още да излезе навън и да огледа. Изчака още една минута.

Десет и двацет и седем.

Накрая вече не можеше да отлага. Измъкна се изпод стълбите. Направи две крачки, сложи ръка на медната брава... и замръзна.

Бяха тук. Духовете.

Единият се беше закачил за стъклото в средата на вратата. Беше шейсетсантиметрово подобно на червей нещо с разчленено тяло и навярно двацет и четири крака. В устата приличаше на риба – овална форма и зъби, разположени далече зад виещите се смучещи устни. Огнените му очи бяха насочени към Джак.

Той рязко отмести поглед от горещия бял взор, защото си спомни как очите на гущера почти го бяха хипнотизирали.

Зад подобното на червей нещо предното фоайе гъмжеше от други, различни дяволи, всичките дребни, но толкова невероятно зли и уродливи, че Джак се разтрепери и усети как стомахът му се преобръща.

Имаше неща-гуцери в различни размери и форми. Неща-паяци. Неща-пльхове. Два от човекоподобните зверове – единият с опашка, другият с нещо като петльов гребен по главата и през гърба си. Неща-кучета. Раковидни, като котки, змиевидни, като бръмбари, скорпиони и дракони, със зъби и нокти, с шипове, шпори и остри рога – неща. Може би двайсет. Не. Повече от двайсет. Поне трийсет. Пързалияха се и се влачиха по плочките на пода или пълзяха прилепени към стените, оотивните им езици непрекъснато се стрелваха и протягаха зъбите се триеха и скърцаха, очите светеха.

Удивен и отвратен, Джак дръпна ръка от медната брава. Обърна се към Ребека и децата:

– Открили са ни. Тук са. Хайде. Трябва да се махаме. Бързо. Преди да е станало късно.

Измъкнаха се изпод стълбите. Видяха нещото-червей на вратата и глутницата във фойето зад него. Ребека и Пени се взираха в множеството адови изчадия, без да продумат, и двете вече нямаше защо, или не можеха, да пицят. Дейви бе единственият, който изписка. Притисна се към ръката на Джак.

– Трябва вече да са влезли в сградата. В стените – посочи Ребека.

Всички обърнаха глави към решетките на отоплението в коридора.

– Как ще излезем? – попита Пени.

Как наистина?

За миг никой не проговори.

Във фойето други същества се бяха присъединили към нещото-червей върху стъклото на междинната врата.

– Дали има заден вход? – зачуди се Ребека.

– Сигурно – отвърна Джак. – Но ако има, тия неща ще ни чакат и там.

Нова пауза.

Мълчанието потискаше и плашеше – като натрупаната неизразходвана енергия в острието на заредена гилотина.

– Тогава сме в капан – заключи Пени.

Джак усети как сърцето му тупка. Това го свести.

Мисли.

– Татко, не ги оставяй да ме хванат, моля ти се не ги оставяй – отчаяно проплака Дейви.

Джак погледна към асансьора, който беше срещу стълбите. Зачуди се дали дяволите вече са отишли в асансьорната шахта. Дали вратите на асансьора нямаше изведнъж да се отворят и оттам да излезе вълна от

съскаща, ръмжаща, шракаща смърт?

Мисли!

Грабна ръката на Дейви и тръгна към стълбите.

Ребека ги последва заедно с Пени и попита:

– Къде отиваш?

– Насам. Тръгнаха по стъпалата към втория етаж.

– Но ако са в стените, те ще бъдат из цялата сграда – обади се Пени.

– Бързо – беше единственият отговор на Джек. Той ги поведе по стъпалата с бързи крачки.

В апартамента на Карвър Хамптън над магазина му в Харлем бяха запалени всички лампи. Абажурите, лампите за четене, настолното осветление – всичко блестеше, нито една стая не бе оставена на сенките. В няколкото тъмни ъгъла, до които не достигаше светлина, бяха запалени свещи – много от тях стояха изправени в чинии, тигани и форми за кейкове.

Карвър седеше край прозореца на малката кухненска маса, силните му кафяви ръце бяха заключени около чаша уиски. Взираше се в падащия сняг и от време на време отпиваше от питието си.

Кухнята имаше неоново осветление. И над печката гореше крушка. Запалено бе и над умивалника. Близо до него на масата имаше кутийки кибрит и три кутии със свещи – да не би от бурята да спре токът.

Тази нощ мрак не трябваше да има.

Из града сновяха чудовищни неща.

Те се хранеха от мрака.

Макар че нощните пътници не бяха изпратени подир Карвър, той ги усещаше от бурните улици – дебнеха плячка, бяха гладни, излъчваха осезаемо зло, чистото и върховно зло на древните. Пуснатите сега из улиците същества имаха такова противно и неопишуемо присъствие, че не можеха да останат незабелязани от човек със силата на Карвър. За човек, надарен със способността да открива нахлуването на извънземни сили, самото им съществуване бе непоносимо опъване на нервите, на душата. Приемаше, че са адските посланици на Лавел, заети със задачата брутално да унищожат фамилията Кармаза; доколкото той знаеше, в Ню Йорк нямаше друг бокор, който би съумял да привика такива същества от подземния свят.

Отпи от уискито си. Искаше да се напие като свиня. Но не беше голям пияч. Освен това точно тази нощ трябваше да бъде нашрек, да се владее напълно. Затова си позволи само няколко глътки.

Портите са били отворени. Самите порти на ада. Само малко. Резето едва е било изтеглено. И като прилагаше огромната си сила на бокор, Лавел удържаше портите под напора на демоничните същества, които искаха да излязат. Карвър усещаше всичко това по въздушните течения, по невидимите и беззвучни приливи от благотворни и зли енергии, които прииждаха и се носеха над огромния град. Отварянето на портите беше изключително опасна стъпка. Малцина са бокорите, които можеха да го направят. И от тях още по-малко биха събрали смелост за такова нещо. Тъй като Лавел очевидно беше един от най-силните бокори, които някога са рисували уеуе, имаше сериозни основания да се вярва, че той ще съмее да запази контрола върху портите и че когато унищожи фамилията Карамаза, ще съмее да върне обратно съществата, които е извел от ада. Но ако загубеше контрола дори за миг...

Тогавя Господ да ни е на помощ, помисли си Карвър. Ако той ни помогне. Ако той може да ни помогне.

Порив на вятъра се блъсна с ураганна сила в сградата и зави в корнизите ѝ.

Прозорецът пред Карвър задрънча, като че ли нещо повече от вятъра бе застанало отвън и искаше да го хване. Въртящо се множество снежинки се опря в стъклото. Невероятно, но тези стотици и стотици спрени и трепкащи парченца сняг като че ли образуваха лице, което се хилеше и мръщеше на Карвър. Макар че вятърът пуфтеше, удряше, сменяше посоката си и пак се връщаше, невероятното лице не се разпаднаше и не се разнасяше от вятъра; висеше там, съвсем близо до рамката, неподвижно, като нарисовано.

Карвър сведе очи. След малко вятърът поутихна.

Когато воят му накрая се превърна в стенание, той отново погледна. Снежното лице бе изчезнало.

Отпи от чашата си. Уискито не го стопляше. Тази нощ нищо не можеше да го стопли.

Едната причина да иска да се напие беше чувството за вина. Вина изпитваше, защото бе отказал да помогне повече на лейтенант Досън. Това беше грешка. Положението бе така бедствено, че не биваше да мисли единствено за себе си. Все пак портите бяха отворени. Светът бе изправен пред прага на Армагедон² – и то само заради бокор, тласкан от самолюбие, гордост и неутолима кръвожадност, който бе готов да поеме

---

2. Армагедон, предсказаната от Библията последна битка между силите на доброто и злото – Б.пр.

всеки риск, колкото и глупав да е той, за да уреди свой личен въпрос. В такива времена хунгонът има определени задължения. Тъкмо сега трябваше да прояви смелост. Вината го тормозеше и защото непрестанно си спомняше за среднощната черна змия, изпратена му от Лавел, а измъчван от тази картина, той не можеше да събере необходимата смелост, за да изпълни задължението си.

Дори и да се осмелеше да се напие, той щеше да продължи да носи бремето на вината си. То бе прекалено тежко – огромно, за да се преодолее само с пиене.

Затова сега той пиеше с надеждата да си даде кураж. За уискито бе характерно, че в умерени количества може да превърне в герои хората, които при други обстоятелства са само палячовци.

Трябваше да събере смелост и да се обади на лейтенант Досън, да му каже. Искам да помогна.

По-вероятно бе обаче Лавел да го унищожи, защото се е намесил. А каквато и смърт да избере Лавел, тя нямаше да бъде приятна.

Отпи от уискито си.

Погледна към телефона на отсрещната стена.

Обади се на Досън, казваше си.

Не можеше да се помръдне. Погледна към нощната виелица отвън. Потрепери.

4

Задъхани, Джак, Ребека и децата стигнаха площадката на четвъртия етаж в тухлената сграда.

Джак погледна по стъпалата, откъдето бяха дошли. Засега нищо не ги преследваше.

Разбира се, нещо би могло да се подаде всеки миг от стените. Целият проклет свят се бе превърнал в панаирджийска зала.

Коридорът водеше към четири апартамента. Джак ги преведе покрай всички тях, без да чука и без да звъни някъде.

Оттук нямаше да дойде помощ. Тези хора не можеха да направят нищо за тях. Трябваше да разчитат само на себе си.

В края на коридора имаше врата без табела. Джак се молеше да е това, за което я мислеше. Натисна бравата. Отсам беше отключена. Отвори я предпазливо, защото се боеше да не би духовете да ги чакат от другата страна. Тъмнина. Нищо не се втурна към него. Опипа за ключа

на осветлението, като наполовина очакваше да докосне нещо гадно. Но не. Нямаше духове. Само ключ. Клик. Да, ето за какво се бе надявал – последно стълбище, значително по-стръмно и по-тясно от осемте участъка, които вече бяха извървели; водеше към залостена врата.

– Хайде – подкани ги той.

Без да му задават въпроси, Дейви, Пени и Ребека го последваха шумно по стъпалата. Бяха уморени, но все още достатъчно уплашени, за да не забавят ход.

Вратата най-горе имаше две резета и бе укрепена с желязна подпора. През покрива тук явно не можеше да влезе крадец. Джак дръпна двете резета, вдигна подпората и я подпря отстрани.

Вятърът се опитваше да задържи вратата затворена. Джак я натисна с рамо и тогава вятърът я подхвана – вместо да бута, я издърпа, отскубна я от него и я запрати навън с такава сила, че тя силно се трясна във външната стена. Прекрачи прага и излезе на гладкия покрив.

Тук горе, бурята бе жив организъм. С лъвска ярост тя изскачаше от нощта, минаваше перилото, реवेशе, смъркаше и хъркаше. Дръпна палтото на Джак. Изправи напълно косата му, после я залепи за главата и пак я изправи. Дъхна в лицето му с ледения си дъх, плъзна със студени пръсти под яката на палтото му.

Джак премина към края на покрива, който бе най-близо до съседната тухлена сграда. Назъбеното перило бе високо до кръста му. Опря се на него и огледа мястото. Както бе очаквал, пролуката между двете сгради беше само около метър и двайсет.

Ребека и децата дойдоха при него и той им каза:

– Ще го пресечем.

– По какво ще минем? – попита Ребека.

– Наоколо трябва да има нещо, което да ни свърши работа.

Обърна се и проучи покрива, който не беше съвсем тъмен; всъщност имаше някакво лунно сияние заради блестящата снежна покривка. Доколкото виждаше, нямаше разхвърляни дъски или нещо друго, което би могло да послужи за мост между двете сгради. Изтича до горната част на асансьора и огледа пристройката от двете страни, провери и в малкото помещение при горния край на стълбите, но не откри нищо. Може би имаше нещо полезно под снежната покривка, но нямаше как да го открие, без първо да разрови целия покрив.

Върна се при Ребека и децата. Пени и Дейви бяха клекнали до перилото, което донякъде ги пазеше от хапещия вятър, но Ребека се изправи да го посрещне.

- Трябва да скачаме – реши той.
  - Какво?
  - Отсреща. Трябва да скочим отсреща.
  - Не можем – отсече тя.
  - Съвсем малко над метър е.
  - Но няма откъде да се засилим.
  - И не е нужно. Съвсем малко разстояние е.
  - Ще трябва да се оправим на тази стеничка – посочи тя перилото
- и да скочим оттам.
- Да.
  - В този вятър поне един от нас ще загуби равновесие още преди да скочи – ще го духне някой внезапен пристъп на вятъра и ще падне долу.
  - Ще успеем. – Джак се опитваше по някакъв начин да ги зарази със собствения си ентузиазъм.
- Тя поклати глава. Косата ѝ влезе в очите. Отметна я:
- Ако имаме късмет, може би ти и аз ще го направим. Може би. Но не и децата.
  - Добре. Значи един от нас ще скочи на другия покрив, а другият ще остане тук и ще си подадем децата – отгук натам.
  - Ще си ги подадем над пролуката?
  - Да.
  - На двайсетметрова височина?
  - Не е чак толкова опасно. – Искаше му се да си вярва. – От тези два покрива ние можем да се пресегнем и да си допрем ръцете.
  - Да си допрем ръцете е едно. Но да прехвърлим нещо тежко като дете...
  - Аз ще се убедя, че ти си ги хванала здраво преди да ги пусна. А ти можеш да ги издърпаш, можеш да се опреш на онова перило. Не е страшно.
  - Пени вече е доста едро момиче.
  - Не чак толкова. Ще се оправим.
  - Но...
  - Ребека, тези неща са в сградата, право под краката ни и ни търсят в този миг.
  - Кой ще е пръв? – кимна тя.
  - Ти.
  - Боже, благодаря ти.
  - Мога да ти помогна да се качиш на стеничката и да те придържам там до секунда преди да скочиш. Така почти няма да имаш възможност

да изгубиш равновесие и да паднеш.

– Но след като аз се прехвърля и си подадем децата кой ще помогне на тебе да се качиш и ще пази равновесието ти?

– Остави аз да се тревожа за това, когато му дойде времето.
Вятърът фучеше като товарен влак по покрива.

5

Снегът не се задържаше върху ламаринената барака в задната част на двора на Лавел. Падащите снежинки се топяха още щом докоснеха покрива и стените на малката барака. От подветрената страна на покрива се виеха струйки пара, достигаха до вилицата и след това се загубваха. В самата барака бе задушно и горещо. Нищо не се движеше освен сенките. Излизащата от дупката в пода неравномерно пулсираща оранжева светлина беше малко по-ярка от преди. Трептенето ѝ караше сенките да играят и затова всеки неодушевен предмет върху пръстения под сякаш се движеше.

Студеният ношен въздух не беше единственото нещо, което не успяваше да проникне през тези ламаринени стени. Дори писъците и стенианията на бурята тук не се чуваха. Атмосферата в бараката бе неестествена, тайнствена и тревожна, като че ли помещението бе изведено от нормалното време и пространство и сега висеше в пустотата.

Единственият звук идеше от дълбините на ямата. Беше далечно съскане, мърморене, шепот и ръмжене, като десет хиляди гласа, долитащи отдалече, като рев на тълпа, заглушен от разстоянието. Сърдита тълпа.

Изведнъж звукът се усили. Не особено. Само малко.

В същия миг оранжевата светлина засвети по-ярко от всякога досега. Не особено. Само малко по-ярко. Беше като че ли вратите към пещ, и без това откренати, се бяха отворили още няколко сантиметра.

Вътрешността на бараката също се позатопли.

Слабият мирис на сяр се усили.

И нещо странно стана с дупката сред пода. Навсякъде по обиколката ѝ отломки пръст се откачаха и падаха навътре, далече от ръба, и се загубваха из тайнствената светлина от дъното. Както и нарастването в яркостта на светлината, така и тези промени в ръба на дупката не бяха големи, а незначителни количествени промени. Диаметърът се увеличи с не повече от два сантиметра. Пръстта престана да пада. Ръбът се

стабилизира. В бараката отново всичко бе напълно неподвижно.
Само ямата сега бе по-голяма.

6

Стеничката с перилото бе широка двайсет и пет сантиметра. На Ребека ѝ изглеждаше не по-широка от опънато въже.

Поне не беше заледена. Вятърът не оставяше снегът да навали върху тясната повърхност, пазеше я чиста и суха.

Ребека се закрепил с помощта на Джек върху стеничката в полуприведена поза. Вятърът я клатеше и тя бе убедена, че щеше да е паднала, ако го нямаше Джек.

Опита се да пренебрегне вятъра и хапещия сняг, който бодеше откритото ѝ лице, не обръщаше внимание и на пропастта пред себе си; насочваше очите и ума си само към покрива на съседната сграда. Трябваше да скочи достатъчно далече, за да премине отсрещното перило преди да се приземи на покрива. Ако скокът ѝ се окажеше по-къс и се озовеше върху високата до кръста стеничка, върху тази жалка каменна лента, щеше да загуби равновесие за миг, Дори и да се приземеше на двата си крака. В този миг на най-голяма уязвимост вятърът щеше да я грабне и тя би паднала – или напред, върху покрива, или назад, в пространството между двете сгради. Дори не си позволяваше да си помисли за тази възможност и не гледаше надолу. Стегна мускулите си, опря ръце до тялото си и извика:

– Сега.

Джек я пусна и тя скочи в нощта, вятъра и шибация сняг.

Усети, вече във въздуха, че не се е изтласкала достатъчно силно, знаеше, че няма да стигне до другия покрив, знаеше, че ще се блъсне в стеничката, знаеше, че ще падне назад, знаеше, че ще умре.

Но онова, което знаеше, че ще се случи, не стана. Подмина перилото и стигна покрива; краката ѝ се хлъзнаха и тя падна по гръб – достатъчно силно, за да я заболи, но не чак да си счупи някоя кост.

Когато се изправи, видя порутен гълъбарник. Гледането на гълъби не беше нито често срещано, нито необикновено в тази част на града; всъщност този гълъбарник бе по-малък от повечето – нямаше и два метра. Един поглед ѝ стигаше, за да прецени, че този тук не бе използван от години. Беше толкова остарял и разнебитен, че скоро кафез щеше да се превърне в купчина смет.

Извика на Джак, който я гледаше от другата сграда

– Мисля, че може би открих мост! С ясно съзнание, че времето тече много бързо, тя изгърси снега от покрива на кафеза и видя, че изглежда бе направен от шест единични двуметрови дъски от трисантиметров шперплат. Това бе дори по-добре, отколкото бе предполагала – нямаше да се занимава с две-три отделни парчета. Шпетплатът бе боядисван многократно в течение на годините и боята го бе предпазила, след като гълбарникът е бил зарязан и повече не са го поддържали; изглеждала достатъчно як, за да издържи децата и дори Джак. Плоскостта бе свободна от едната страна, което много я улесняваше. След като изгърси и останалия сняг от покрива на кафеза, тя го хвана откъм свободната страна и дръпна дъската нагоре и към себе си. Част от пироните изскочиха заедно с дървото, други се отчупиха, защото явно бяха много ръждясали. След няколко секунди бе освободила целия шперплат.

Довлачи го до перилото. Ако се опиташе да го прехвърли през стеничката, вятърът щеше да го подхване, да духне в него като в платно, да го повдигне, да го изтръгне от ръцете ѝ и да го запрати като хвърчило сред бурята.

Трябваше да изчака затишие. То дойде доста бързо и тя подхвана шпертплата, закрепил я върху перилото и го плъзна към протегнатите ръце на Джак. След миг, когато вятърът отново задуха, те бяха наместили моста си. Сега, като го държаша двамата, можеха да го притискат към мястото му, дори и да попадне в средата на въздушно течение.

Пени първа извървя краткото разстояние, за да покаже на Дейви колко е лесно. Беше легнала по корем, стискаше с ръце краищата на гредата и се изтласкваше напред. Убеден, че това може да стане, Дейви успешно мина след нея.

Джак мина последен. Когато стъпи върху моста, отзад естествено не остана никой, който да придържа края му. Тежестта му обаче задържа шпертплата на място и той спокойно отскочи от него при поредното затишие на вятъра. После заедно с Ребека издърпа дъската обратно на покрива.

– А сега? – попита тя.

– Само една сграда не ни стига – отвърна той. – Трябва повече да се отдалечим от тях.

С помощта на шпертплата прекосиха пролуките между втората и третата сграда, минаха от третия покрив на четвъртия, а после от четвъртия на петия. Следващата сграда вече беше десетина-дванайсет етажа по-висока. Прескачането им от покрив на покрив бе приключило,

което не беше лошо, тъй като ръцете им бяха започнали да ги болят от вдигането на тежката шперплатова дъска.

Ребека се беше навела от края на четвъртата тухлена сграда и бе погледнала към алеята, четири етажа под тях. Там имаше известна светлина – улични лампи от двете страни на сградата и още една в средата, плюс отраженията от прозорците на целия първи етаж. Не видя духове из алеята, нито каквото и да е живо същество – само сняг на наноси и купчини, преспи, завъртани от кратки течения; снегът по слабо фосфоресциращите улици приличаше на пелерини на призраци, впуснали се пред вятъра. Може би имаше духове, свити някъде из сенките, макар че не ѝ се вярваше, защото не забеляза никакви светещи очи.

Черна, желязна, извита, пожарна стълба се спускаше на зигзаг покрай задната стена на сградата. Джак се спусна първи, като на всяка площадка изчакваше Пени и Дейви; беше готов да смекчи удара, ако някой от тях се подхлъзнеше по студените, покрити със сняг, понякога и заледени стъпала.

Ребека се спусна последна от покрива. На всяка площадка се спираше и оглеждаше алеята, всеки път очакваше да види странни, заплашителни същества да скачат през снега към долния край на пожарната стълба. И всеки път не виждаше нищо.

Обърнаха се надясно, когато всички слязоха на алеята, отдалечиха се от тухлените жилищни сгради и се затичаха с всички сили към страничната улица. Вече бяха обърнали бяга си в бързо ходене, когато се отклониха от Трето авеню и се насочиха към центъра на града. Нищо не ги преследваше.

Нищо не се показваше от тъмните входи, които подминаваха.

Засега изглеждаха в безопасност. Нещо повече... изглежда целият огромен град им принадлежеше, като че ли бяха единствените четирима оцелели след деня на страшния съд.

Ребека никога не бе виждала такъв силен сняг. Разярената, шибача и удряща буря подхождаше повече на откритите полярни площи отколкото на Ню Йорк. Лицето ѝ бе изтръпнало и очите сълзяха, от постоянната борба да се задържи на крака я болеше всяка става и всеки мускул в тялото.

На две трети от пътя към Лексингтън авеню Дейви се препъна, падна и просто не можа вече да събере сили, за да продължи сам. Джак го взе на ръце.

На вид Пени също бе изтощена до крайна степен. Скоро щеше да се наложи Ребека да поеме Дейви, а Джак да вдигне Пени.

А докъде и с каква скорост можеха да очакват да се придвижат при тези обстоятелства? До не особено далече. И не кой знае колко бързо. Трябваше им да открият превозно средство в следващите няколко минути.

Достигнаха булеварда и Джак ги отведе до голяма стоманена решетка сред настилката, от която излизаха облаци пара. Беше излаз за проветрение на някакъв подземен тунел, най-вероятно от метрото. Джак свали Дейви долу и момчето се задържа на крака. Явно щеше да се наложи пак да го носят, когато тръгнаха. Изглеждаше ужасно – лицето му бе изпито, измъчено и много бледо; имаше огромни тъмни кръгове под очите си. Сърцето на Ребека се сви заради него, искаше ѝ се да може да направи нещо, за да го накара да се чувства по-добре, но и тя самата не се чувстваше кой знае колко блестящо.

Нощта бе прекалено студена, а въздухът от решетката не беше достатъчно топъл, за да загрее Ребека, която стоеше в края на решетката и оставяше вятъра да отвява лошата миризма; имаше обаче поне някаква илюзия за топлина, а в момента и само илюзията бе достатъчно окуражаваща. Ребека се обърна към Пени:

– Ти как си, мила?

– Добре съм – отвърна момичето, макар че изглеждаше изтощено. – Само се тревожа за Дейви.

Издръжливостта и смелостта на момичето изумиха Ребека.

– Трябва да се доберем до кола – сви рамене Джак. – Ще чувствам, че сме в безопасност само ако сме в кола и се движим; не могат да се доберат до нас, когато сме в движение.

– И ш-ш-ще бъде т-т-топло в колата – добави Дейви.

Но единствените коли по улицата бяха спрените до бордюра, които не можеха да се достигнат заради снежната стена, натрупана от снегорините, която още не беше махната. А ако е имало изоставени коли в средата на улицата, те вече са били отнесени от аварийните служби.

Наоколо сега не се виждаха никакви работници. Нямаше и снегорини.

– Дори и да откриехме някъде тук кола, която не е затънала – замисли се Ребека, – едва ли на нея ще има ключове или пък вериги за сняг на гумите.

– Аз не говорех за тези коли – обясни Джак. – Но ако намерим телефонен автомат и се обадим до участъка, бихме могли да ги помолим да ни изпратят служебна кола.

– Онова там не е ли телефон? – Пени посочи от другата страна на

широкия булевард.

– Снегът е толкова дебел, че не мога да бъда сигурен. – Джак се вираше натам. – Може да е телефон.

– Тогава да отидем да видим – предложи Ребека.

Още докато говореха, между две от стоманените прегради на решетката се подаде малка ръка с остри нокти.

Дейви я видя пръв, извика и отстъпи от издигащата се пара.

Ръка на дух.

И още една, която задраска по ботуша на Ребека. Тя я настъпи, видя светещите сребърно-бели очи в тъмнината под решетката и отскочи назад.

Появи се трета ръка и четвърта; Пени и Джак също се магнаха. Изведнъж цялата стоманена решетка издрънча в кръглия си улей, вдигна се в единия край и отново падна, но веднага се повдигна отново, този път три-четири сантиметра, подскочи и издрънча отново. Глутницата отдолу се опитваше да се измъкне от тунела.

Макар че решетката беше голяма и изключително тежка, Ребека бе сигурна, че съществата отдолу ще успеят да я разместят и ще се измъкнат от мрака и парата. Джак навярно мислеше същото, защото вдигна Дейви и побегна. Ребека хвана ръката на Пени и се завтече след него сред вилицата на улицата. Не се движеха обаче достатъчно бързо, изобщо не се движеха както трябва. Никой не смееше да се обърне.

Пред тях, в далечната страна на отделното улично платно, един джип се показа от завоя – гумите му се въртяха съвсем леко в снега. Имаше отличителните знаци на градската служба по поддържане на улиците.

Джак, Ребека и децата се бяха насочили към центъра, а джипът отиваше в обратната посока. Джак забърза през булеварда, пресече разделителната полоса и се насочи към най-дясното платно, като се опитваше да стигне там преди джипа.

Ребека и Пени го последваха.

Ако шофьорът ги бе забелязал, това по нищо не пролича. Не забави ход. Ребека махаше силно с ръце, докато тичаше, а Пени викаше; Ребека също започна да вика, присъедини се и Джак – всички закрещяха като луди, защото джипът беше единствената им надежда да се измъкнат.

На масата в ярко осветената кухня над „Рада“ Карвър Хамптън си нареди няколко пасианса. Надяваше се картите да му помогнат да откъсне мислите си от злото, което сега вилнееше в зимната нощ, да може чрез тях по-лесно преодолее чувството си за вина и срам, че не е направил нищо, за да спре злото, да не може то да прави каквото си иска в света. Но пасиансът не му помогна. Продължаваше да гледа през прозореца до масата, усещаше нещо неопишуемо в мрака отвън. Вината му нарастваше вместо да отслабне; тя измъчваше съвестта му.

Той беше хунгон в края на краищата.

Имаше определени задължения.

Не можеше да отмине току-така това чудовищно зло.

По дяволите.

Опита се да гледа телевизия. „Куинси“. Джак Клъгман крещеше на глупавите си началници, бореше се за справедливостта, демонстрираше чувство за обществена отговорност, по-голямо от чувството на майка Тереза; иначе се държеше повече като супермен отколкото като съдебен медик. В „Династия“ група богаташи се държаха по най-разгулен и порочен начин, в стил Макиавели, и Карвър си зададе същия въпрос, който винаги му хрумваше, когато имаше нещастieto да погледа за няколко минути „Династия“, „Далас“ или някоя от сродните с тях серии. Ако истинските богати хора в истинския свят са така обладани от мисълта за секс, отмъщение, удари в гърба и от дребната ревност, как който и да е от тях изобщо някога е имал времето и ума да забогатее. Изключи телевизора.

Той беше хунгон.

Имаше определени задължения.

Избра си една книга от библиотечката в хола – нов роман от Елмор Ленард, и макар че бе голям почитател на Ленард, макар че никои не пишеше така напрегнато като Ленард, сега не можа да се съсредоточи. Прочете две страници, не запомни нито една дума и върна книгата в библиотечката.

Той беше хунгон.

Върна се в кухнята, отиде до телефона. Поколеба се още с ръка върху него.

Погледна към прозореца. Потрепна, защото гигантската нощ изглеждаше така демонично жива.

Вдигна слушалката. За миг се заслуша в сигнала.

Служебният и домашният телефон на лейтенант Досън бяха записани на парче вестник до апарата. Известно време остана загледан в домашния номер. Накрая го набра.

Звънна няколко пъти и се канеше да се откаже, когато от другата страна вдигнаха слушалката. Но никой не се обади.

– Ало?

Без отговор.

– Има ли някой там?

Без отговор.

В началото си помисли, че всъщност не се е свързал с дома на Досън, че има някаква повреда по линията. Тъкмо се канеше да затвори, когато бе обладан от ново ужасяващо чувство. Усети присъствието на злото от другата страна, изключително зложелателно същество, чиято ужасна енергия се лееше по телефонната жица.

Плувна в пот. Почувства се омърсен. Сърцето му лудо заби. Стомахът му се преобърна, прилоша му.

Трясна слушалката. Изтри мокрите си ръце в панталона. Все още се чувстваше омърсен, просто защото бе държал слушалката, която временно го бе свързала със звяра в апартамента на Досън. Отиде до умивалника и старателно изплакна ръце.

Нещото в апартамента на Досън бе явно едно от съществата, които Лавел бе призовал да извършат мръсната му работа. Но какво правеше там? Какво означаваше това? Толкова луд ли беше Лавел, че да насочи силите на мрака не само към фамилията Карамаза, а и към самата полиция, която разследва убийствата?

Ако нещо се случи на лейтенант Досън, помисли си Хамптън, аз ще съм виновен, защото му отказах помощта си.

Докато триеше студената пот от челото и врата си със салфетка, той се замисли за възможностите си и се опита да реши какво да направи сега.

8

Имаше само двама души в джипа на градската служба по поддържане на улиците, така че за Пени, Дейви, Ребека и Джек имаше много място.

Шофьорът беше щастлив на вид човек с червендалесто лице,

сплескан нос и големи уши; каза, че името му е Бърт. Внимателно разгледа полицейската карта на Джак, увери се, че е истинска и с радост се постави на тяхно разположение – обърна джипа, за да ги откара до участъка, откъдето можеха да си вземат друга кола.

Купето на джипа беше прекрасно, топло и сухо. Джак изпита облекчение, когато вратите се затвориха плътно и колата потегли.

Но тъкмо когато правеха обратен завой в средата на пустия булевард, колегата на Бърт, луничав младеж на име Лио, видя нещо, което се движеше през снега и се приближаваше към тях от другата страна на улицата.

– Хей, Бърт, почакай малко – викна той. – Това там котка ли е?

– Какво ако е котка? – попита Бърт.

– Не би трябвало да е навън в такова време.

– Котките си ходят по всяко време – махна с ръка Бърт. – Ти си падаш по тях, би трябвало да знаеш колко са независими.

– Но тя ще умре от студ там – продължаваше Лио.

Докато джипът завършваше обратния си завой и Бърт забави ход, за да провери прав ли е Лио, Джак погледна през страничния прозорец към тъмното очертание, което скачаше през снега – движеше се с грацията на котка. По-назад в бурята, може би само след няколко пласта от падащия сняг, може би имаше други неща, които идваха насам; възможно бе да е и цялата глутница, готова вече за смъртоносния си удар, макар че бе трудно да се каже. Първият от духовете обаче, подобното на котка нещо, което бе привлякло вниманието на Лио, несъмнено бе там – само на десетина метра от колата – и се приближаваше бързо.

– Спри за малко – помоли се Лио. – Чакай да слеза и да помогна на животинчето да се измъкне.

– Не! – извика Джак. – Махайте се отук, по дяволите. Това не ви е никаква идиотска котка.

Бърт учуден изгледа Джак през рамо. Пени започна да крещи същото нещо отново и отново, а Дейви се присъедини към нея:

– Не ги пускайте, не ги пускайте тук, не ги пускайте!

Лио опря лице до прозореца и се съгласи:

– Прав сте. Това не е никаква котка.

– Карай! – викна Джак.

Нещото подскочи и се блъсна в страничния прозорец пред лицето на Лио. Стъклото се напука, но издържа.

Лио хлъцна, изправи се и се обърна към Бърт.

Бърт даде газ и гумите за миг забуксуваха.

Противното нещо-котка се бе прилепило към напуканото стъкло.

Пени и Дейви крещяха. Ребека се опита да закрие съществото от тях.

То ги изучаваше с огнени очи.

Джак почти усещаше топлината на нечовешкия взор. Искаше да изпразни пистолета си в нещото, да сложи шест куршума в него, макар да знаеше, че не може да го убие.

Гумите спряха да буксуват и джипът потегли, като се наклони и потрепери.

Бърт държеше волана с едната си ръка, а с другата се мъчеше да избута Лио от себе си, но Лио нямаше намерение да се приближи и сантиметър към напукания прозорец, за който се бе закрепил нещото-котка.

Духът облиза стъклото с черния си език.

Джипът се наклони към разделителната полоса в средата на булеварда и поднесе.

– По дяволите, не го изпускате! – изкрещя Джак.

– Не мога да карам с него в скута си – оплака се Бърт. Той заби лакът в ребрата на Лио – достатъчно силно, за да направи онова, което не бе постигнал досега с подпиране и натискане. Лио се помести, макар и не много.

Нещото-котка му се хилеше. Проблесна двоен ред остри зъби.

Бърт успя да спре пързалия се джип малко преди да се удари в мантинелата. След като го овладя, той отново даде газ.

Моторът изрева.

Край тях се разлетя сняг.

Лио издаваше странни нечленоразделни звуци, децата плачеха, а Бърт по някаква причина започна да натиска клаксона, като че ли си мислеше, че може да уплаши нещото и да го принуди да избяга.

Джак срещна погледа на Ребека. Чудеше се дали и неговите очи са мрачни като нейните.

Накрая духът изпусна стъклото и се прекатури по снежния булевард.

– Слава Богу – въздъхна Лио и се отпусна в своя ъгъл на предната седалка.

Джак се обърна и погледна през задното стъкло. От белотата на бурята се показваха други тъмни зверове. Скачаха след джипа, но не можеха да го настигнат и бързо изоставаха.

Изчезнаха.

Но бяха още там. Някъде.

Навсякъде.

9

Бараката.

Горещият сух въздух.

Вонята на ада.

Оранжевата светлина отново стана по-ярка от преди, не много, само малко, и същевременно въздухът също стана по-горещ, а шумовете откъм ямата по-силни и по-сърдити, макар че още приличаха повече на шепот отколкото на вик.

Земята около дупката отново сама се зарони, откъсна се от ръба, падна към дъното и изчезна в пулсиращото оранжево сияние. Диаметърът се бе увеличил с повече от пет сантиметра преди земята отново да се успокои.

А ямата беше по-голяма.

ТРЕТА ЧАСТ

Сряда, 11 ч. 20 мин – четвъртък, 2 ч. 30 мин.

Знаеш ли, и Толстой например, като мене, не е обичал суеверията – като науката и медицината.

Джордж Бърнард Шоу

В отбягването на суеверията също има суеверие.

Франсис Бейкън

СЕДМА ГЛАВА

1

Подземният гараж в участъка бе осветен, но не особено ярко. В ъглите се събираха сенки, които се разпростираха като тъмни гъби по стените; лежаха в очакване между редовете коли; висяха от бетонния таван и наблюдаваха всичко, което ставаше под тях.

Тази вечер гаражът плашеше Джак. Тази вечер самите постоянни сенки изглеждаха живи и, още по-лошо, сякаш се приближаваха крадешком и много хитро.

Ребека и децата явно изпитваха същото. Стояха близо един до друг и се оглеждаха тревожно, лицата и телата им бяха напрегнати.

Няма нищо, казваше си Джак. Духовете не можеха да знаят къде отиваме. Поне засега са изгубили следите ни.

Но не се чувстваше в безопасност.

Нощният дежурен в гаража беше Ърни Тюкс. Гъстата му черна коша бе сресана право назад, а тъничките му мустаци изглеждаха странно на широката му горна устна.

– Но и на двамата вече са ви дадени коли. – Ърни почука по списъка със заявки пред себе си.

– Е, трябват ни още две – настоя Джак.

– Това е против правилата и аз...

– По дяволите с правилата – намеси се Ребека. – Просто ни дай колите. Веднага.

– Къде са двете, които вече са ви дадени? – попита Ърни. – Не сте

ги смачкали, надявам се.

– Разбира се, че не – отсече Джак. – Не са в движение.

– Някакви повреди ли?

– Не. Заседнали са в снега – излъга Джак.

Бяха сметнали за рисковано да се върнат за колата от апартамента на Ребека, а и не смееха да се върнат при къщата на Фей и Кийт. Сигурни бяха, че нещата-дяволи ще ги чакат и на двете места.

– Преспи? – измърмори Ърни. – Това ли е всичко? Тогава ще изпратим влекач, който ще ги изтегли и ще ги пусне отново в движение.

– Нямаме време за това. – Джак нетърпеливо огледа по-тъмните участъци на подобния на пещера гараж. – Двете коли ни трябват веднага.

– Според правилата...

– Слушай – започна Ребека, – нали имаше определен брой коли, отделени за случая Карамаза?

– Така е – кимна Ърни. – Но...

– И в момента част от тези коли не стоят ли тук в гаража, неизползвани?

– Е, в момента никой не ги използва – призна Ърни. – Но може би...

– А кой отговаря за екипа по разследването? – продължаваше Ребека.

– Е... вие. Вие двамата.

– Това е спешен случай, свързан с разследването Карамаза и тези коли ни трябват.

– Но вие вече сте се разписали за коли и според правилата трябва да напишете доклади за повреда или за загубване преди да получите...

– Зарежи я тая идиотска бюрокрация – разсърди се Ребека. – Дай ни веднага колите, в тази минута, или Бог ми е свидетел, че ще ти отскубна смешните мустачки, ще отида до таблото с ключовете ти и сама ще си взема колите.

Ърни се вторачи в нея явно стреснат и от заплахата, и от яростта, с която беше изречена.

Точно в този миг Джак с радост видя как Ребека се превръща в заядлива и упорита амазонка.

– Действай! – заповяда тя и пристъпи към Ърни.

И Ърни се задейства. Бързо.

Докато чакаха край гишетото на дежурния да им се докара първата кола, Пени продължаваше да оглежда един след друг тъмните ъгли.

Непрекъснато ѝ се струваше, че вижда нещата да се движат в полумрака – една сянка се преливаше друга, имаше вълничка между две патрулни коли, нещо трептеше в тъмното пространство зад един полицейски фургон, използван при размирици; помръдващо зложелателно очертание в онзи тъмен ъгъл; напрегната гладна сянка, която се крие сред останалите сенки в другия ъгъл; движение по стълбите и друго движение зад асансьорите; нещо пробягваше страхливо по тъмния таван и...

Стига!

Въобразявам си, каза си тя. Ако тук гъмжеше от духове, вече щяха да са ни нападнали.

Дежурният се върна с поочукан син шевролет, по който нямаше отличителни знаци, но бе снабден с голяма антена заради полицейското радио. После бързо се върна да докара и втората кола.

Татко и Ребека провериха под седалките на първата, за да се уверят, че там не се крият духове.

Пени не искаше да се отделя от баща си, макар да знаеше, че разделянето е част от плана, макар да бе изслушала всички основания за необходимостта да се разделят и макар че времето за тръгване бе дошло. Тя и Дейви щяха да отидат с Ребека и през следващите няколко часа щяха да обикалят по централните булеварди, където снегорините работеха най-усилено и където рискуваха най-малко да забуксуват; не можеха да си позволят да заседнат, защото тогава ставаха уязвими – бяха в безопасност само когато се движат с колата, където духовете не можеха да ги обградят. Междувременно баща ѝ щеше да отиде в Харлем и да се срещне с някакъв Карвър Хамптън, който навярно би му помогнал да открие Лавел. А после щеше да търси магьосника. Сигурен бе, че няма да изпадне в много опасно положение. Каза, че по причини, които и сам не разбира, магиите на Лавел са безсилни пред него. Твърдеше, че да се сложат белезниците на Лавел нямаше да е по-трудно от поставянето им на кой да е друг престъпник. И говореше сериозно. А Пени искаше да му вярва. Но дълбоко в сърцето си бе уверена, че няма да го види вече никога.

Въпреки това не плака много и не се притиска дълго към него; просто влезе в колата с Дейви и Ребека. Докато излизаха от гаража, тя се обърна още веднъж. Татко им махаше. После излязоха на улицата и завиха надясно. Отсега нататък, мислеше си Пени, можеше вече да го смята за мъртъв.

Джак пристигна в Харлем няколко минути след полунощ и спря пред „Рада“. Знаеше, че Хамптън живее над магазина си и си мислеше, че сигурно има отделен вход за апартамента. Затова заобиколи сградата и откри врата с уличен номер.

Целият втори етаж беше осветен. Лампи блестяха зад всеки прозорец.

Обърнат с гръб към брулешия вятър, Джак натисна копчето до вратата, но не остана доволен от краткото извънвяване; задържа там палец и го натискаше така силно, че пръстът малко го заболя. Дори през затворената врата шумът от звънеца скоро започна да дразни. Вътре сигурно беше пет-шест пъти по-силен. Ако Хамптън погледнеше през шпионката и решише да не отваря, след като види кой е, би било по-добре да има чифт много добри запушалки за уши. След пет минути щеше да получи главоболие. След десет минути звънът щеше да бъде като шиш за разбиране на лед, забит в ушите му. Ако това не помогнеше обаче, Джак възнамеряваше да ескалира атаката, така че се огледа наоколо за купчина тухли, празни шишета или други тежки изхвърлени предмети, които би могъл да запрати към прозорците на Хамптън. Не го беше грижа, че може да го обвинят в злоупотреба с власт, нито пък че може да загази и да го уволнят. Периодът на учтивите молби и възпитания спор беше отминал.

За негово учудване, след по-малко от половин минута вратата се отвори и там се изправи Карвър Хамптън, който изглеждаше още по-голям и по-страшен; не бе намръщен, както очакваше, а усмихнат, не му се сърдеше, а се радваше.

Преди Джак да успее да проговори, Хамптън започна:

– Значи сте добре! Слава Богу за това. Слава Богу. Влезте. Не мога да ви обясня колко се радвам, че ви виждам. Влезте, влезте. – Зад вратата имаше малка площадка, от която почваха стълбите. Джак влезе, а Хамптън не спираше:

– Боже, човече, бях се уплашил почти до смърт. Добре ли сте? Изглеждате добре. Ще ми кажете ли, за Бога, че нищо ви няма?

– Добре съм – отвърна Джак. – Но за малко нямаше да бъда. Имам да ви питам толкова много неща, толкова...

– Елате горе – подкани го Хамптън и го поведе. – Трябва да ми кажете какво е станало, всичко, всяка подробност. Тази нощ е много

важна и е изпълнена със събития – знам го, чувствам го.

Джак събу облепените си със сняг ботуши и последва Хамптън по тесните стъпала:

– Трябва да ви предупредя, че съм дошъл да искам помощта ви и, кълна се в Бога, ще я получа по един или друг начин.

– Ще се радвам да ви помогна. – Хамптън продължава ше да го учудва. – Ще направя каквото мога, всичко каквото мога.

Стълбата ги изведе в удобен на вид, добре обзаведен хол с много книги върху рафтове покрай едната стена, ориенталско ковчорче върху отсрещната стена и прекрасен ориенталски килим, главно в синьо и бежово, който заемаше по-голямата част от пода. Четирите стъклени настолни лампи на ярки сини, зелени и жълти ивици бяха разположени така умело, че привличаха погледа с красотата си независимо на коя страна гледаше човек. Имаше и лампи за четене, с по-функционален дизайн, по една до всеки фотьойл. И те, и четирите стъклени лампи светеха. Светлината им обаче не стигаше до всички ъгли на стаята и там, където нормално би трябвало да има леки сенки, бяха поставени множество горящи свещи, общо поне петдесет.

Хамптън очевидно видя, че свещите го озадачиха и обясни:

– Тази вечер в града има два вида мрак, лейтенанте, първият е просто мракът, който е отсъствие на светлина. После идва мракът, който е физическото присъствие – истинското проявление – на окончателното сатанинско зло. Втората, злокачествена форма на мрак се храни от първата, по-обичайната, загръща се с нея и умно се прикрива. Но тя е там! Затова не искам сенките да бъдат близо до мене тази нощ, ако мога да го избегна, тъй като никой не знае кога обикновената, невинна сянка може да се окаже нещо повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

Преди този случай Джак, който винаги се бе отличавал с широта на мисленето, никога не би приел сериозно предупреждението на Карвър Хамптън. В най-добрия случай би го приел за ексцентрик; в най-лошия за малко луд. Сега нито за миг не се усъмни в искреността и точността на думите на хунгона. За разлика от Хамптън Джак не се страхуваше, че сенките внезапно ще скочат към него и ще го хванат с нематериални, но смъртоносни ръце на мрака. Все пак, след нещата, които бе видял тази вечер, не бе склонен да изключи дори и тази странна възможност. Той също предпочиташе ярката светлина в случая заради онова, което би могло да се крие сред сенките.

– Изглеждате премръзнал – забеляза Хамптън. – Дайте ми палтото си. Ще го простра върху радиатора да се суши. Ръкавиците също. После

седнете, ще ви донеса малко бренди.

– Нямам време за бренди. – Джак не разкопча палтото си и не свали ръкавиците. – Трябва да намеря Лавел. Аз...

– За да намерите и да спрете Лавел – подхвана Хамптън – трябва да бъдете добре подготвен. А за това е нужно време. Само глупак би се втурнал отново сред тази буря само с полуоформени идеи къде да отиде и какво да направи. А вие не сте глупак, лейтенанте. Дайте ми тогава палтото си. Мога да ви помогна, но ще ни отнеме повече от две минути.

Джак въздъхна, измъкна се от тежкото си палто и го подаде на хунгона.

След няколко минути Джак бе настанен в един от фотьойлите с чаша „Реми Мартен“ в ръка. Беше свалил също обувките и чорапите си и ги бе сложил до радиатора, тъй като се бяха напълно измокрили от снега, когато бе газил из преспите. За първи път тази вечер усети, че краката му започват да се стоплят.

Хамптън пусна газовата горелка в камината, поднесе клечка и пламъците лумнаха. Бе пуснал газта силно.

– Не толкова заради топлината, колкото да изгони мрака от огнището – обясни той. Изгаси клечката и я пусна в медната съдина до огъня. Седна на другия фотьойл и застана срещу Джак от другата страна на масичката, върху която имаше кристални изделия – прозрачна кана с дръжки като зелени гущери и висока матова ваза с изящно гърло. – За да знам какво да направя, вие трябва първо да ми кажете всичко, което...

– Аз имам няколко въпроса преди това – прекъсна го Джак.

– Добре.

– Защо днес отказахте да говорите повече с мене?

– Казах ви. Боях се.

– А сега не ви ли е страх?

– Повече от всякога.

– Тогава защо сега искате да ми помогнете?

– Чувство за вина. Засрамах се от себе си.

– Повече от това е.

– Е, да. Вижте, като хунгон аз съм свикнал да викам понякога божествата на Рада и да ги карам да покажат майсторството си, да изпълнят благословиите към клиентите ми и към други, на които искам да помогна. И божествата, разбира се, карат еликсирите ми да действат според преднозначението си. Мой дълг е в замяна да се противопоставя; на злото, да нанасям удари срещу посредниците на Конго и Петро, когато ги срещна. В случая се опитах просто да избягам от задълженията си.

– Ако вие отново бяхте отказали да ми помогнете... тези доброжелателни божества на Рада биха ли продължили да показват майсторството си заради вас и да изпълняват благословиите ви? Или биха ви изоставили, биха ви лишили от силата си?

– Много малко вероятно е да ме изоставят.

– Но е възможно?

– Съвсем малко, да.

– Така че, макар и в малка степен, мотивът за вас е и личен. Добре. Това ми харесва. Така ми е по-удобно.

Хамптън сведе очи, загледа се в брендито си и отново вдигна глава към Джак:

– Има още една причина, която ме задължава да ви помогна. Залогът е по-висок, отколкото си мислех, когато ви изгоних от магазина днес следобед. Вижте, за да сломи фамилията Карамаза, Лавел е отворил портите на ада и е пуснал множество демонични същества, които да убиват вместо него. Това е било малоумна, глупава и ужасно славолюбива постъпка, макар че той е навярно най-силният бокор на света. Би могъл да призове духовната същина на демона и да изпрати нея подир Карамаза; тогава не би трябвало изобщо да отваря портите, нито да довежда тук тези отвратителни създания във физическата им форма. Лудост! Сега портите са откренати съвсем малко и в момента Лавел контролира положението. Дотолкова мога да усетя чрез внимателно приложение на собствената си сила. Но Лавел е луд и ако получи пристъп, би могъл да реши да отвори портите широко, просто за забавление. А може да се умори и да отслабне; ако отслабне достатъчно, силите от другата страна със сигурност биха разбили порти те и против волята му. В който и да е от тези случаи огромни армии чудовищни същества ще се появят, за да избреят невинните, кротките, добрите и справедливите. Само злите ще оцелеят, но и те ще открият, че живеят в ада на земята.

3

Ребека подкара по Авенюто на Америките, стигна почти до Сентрал парк, после направи забранен обратен завой на пустото кръстовище и пое отново към центъра, без да има основание да се тревожи за други шофьори. Все пак някакво движение имаше – машини за почистване на снега, една линейка, дори две-три радиотаксита, но голямата част от улиците все пак бе запълнена единствено със сняг. Беше натрупало вече

повече от трийсет сантиметра и продължавате да вали. Никои не виждаше очертанията на отделните платна през снега; дори и веднага след снегорините пътят не се изчистваше до самата настилка. Никои не обръщаше внимание и на еднопосочните улици както и на светлините от светофарите, повечето от които така или иначе мигаха на жълто заради бурята.

Изтощението на Дейви навярно се бе оказало по-голямо от страха му – сега той спеше дълбоко на задната седалка.

Пени бе още будна, макар че очите ѝ бяха налети с кръв и сълзяха. Тя решително не се оставяше да заспи; изглежда изпитваше силна необходимост да говори, като че ли непрекъснатият разговор някак щеше да държи духовете далече от тях. Стоеше будна и защото, по заобиколен начин, изглежда искаше да стигне до важен въпрос.

Ребека не беше сигурна какво е намислило момичето и затова когато накрая Пени зададе въпроса си, бе учудена от проникателността ѝ:

- Харесваш ли баща ми?
- Разбира се – отвърна Ребека. – Ние сме партньори.
- Искам да кажа, харесваш ли го повече от партньор?
- Приятели сме. Харесвам го много.
- А нещо повече от приятели?

Ребека отмести поглед от заснежената улица и срещна погледа на момичето:

- Защо питаш?
- Просто се чудех – наведе глава Пени.

Ребека не беше сигурна какво да каже и отново се обърна към пътя.

- Кажете де – настоя Пени. – Повече от приятели ли сте?
- Ти ще се разстроиш ли, ако е така?
- Боже мой, не!
- Наистина?

– Искаш да кажеш, че бих могла да се разстроя, ако си помисля, че ти се опитваш да заемеш мястото на майка ми?

- Ами понякога възникват такива проблеми.

– Не и за мене. Аз обичах майка и никога няма да я забравя, но знам, че тя би искала аз и Дейви да бъдем щастливи, а едно от нещата, които могат да ни направят истински щастливи, е да си имаме друга майка преди да сме станали много големи и да не можем да ѝ се радваме.

Ребека почти се изсмя от удоволствие заради сладкия и невинен, но все пак изненадващо зрял начин, по който момичето се изразяваше. Прехапа езика си обаче и остана с неподвижно лице, защото се боеше да

не би Пени да изтълкува погрешно смеха ѝ. Момичето бе така сериозно.

– Мисля, че ще е страхотно – продължи Пени, – ти и татко. Той има нужда от някого. Нали знаеш... човек, когото да... обича.

– Той много обича тебе и Дейви. Никога не съм познавала баща, който обича децата си, който ги цени така, както Джак обича и цени вас двамата.

– О, това го знам. Но само ние не му стигаме. – Момичето замълча за миг, явно дълбоко замислено. – Виж, в живота хората се делят главно на три вида. Първият вид са раздаващите се – хората, които просто дават, дават, дават и не очакват нищо в замяна. Те не са много. Предполагам, че тях, години след като умрат, ги правят светци. После идват онези, които дават и вземат – такива са повечето хора, предполагам, че и аз съм една от тях. А най-долу, на дъното, са тия, които само получават, егоистите, те вземат и вземат и никога-никога не дават нищо на останалите. Аз не казвам, че татко е напълно от раздаващите се. Знам, че не е светец. Но не е и точно от втория вид. Той е нещо по средата. Дава много повече, отколкото взема. Ти знаеш ли го това? Много повече му харесва да дава, отколкото да взема. Той има нужда да обича не само Дейви и мене... защото има много повече обич у себе си. – Тя поклати глава и въздъхна явно смутена. – Разбира ли се изобщо нещо от това, което говоря?

– Разбира се много добре – успокои я Ребека. – Знам точно за какво говориш, но съм изненадана да го чуя от единайсетгодишно момиче.

– Почти дванайсет.

– Пораснала си много за възрастта си.

– Благодаря – сериозно отвърна Пени.

На пресечката вятърът от изток на запад духаше толкова силно и носеше такива количества сняг, че човек можеше да си помисли, че там е краят на Авенюто на Америките, че опира до солидна бяла стена. Ребека намали, превключи на дълги, мина през стената и излезе от другата страна.

– Аз обичам татко ти – обърна се тя към Пени и осъзна, че още не беше казала на Джак. Всъщност за първи път от двайсет години, за първи път от смъртта на дядо ѝ насам, бе признала, че обича някого. Оказа се, че не е толкова трудно да произнесе думите, както си бе мислила. – Аз го обичам и той ме обича.

– Това е фантастично – усмихна се Пени.

– Доста фантастично, нали? – засмя се и Ребека.

– Ще се ожените ли?

- Мисля, че да.
- Двойно по-фантастично.
- Тройно.
- След сватбата ще те наричам „мамо“ вместо Ребека – може ли?

Ребека се учуди от сълзите, които изведнъж почувства, че са напълнили очите ѝ, преглътна буцата в гърлото си и кимна:

- Ще ми бъде приятно.

Пени въздъхна и потъна в седалката си:

– Аз се тревожех за татко. Боях се, че оня магьосник ще го убие. Но сега, след като знам за тебе и за него... е, това е още нещо, заради което си заслужава да живее. Мисля, че то ще му помогне. Мисля, че е наистина важно, че сега той трябва да се прибира вкъщи не само при Дейви и при мене, но и при тебе. Все още се страхувам за него, но вече по-малко от преди.

– Всичко ще е наред – увери я Ребека. – Ще видиш. Нищо няма да му се случи. Всички ще се отървем от това невредими.

След миг, когато погледна към Пени, видя, че момичето е заспало.

Продължи да кара сред въртящия се сняг.

– Прибери се при мене вкъщи, Джак – промълви тя. – а Бога, моля ти се, прибери се при мене вкъщи.

4

Джак разказа всичко на Карвър Хамптън, като започна с обаждането на Лавел по телефонния автомат пред „Рада“ и завърши със спасяването им от Бърт и Лио с джипа, пътуването до гаража и новите коли, решението да се разделят и да запазят децата, като ги държат в постоянно движещата се кола.

Хамптън бе явно удивен и разтревожен. Остана неподвижен, дори скован по време на целия разказ, не се помести и не отпи от брентито си. Когато Джак завърши, Хамптън примигна, потрепери и изпи цялата си чаша „Реми Мартен“ на един дъх.

– Виждате значи – завърши Джак, – някои хора биха могли да се изсмеят на думите ви, че някакви неща идват от ада, но не и аз. Изобщо не ми е трудно да ви повярвам, без да ми е съвсем ясно, че тези неща са се появили.

Хамптън остана неподвижен дълго време, а после изведнъж не можеше да си намери място. Стана и закрочи:

– Знам някои неща от ритуала, който трябва да е използвал. Той може да се извърши само от майстор, от първостепенен бокор. Древните божества не биха се отзовали на магьосник с по-малка сила. За да направи това, бокорът първо трябва да изкопае яма в земята. Тя се оформя като дупка от метеор и е дълбока към един метър. Бокорът изпълнява някои напеви... използва някои билки... И налива три вида кръв в ямата – от котка, плъх и човек. Когато изпява последното си, много дълго заклинание, дъното на ямата магически се преобразява. В известен смисъл – не е възможно нито да се обясни, нито да се разбере – ямата става много по-дълбока от метър; слива се с портите на ада и става нещо като шосе между нашия и подземния свят. От ямата започва да струи топлина, а също и смрадта от ада, и дъното ѝ заприличва на стопено. Когато бокорът накрая призове съществата, които му трябва, те минават през портите, а после през дъното на ямата. По пътя си тези духовни същества придобиват физически тела, глинени тела, съставени от земята, през която минават, които обаче са повратливи, напълно подвижни и живи. От подробното ви описание на съществата, които сте видели тази вечер, бих казал, че са били въплъщение на дребни демони и зли хора, живели някога, а после заградени в ада – те са сред най-низшите му обитатели. Главните демони и самите древни божества щяха да бъдат много големи, по-зли, по-силни и безкрайно по-отблъскващи на вид.

– О, и тези проклетите неща бяха достатъчно отблъскващи – увери го Джак.

– Предполага се обаче, че много от древните имат толкова отблъскващ облик, че просто поглеждането към тях води до мигновената смърт на онзи, който ги е видял – поклати глава Хамптън и продължи да крачи.

Джак отпи от брендито си. Имаше нужда.

– Освен това – добави Хамптън, – малкият размер на тези зверове изглежда подкрепя мнението ми, че портите сега са едва откренати. Пролуката е твърде тясна, за да могат някои от главните демони или божествата на мрака да се измъкнат.

– И слава Богу.

– Да – съгласи се Карвър Хамптън. – Трябва да благодарим на всички доброжелателни божества за това.

5

Пени и Дейви още спяха. Без тяхната компания нощта бе самотна. Чистачките изгласкваха снега от предното стъкло.

Вятърът бе така силен, че тресеше лимузината и принуждаваше Ребека да държи кормилото по-здраво от преди.

Тогавя нещо изшумя под колата. Туп, туп. Почука по шасито достатъчно силно, за да я стресне, но не и да събуди Децата.

И отново. Туп, туп.

Погледна през огледалото за обратно виждане, за да се увери, че не е закачила нещо. Но задния прозорец на колата бе отчаст замръзнал и й пречеше да вижда добре, а гумите изхвърляха дебели стълбове сняг, които закриваха почти всичко зад колата

Тя нервно проучи показанията на таблото, но не откри никакъв признак за повреда. Масло, гориво, реле, акумулатор – всичко изглежда бе наред; нямаше предупредителни светлилки или стрелки, сочещи нулата. Колата продължаваше да бръмчи сред бурята. Обезпокояващият шум явно не се дължеше на повреда в двигателя.

Тя премина още една пресечка, без шумът да се повтори, после друга пресечка и още една. Започна да се успокоява.

Добре, добре, казваше си тя. Не бъди така идиотски плашлива. Стой си спокойно и не се тревожи. Самата обстановка го изисква. Сега няма нищо и нищо няма да има. Аз съм добре. Децата са добре. Колата е добре.

Туп-туп-туп.

6

Газовите пламъци се плъзгаха покрай керамичната имитация на пънове.

Стъклените лампи светеха приятно, свещите потрепваха, а особеният нощен мрак напираше към прозорците.

– Защо тези същества не искат да ухапят мене? Защо магията на Лавел не може да ми навреди?

– Отговорът е само е един – отвърна Хамптън. – Силата на бокора не може да се простре върху праведен човек. Праведните са добре защитени.

– И какво трябва да значи това?

– Точно каквото казвам. Вие сте праведен, добродетелен. Вие сте човек, върху чиято душа стои отпечатъкът само на най-незначителни грехове.

– Вие се шегувате.

– Не. Изживели сте живота си така, че сте си спечелили имунитет срещу силите на мрака, имунитет срещу проклятията, заклинанията и магиите на магьосници като Лавел. Вие сте неприкосновен.

– Това е направо смехотворно. – Джак явно се чувстваше неудобно в ролята на праведник.

– Иначе Лавел досега би ви убил.

– Не съм ангел.

– Не съм казал, че сте. Нито сте светец. Просто сте праведник. А това е достатъчно.

– Глупости. Не съм нито праведен, нито...

– Ако се мислехте за праведен, това щеше да е грях – грехът на самодоволството. Сляпа убеденост в правотата ви, непоклатима увереност в собственото ви морално превъзходство, непризнаване на собствените ви пропуски – за вас тези недостатъци не са присъщи.

– Карате ме да се чувствам неудобно – призна си Джак.

– Виждате ли? Не ви е присъщ дори и грехът на прекомерната гордост.

Джак вдигна чашата си:

– А това? Аз пия.

– Стигате ли до крайности?

– Не. Но ругая и псувам. Това определено го правя. Споменавам напразно името на Бога.

– Много дребен грях.

– Не ходя на черква.

– Ходенето на черква няма нищо общо с праведността. Единственото наистина важно нещо е как се държите с останалите хора. Вижте, нека го изясним, за да бъдем напълно сигурни, че именно затова Лавел не може да ви докосне. Крали ли сте нещо от някого?

– Не.

– Случвало ли ви се е да излъжете някого по финансов въпрос?

– Винаги съм пазел интересите си, дори съм бил настойчив заради тях, но не мисля, че съм измамил някого.

– Приемали ли сте подкуп като служебно лице?

– Не. Човек не може да бъде добро ченге, ако ръката му е протегната.

– Клюкар ли сте. Очерняте ли познатите си?

– Не. Но оставете тези дреболии. – Той се наведе в стола си и погледна право в очите на Хамптън. – А убийството? Убил съм двама души. Може ли да убия двамина и все пак да съм праведен? Не мисля. Това кара тезата ви да изглежда повече от пресилена.

Хамптън изглеждаше зашеметен, но само за миг. Примигна и попита:

– А, ясно. Искате да кажете, че сте ги убили по служба.

– Служебните задължения са евтино извинение, нали? Убийството си е убийство. Нали?

– Какви бяха престъпленията на тези хора?

– Първият беше убиец. Беше обрал много магазини за спиртни напитки и винаги бе застрелвал продавачите. Вторият беше насилник. Двайсет и две изнасилвания за шест месеца.

– Когато убихте тези хора, това налагаше ли се? Бихте ли могли да ги задържите, без да прибегвате до оръжие.

– И в двата случая те първи започнаха да стрелят.

Хамптън се усмихна и дълбоките бръчки по напрегнатото му лице изчезнаха.

– Самоотбраната не е грях, лейтенанте.

– Така ли? Тогава защо се чувствах така омърсен, след като дръпнах спусъка? И двата пъти. Чувствах се оцапан. Болен. Все още ми се случва да сънувам кошмари за тия двамата, виждам разкъсаните от собствения ми пистолет тела...

– Само праведният човек, само много добродетелният човек може да изпитва угризения заради убийството на две порочни животни, каквито явно са били застреляните от вас хора.

Джак поклати глава. Помести се в стола с неудобство от тази нова представа за себе си.

– Винаги съм се мислил за нормален и доста обикновен човек. Не по-лош и не по-добър от повечето хора. Мисля, че съм толкова податлив на изкушения и толкова покварен, колкото е всеки друг. И въпреки всичко, което ми казахте, все още мисля за себе си по същия начин.

– И винаги ще е така – кимна Хамптън. – Скромността е просто част от праведността. Но работата е, че за да се справите с Лавел, вие не трябва да се смятате за праведен, вие просто трябва да бъдете праведен.

– Извънбрачни връзки – отчаяно се обади Джак. – Те са грях.

– Извънбрачните връзки са грях само ако са самоцелни, ако са прелюбодеяние или изнасилване. Самоцелността е грешна, защото

нарушава моралното правило всичко да се извършва умерено. При вас сексът самоцел ли е?

– Харесва ми много.

– Само за това ли мислите?

– Не.

– Прелюбодеянието е грях, защото представлява нарушение на брачната клетва, предателство и осъзната жестокост – обясни Хамптън.

– Когато жена ви беше жива, лъгали ли сте я някога?

– Разбира се, че не. Аз обичах Линда.

– Преди брака ви или след смъртта на жена ви спали ли сте с жената на друг мъж? Не? Тогава не сте отговорен за нито една от формите на прелюбодеяние, а знам и че не сте способен да изнасилите.

– Просто не ми се харесва всичко това за праведността – идеята, че съм някакъв избраник или нещо подобно. От това ми се гади. Вижте, не съм лъгал Линда, но докато бяхме женени, съм виждал други жени, които съм пожелавал, мислил съм си за тях, желаел съм ги, въпреки че не съм направил нещо. Мислите ми не са били чисти.

– Грехът е не в мислите, а в делата.

– Не съм светец по характер – настояваше Джек.

– Както ви казах, за да откриете и да спрете Лавел, на вас не ви трябва да мислите, че сте – само трябва да бъдете.

7

Ребека с нарастващ ужас се вслушваше в колата. Сега откъм шасито идваха и други звуци – не само странното тупкане, но и дрънчене, скърцане, стържене. Не много силно. Но тревожно.

В безопасност сме само ако продължаваме да се движим.

Спря да диша, като очакваше всеки миг моторът да престане да работи.

Вместо това шумовете отново спряха. Тя отмина четири пресечки само с шума от колата, със стонове и фученето на урагания вятър отвън.

Но не се отпусна. Знаеше, че има нещо нередно, беше сигурна, че то отново ще се прояви. Всъщност тишината и предчувствието бяха почти по-лоши от странните шумове.

8

Все още психически свързан с убийствените същества, които бе призовал от ямата, Лавел затропа с пети по матрака и размаха ръце в тъмния въздух. От него се лееше пот, чаршафите отдолу бяха мокри, но той не го съзнаваше.

Усещаше мириса на децата на Досън. Бяха много близо.

Времето бе дошло. Оставаха броени минути. Кратко чакане. А после клането.

9

Джак довърши брендите си и остави чашата на масичката:

– Във вашето обяснение има голяма дупка.

– И каква е тя?

– Ако Лавел не може да навреди на мене, защото съм праведен човек, тогава защо може да нарани децата ми? Те не са зли, за Бога. Не са грешни малки нещастници. Те са страшно добри деца.

– От гледна точка на божествата децата не може да се приемат за праведни – те са просто невинни. Праведността не е нещо, с което човек се ражда. Тя е благодат, която се постига само чрез години добродетелен живот. Човек става праведен само когато съзнателно предпочита доброто пре злото в хилядите ситуации на всекидневния живот.

– Да не би да твърдите, че Бог – или доброжелателните божества, ако предпочитате така – защитава праведните, но не и невинните?

– Да.

– Невинните малки деца за уязвими за чудовището Лавел, а аз не съм, така ли? Това е възмутително, нечестно и просто лошо.

– Вие имате прекалено добре развито чувство за несправедливостта – и истинска, и въображаема. Това е, защото сте праведен.

Сега вече Джак не можеше да стои на едно място. Докато Хамптън се беше отпуснал доволен в стола си, Джак закричи с босите си крака.:

– Да се спори с вас е ужасно притеснително.

– Това е моята област, а не вашата. Аз съм теолог, без университетска степен наистина, но не съм и просто аматьор. Майка ми и баща ми бяха искрени римокатолици. За да открия собствената си вяра, аз изучих всички религии, и основните, и по-маловажните, преди да се убедя, че истината и ефективността се крият във вуду-то. То е единственото

изповедание, което винаги се е приспособявало към всяка вяра; всъщност вуду-то поглъща и използва елементи от всяка религия, с която влезе в контакт. То е синтез от много доктрини, които обикновено воюват една с друга – всичко от християнството до юдейството, от култа към слънцето до пантеизма. Аз съм специалист по религиите, лейтенанте, и не бива да ви учудва, че ще ви надвия по въпросите, свързани с тях.

– Какво ще кажете тогава за Ребека, партньорката ми? Тя бе ухапана от едно от съществата, а не е, за Бога, лош или покварен човек.

– Съществуват степени на добротата и на чистотата. Някой може да е добър човек и все пак да не е праведен, също както друг би могъл да е праведен и да не светец. Аз съм се срещал с госпожица Чандлър само веднъж, вчера. От онова, което забелязах обаче, мисля, че тя поддържа дистанция между себе си и хората и че до известна степен се е отдръпнала от живота.

– Детството ѝ е било изпълнено с прекеждия. Дълго време се е страхувала да си позволи да обича когото и да е или да установи трайна връзка.

– Виждате ли? – кимна Хамптън. – Човек не може да си спечели благоразположението на Рада и да получи имунитет срещу силите на мрака, ако се оттегли от живота и по този начин избягва много от ситуациите, които изискват да се избере между доброто и злото, между правилното и погрешното. Тъкмо при правенето на този избор вие сте постигнали благоволение.

Джак стоеше при камината и се топлеше на газовия огън – докато подскачащите пламъци изведнъж му напомниха за очните кухни на духовете. Извърна се от пламъците:

– Да предположим, че аз наистина съм праведен човек – как ще ми помогне това да открия Лавел?

– Трябва да прочетем няколко молитви – предложи Хамптън. – Необходимо е да преминете през ритуал за пречистване. А когато сте го направили, синовете на Рада ще ви покажат пътя към Лавел.

– Тогава да не губим повече време. Хайде. Да започваме.

Хамптън стана от стола си – човек-планина.

– Не бъдете прекалено нетърпелив и прекалено безстрашен. Най-добре е да се подхожда предпазливо.

Джак си помисли за Ребека и за децата в колата, които трябваше да са постоянно в движение, за да не попаднат в капана на духовете:

– Има ли значение дали съм предпазлив или безразсъден? Нали

Лавел не може да ми навреди?

– Вярно е, че божествата са ви осигурили защита срещу магиите, срещу всички сили на мрака. Майсторството на Лавел като бокор тук няма да му свърши работа. Но това не значи, че сте безсмъртен. Не значи, че сте защитен срещу опасностите на този свят. Ако Лавел би поел риска да бъде преследван за престъплението, ако би посмял да се изправи пред съда, той просто би могъл да вземе пистолет и да ви пръсне главата.

10

Ребека караше по Пето авеню, когато тупането и дрънченето по шасито на колата започнаха отново. Този път бяха по-силни, така че събудиха и децата. И вече не бяха само точно под тях; сега се чуваха от предната част на колата, под капака на двигателя.

Дейви се надигна от задната седалка и се хвана за предната, а Пени застана почти изправен, отърси съня от очите си и попита:

- Хей, какъв е този шум?
  - Предполагам, че има някаква повреда в мотора – отвърна Ребека, макар че колата вървеше нормално.
  - Духовете са – изстена Дейви с глас, изпълнен с ужас и отчаяние.
  - Не може да са те – отсече Ребека.
  - Под капака на двигателя са – забеляза Пени.
  - Не – настояваше Ребека. – Изобщо не сме спирали, откакто излязохме от гаража. Няма начин да са успели да влязат в колата. Невъзможно е.
  - Може да са били тук още от гаража – допусна Пени.
  - Не. Тогава биха ни нападнали още там.
  - Освен ако – замисли се Пени, – освен ако са се страхували от татко.
  - Да са се страхували, че той ще ги спре – добави Дейви.
  - Както спря оня, който се хвърли върху тебе – обърна се Пени към брат си, – пред къщата на леля Фей.
  - Да. Така че духовете може би са решили просто да се скрият в колата и да изчакат, докато останем сами.
  - Докато татко го няма, за да ни пази.
- Ребека знаеше, че имат право. Не искаше да го признае, но знаеше. Чукането по шасито, тупкането и дрънченето под капака се

усилиха, станаха почти неистови.

– Те трошат частите – подхвърли Пени.

– Ще спрат колата! – изстена Дейви.

– Ще влязат вътре – продължи Пени. – Ще се хвърлят върху ни и няма как да ги спрем.

– Стига! – извика Ребека. – Ще успеем да се измъкнем. Няма да им се оставим.

На таблото светна червена светлина. Пишеше МАСЛЮ. Колата бе престанала да бъде убежище. Беше станала капан.

– Няма да им се дадем. Кълна се, че няма – повтори Ребека, но го каза повече, за да убеди себе си, отколкото да успокои децата.

Изгледите им за оцеляване изведнъж започнаха да изглеждат мрачни като зимната нощ отвън.

Пред тях, на по-малко от една пресечка, през снега и бурята се виждаше катедралата „Сейнт Патрик“ – като голям кораб сред студеното нощно море. Беше масивна постройка и заемаше цял квартал.

Ребека се чудеше дали вуду-дяволите биха посмели да влязат в черква. Бяха ли като вампирите във всички романи и филми? Дали бягаха в ужас и болка просто от вида на разпятието?

Светна нова червена светлина. Моторът загряваше.

Въпреки двата сигнала за неизправности, тя натисна силно газта и колата полетя напред. Ребека зави към алеите пред входа на „Сейнт Патрик“.

Моторът се закашля.

Катедралата предлагаше малка надежда. А може би и напразна надежда. Но това бе единствената надежда, която имаха.

11

Ритуалът по пречистването изискваше цялостно потапяне в приготвена от хунгона вода.

Джак се разсъблече в банята на Хамптън. Беше повече от изненадан от новооткритата у себе си вяра в тези странни ритуали на вуду-то. Очакваше, че ще се чувства смешен в началото на церемонията, но не изпита нищо подобно, защото беше видял онези адски създания.

Ваната бе необичайно дълга и дълбока. Заемаше повече от половината баня. Хамптън каза, че я бил поставил специално за церемониални бани.

Като припяваше с тайнствен задъхан глас, прекалено нежен за човек с този размер, и рецитираше молитви и молби на диалект, който бе смесица от френски, английски и различни африкански племенни езици, Хамптън взе парче зелен сапун – според Джек марката му бе „Ирландска пролет“ – и начерта различни видове уеуе по цялата вътрешна страна на ваната. После я напълни с гореща вода. Във водата добави няколко вещества и предмети, които бе слязъл да вземе от магазина си – сушен розов цвят, три връзки магданоз, седем лозови листа, трийсет грама ечемичена отвара (в сиропа имаше бадеми, захар и цветовете от портокал), стрити листа от орхидея, седем капки парфюм, седем разноцветни полирани камъчета, всяко от които бе взето от различни африкански водоизточници, три монети, двеста грама морска вода от териториалните води на Хаити, щипка барут, лъжичка сол, лимоново масло и още няколко неща.

Когато Хамптън му каза, че моментът е дошъл, Джек стъпи в приятно ухаещата вана. Водата беше почти непоносимо гореща, но той я изтърпя. Седна сред парата, избута монетите, камъчетата и останалите твърди предмети и се потопи, така че само главата му остана над водата.

Хамптън попя няколко секунди и му нареди:

– Потопете се целият и бройте до трийсет преди да се покажете отново.

Джек затвори очи, пое дълбоко дъх и легна по гръб, за да се потопи целият. Беше броил едва до десет, когато започна странно да изтърпява от главата до петите. С всяка изминала секунда се чувстваше някак... по-чист... не само в тялото, но и в ума и духа ся, Лошите мисли, страхът, напрежението, гневът, отчаянието – всичко това бе изсмукано от специално приготвената вода.

Скоро щеше да е готов за срещата си с Лавел.

12

Моторът угасна.

Пред тях се изпречи купчина сняг.

Ребека напома спирачките. Бяха изключително меки, но все пак хванаха. Колата се блъсна с предницата в натрупания сняг, блъсна се с тъп удар и със скърцане, по-силно, отколкото тя би искала, но не така, че да нарани някого.

Тишина.

Бяха пред главния вход на „Сейнт Патрик“.

– Нещо е влязло в седалката! – извика Дейви. – Ето го, излиза!

– Какво? – Ребека бе слисана от думите и се обърна към него.

Той стоеше опрян в седалката на Пени, но гледаше в друга посока – към облегалката на задната седалка, където бе седял допреди съвсем малко. Ребека погледна покрай него и видя, че нещо се движи под тапицерията. Чу също и сърдито, приглушено ръмжение.

Един от духовете сигурно бе влязъл в багажника. Сега дъвчеше и дъвчеше през седалката, като си пробиваше път към купето на колата.

– Бързо – подкани го Ребека. – Ела отпред при нас, Дейви. Всички ще излезем един след друг през вратата на Пени, но бързо, а после влизаме право в черквата.

Като произнасяше нещо безгласно и отчаяно, Дейви се покатери на предната седалка и седна между Ребека и Пени.

В същия миг Ребека усети, че нещо пулсира в стелките под краката ѝ. Втори дух си пробиваше път към купето оттам.

Ако зверовете бяха само два и ако бяха заети с пробиване на дупки в колата, те можеше и да не забележат веднага, че плячката им тича към катедралата. Това поне беше нещо, на което човек можеше да се надява; не кой знае какво, но все пак нещо.

При знака на Ребека Пени отвори вратата си и излезе сред бурята.

С разтуптяно сърце и задъхана от острия вятър, който я удари, Пени се измъкна от колата, подхлъзна се на заснежената настилка, едва не падна, замаха с ръце и някак се задържа. Очакваше някой дух да се хвърли към нея изпод колата, да забие зъби през някой от ботушите в глезена ѝ, но нищо подобно не стана. Уличните лампи, замъглени и затъмнени от бурята, хвърляха призрачна светлина като в кошмар. Изкривената сянка на Пени я предхождаше, когато се прекачваше през камарата сняг, натрупана от преминалите снегорини. Като дишаше тежко и се гласкаше с ръце и колене, тя с мъка се изкачи до върха. По лицето, в ботушите и ръкавиците ѝ имаше сняг, но тя скочи на тротоара, покрит с нов сняг и пое право към катедралата, без изобщо да се обръща назад, тъй като можеше да види как я преследват (поне във въображението ѝ) всички чудовища, които бе съзряла във фойайето на тухлената сграда порано тази вечер. Стъпалата към катедралата бяха покрити от дълбок сняг, но Пени стисна медния парапет и като го следваше, тръгна нагоре, обаче изведнъж се зачуди дали вратите ще бъдат отворени толкова късно нощем. Не трябваше ли катедралата винаги да е отворена? Ако беше заключена сега, можеха вече да се смятат за умрели. Отиде до средния

портал, хвана дръжката, дръпна я, помисли за миг, че е заключено, после осъзна, че вратата е много тежка, хвана бравата с две ръце, дръпна я по-силно от преди, отвори вратата, задържа я и накрая погледна към пътя, по който бе дошла.

Дейви беше изминал две трети от пътя по стъпалата; дъхът му излизаше на ледено-бели кльбца. Изглеждаше така дребен и крехък. Но щеше да успее.

Ребека се спусна от камарата сняг към тротоара, препъна се и падна на колене.

Зад нея два духа достигнаха върха на купчината сняг.

– Идват! Побързайте! – изпищя Пени.

Ребека чу писъка на Пени, изправи се веднага и бе направила само крачка, когато два духа се стрелнаха покрай нея. Боже, бяха бързи като вятъра – нещо-гущер и нещо-котка; и двете кряскаха пронизително. Не я нападнаха, не я ухапаха и не просъскаха, дори не се спряха. Тя изобщо не я интересуваше; трябваша им само децата.

Дейви вече беше при вратата на катедралата заедно с Пени. И двамата викаха на Ребека.

Духовете достигнаха стълбището и се изкачиха до половината му за частица от секундата, но после рязко забавиха ход, сякаш осъзнаха, че се приближават към свято място, макар че и това не ги спря напълно. Те запълзяха бавно и предпазливо от стъпало на стъпало, като потъваха в снега, така че едва се забелязваха.

– Влезте в черквата и затворете вратата! – извика Ребека.

Пени обаче се колебаеше – явно се надяваше, че Ребека някак ще заобиколи духовете и ще ги последва към сигурното място (ако в катедралата наистина е безопасно), но дори и с по-бавния си ход духовете бяха стигнали почти до горе. Ребека отново извика. А Пени още се колебаеше. Сега духовете, които все повече забавяха темпото си, бяха на предпоследното стъпало и само на метър-два от Пени и Дейви... вече стигнаха най-горе; Ребека крещеше неистово; накрая Пени бутна Дейви в катедралата. Тя последва брат си, но застана до самата врата, за миг я отвори и надникна вън. Духовете се движеха все по-бавно, но не спираха и се бяха насочили към вратата. Ребека се зачуди дали тези същества могат да влязат в черква, когато им държат вратата отворена, също както вампирите (според преданието) могат да влязат в къщата, ако са поканени или ако някой им държи вратата отворена. Навярно беше шантаво да се мисли, че правилата, които би трябвало да ръководят митичните вампири, биха могли да се отнасят и за тези много истински вуду-

дяволи. Въпреки това, обзета от нова паника, Ребека извика отново на Пени и изтича по половината стълбище, защото си помисли, че момичето може би не я чува заради вятъра; изкрещя с всички сили:

– Не се тревожи за мене! Затвори вратата! Затвори вратата!

Накрая Пени я затвори, почти против волята си, тъкмо когато духовете достигнаха прага.

Нещото-гущер се хвърли върху вратата, рикошира от нея и се изправи на крака.

Нещото-котка яростно зави.

Двете същества задраскаха по вратата, но без голям ентузиазъм, сякаш знаеха, че за тях това е прекалено голям риск. За да се отвори вратата на катедрала – за да се отвори вратата на което и да е свято място – бе нужна по-голяма сила от тяхната.

Те се отвърнаха разочаровани от вратата. Погледнаха към Ребека. Огнените им очи изглеждаха по-ярки от очите на съществата, които бе видяла у Джеймисънови и във фойето на тухлената сграда.

Тя слезе едно стъпало по-долу.

Духовете тръгнаха към нея.

Тя се спусна по всички останали стъпала и спря едва когато стигна тротоара.

Нещото-гущер и нещото-котка стояха на горния край на стълбището и я гледаха мрачно.

По Петото авеню се носеха течения от вятър и сняг; снегът сега бе така силен, че ѝ се струваше, че ще се удави в него, както би се удавила в прииждащ порой.

Духовете слязоха едно стъпало.

Ребека се отдръпна, докато достигна ръба на снега покрай бордюра.

Духовете стъпиха на второто стъпало, на третото.

ОСМА ГЛАВА

1

Банята на пречистването трая само две минути. Джек се изсуши с три малки, меки и много хигроскопични кърпи, по чиито ъгли имаше избродирани странни руни; бяха изработени от материал, какъвто досега не бе виждал.

Когато се облече, последва Карвър Хамптън в хола и, по указанията

на хунгона, застана в центъра на стаята, където светлината беше най-силна.

Хамптън изпълни дълга песен, като държеше асон над главата на Джак, после бавно го постави пред него, след това около него, по гръбначния му стълб и до главата още веднъж. Хамптън му бе обяснил, че асонът – тропача кратунка, откъсната от лианите на специално дърво – е символ на професията на хунгона. Кратунката имаше удобна естествено оформена дръжка. След като се издълбаела, облят й край се изпълвал с осем камъчета в осем цвята – броят им отразявал схващането за безсмъртието и за вечния живот. Към камъчетата бил добавен змийски гръбнак, който бил символът за костите на древните предтечи, които сега можело да се извикат от света на духовете на помощ. Асонът също така бе опасан с ярко оцветени порцеланови мъниста. Мънистата, камъчетата и змийският гръбнак произвеждаха необикновен, но не неприятен звук.

Хамптън разтресе кратунката над главата на Джак, а после пред лицето му. Задържа я почти за минута пред сърцето му, докато пееше хипнотизиращо на някакъв отдавна отрял африкански език. С нея очерта последователно фигури във въздуха над двете ръце на Джак и над двата му крака.

Джак постепенно започна да долавя множество приятни аромати. Първо усети мириса на лимони. После на хризантеми. Цветове от магнолия. Всеки аромат привличаше за секунди вниманието му, а после въздушното течение му поднасяше нов. Портокали. Рози. Канела. Уханията ставаха по-интензивни с всяка секунда. Смесваха се в някакво чудесно и хармонично единство. Ягоди. Шоколад. Хамптън не бе запалил тамян, не бе отварял шишенца с парфюм или есенция. Ароматите изглежда се пораждаха спонтанно – без източник и без причина. Черно орехче. Люляк.

Когато Хамптън привърши пеенето си и остави асона си, Джак попита:

- Тези страхотни миризми – откъде идват те?
- Това са обонятелни съответствия на зримите образи – обясни Хамптън.
- Образи? Искате да кажете... призраци? – примигна Джак, без да е сигурен, че разбира.
- Да. Духове. Доброжелателни духове.
- Но аз не ги виждам.
- От вас това не се очаква. Както ви обясних, те не са се

материализирали визуално. Проявили са се като аромати, което не е толкова рядко явление.

Мента. Индийско орехче.

– Доброжелателни духове – повтори Хамптън и се усмихна. – Стаята е пълна с тях и това е много добро предзнаменование. Те са посланиците на Рада. Пристигането им тук, в този момент, показва, че доброжелателните божества ви подкрепят в битката ви срещу Лавел.

– Това значи ли, че аз ще открия Лавел и ще го спра? – попита Джак. – Значи ли, че накрая ще спечеля? Това предопределено ли е?

– Не, не – усмихна се Хамптън. – Ни най-малко. Това означава само, че имате подкрепата на Рада. Но Лавел има подкрепа от божествата на мрака. Вие двамата сте инструменти в ръцете на висшите сили. Единият ще спечели, а другият ще загуби – само това е предопределено.

В ъглите на стаята пламъчетата от свещите се свиха и се превърнаха само в дребни искри в края на фитила. Надигнаха се сенки и затанцуваха като живи. Прозорците изтракаха и сградата се разтресе под напора на внезапен, много мощен вятър. Доста книги се откъснаха от рафтовете и се строполиха на пода.

– Покрай нас има и зли духове, разбира се – подхвърли Хамптън.

В добавка към приятните аромати, които бяха изпълнили стаята, до Джак достигна нов мирис. Беше вонята на поквара, гниене, разлагане и смърт.

2

На духовете им оставаха да слязат още само по две от стъпалата пред катедралата. Бяха само на два-три метра от Ребека.

Тя се обърна и побягна настрани.

Те изпискаха с глас, който би могъл да изразява гняв или ликуване или и двете – или пък нито едно от тях. Студен, чуждоземен вик.

Знаеше, че са се впуснали след нея и без да се обръща.

Затича по тротоара, като катедралата ѝ остана отдалеч; насочила се беше към ъгъла, като че ли смяташе да се устреми към следващата пресечка, но това бе само хитрост. След десетина метра зави рязко вдясно, към катедралата, и хукна по стълбището като запъхтяна риташе снега.

Духовете изпищяха.

Беше стигнала до половината на стълбището, когато нещото-гушер се хвана за левия ѝ крак и заби нокти през дънките в десния ѝ прасец.

Болката беше много остра.

Тя изкрещя, препъна се, падна по стъпалата. Но продължи нагоре, като пълзеше по корем с, нещото-гушер, закачено за крака ѝ.

Нещото-котка ѝ скочи на гърба. Заби нокти в дебелото палто. Придвижи се бързо към шията ѝ. Опита се да я захапе за гърлото. Устата му се напълни само с части от яката и плетения шал.

Беше стигнала върха на стълбището.

Изохка, сграбчи нещото-котка и го откъсна от себе си.

То ухапа ръката ѝ.

Тя го запокити встрани.

Нещото-гушер беше още на крака ѝ. Ухапа бедрото ѝ на десетина сантиметра над коляното.

Тя се пресегна, хвана го, бе ухапана и по другата ръка. Откъсна обаче гушера от себе си и го запрати по стъпалата.

Духът, подобен на котка, вече се приближаваше към нея с блестящи сребърно-бели очи, пицеше и показваше зъби и нокти като триони.

Като черпеше сили от отчаянието си, Ребека сграбчи медния парапет и се изправи на крака навреме, за да ритне котката. За щастие ритникът попадна на място и духът се изгъркаля многократно по снега.

Гушерът отново се втурна към нея.

Нямаше ли край? Едва ли можеше да държи и двете гадини далече от себе си. Беше уморена, слаба и замаяна, а болката от раните я измъчваше.

Обърна се и като направи всичко възможно да пренебрегне бодежите, които пробягваха като токови удари през крака ѝ, се завтече към вратата, през която Пени и Дейви бяха влезли в катедралата.

Нещото-гушер се хвана за края на палтото ѝ, покачи се нагоре, заобиколи я, мина отпред и явно този път смяташе да се насочи към лицето ѝ.

Подобният на котка дух също се беше върнал, беше я грабнал за ходилото и извърташе крака ѝ. Тя достигна вратата и опря гръб в нея. Беше на края на силите си – поемаше и изпускате с мъка въздуха, като че ли той беше железен.

В такава близост до катедралата, до самата ѝ стена, духовете станаха мудни, както тя се бе надявала, както бе станало и когато преследваха Пени и Дейви. Гушерът, който се бе хванал за палтото ѝ отпред пусна едната си уродлива ръка и замахна към лицето ѝ. Но той вече не беше по-бърз от нея. Тя мигом отдръпна глава и усети, че ноктите само

одраскват съвсем леко долната част на брадичката ѝ. Успя да издърпа гущера от себе си, без да бъде ухапана; захвърли го колкото можа по-далече, към улицата. Успя да отдели и нещото-котка от крака си и го запрати встрани.

Обърна се бързо, открехна вратата, промъкна се в катедралата „Сейнт Патрик“ и затвори плътно след себе си.

Духовете се блъснаха веднъж от другата ѝ страна и повече не се чуха.

Беше в безопасност. За щастие, на сигурно място.

Отдели се накуцвайки от вратата, излезе от слабо осветения вестибюл, където се бе озовала, премина покрай мраморния купел Със светена вода и влезе в огромния сводест църковен неф с масивни колони и много редици полирани пейки. Извисяващите се стъклописи бяха тъмни и мрачни, тъй като се осветяваха единствено от нощта; само тук-таме заблуден лъч от уличните лампи успяваше да открие и да премине през кобалтово син или яркочервен елемент от изображението. Тук всичко беше голямо и солидно на вид – огромният орган с хилядите си медни тръби, които се извисяваха подобно на върховете на камбанариите при по-малките катедрали, големият балкон за църковния хор над преддверието, каменните стъпала, които водеха към високия амвон, покрит с меден навес – цялата тази масивност допринесе за чувството на сигурност и мир, което облада Ребека.

Пени и Дейви бяха в нефа, на една трета от пътя по централния кораб, и говореха възбудено с един млад и объркан свещеник. Пени първа забеляза Ребека, извика и се затича към нея. Дейви я последва разплакан от облекчение и радост, че я вижда. Свещеникът с расото също дойде.

Бяха само четиримата в огромното помещение, но това не бе страшно. Не им трябваше армия. Катедралата бе непревземаема крепост. Нищо не можеше да ги нарани тук. Нищо. Катедралата бе сигурна. Трябваше да е сигурна, тъй като бе последното им убежище.

3

Джак напомпа газта на колата пред магазина на Карвър Хамптън, за да загрее двигателя.

Обърна се към Хамптън и го попита:

– Сигурен ли сте, че наистина искате да дойдете?

– Това е последното нещо, което бих искал да направя – отвърна

големият човек. – Нямам вашия имунитет към силата на Лавел. Бих предпочел да остана в апартамента си, при включените лампи и запалените свещи.

– Тогава останете. Не вярвам да криете нещо от мене. Наистина съм убеден, че направихте всичко, което можяхте. Не ми дължите нищо повече.

– Дълга го на себе си. Да дойда с вас и да ви помогна, доколкото мога – това е правилният избор, който трябва да направя. Длъжен съм пред себе си, не мога да си позволя нов погрешен избор.

– Добре тогава. – Джак включи на скорост, но задържа крака си върху спирачката. – Все още не съм сигурен, че разбирам как точно ще намеря Лавел.

– Просто ще знаете по кои улици да минете, къде да завиете – обясни му Хамптън. – В резултат от пречистващата баня и останалите ритуали, които направихме, сега водач ви е висша сила.

– Звучи по-добре от последното издание на градската пътна карта. Само че... не съм сигурен, че усещам нещо да ме води.

– Ще усетите, лейтенанте. Но първо трябва да спрем в католическа черква и да напълним тези буркани със светена вода. – Той му показва две малки празни стъкленици, в която би се побрала по четвъртинка течност. – Има една черква право пред нас, на около пет пресечки оттук.

– Добре – съгласи се Джак. – Само едно нещо още.

– Какво?

– Нека оставим официалностите и да не ме наричаш повече „лейтенанте“. Казвам се Джак.

– А ти, ако искаш, можеш да ми казваш Карвър.

– Предпочитам.

Размениха си усмивки, Джак махна крака си от спирачката, пусна чистачките, и излезе на улицата.

Влязоха заедно в черквата.

Вестибюлът бе тъмен. В безлюдния неф бяха запалени Няколко слаби лампи плюс няколко оброчни свещици, разположени върху поставка от ковано желязо до мястото за причастие вляво от олтара. Носеше се мирис на тамян и на полировка за мебели, каквато явно бяха използвали наскоро, за да подобрят вида на изтърканите пейки. Над олтара, сред сенките, бе поставено голямо распятие.

Карвър коленичи и се прекръсти. Макар Джак да не беше практикуващ католик, внезапно изпита силно желание да последва примера на черния човек и осъзна, че като представител на Рада специално тази

нощ той бе длъжен да показва уважението си към всички божества на доброто и на светлината – към еврейския Бог от Стария завет, към Христос, Буда, Мохамед или други божества. Може би това бе първото проявление на „предводителството“, за което бе споменал Карвър.

В мраморния басейн, близо до преддверието, имаше съвсем малка локвичка светена вода, която явно нямаше да им стигне.

– С това не можем да напълним и единия буркан – забеляза Джак.

– Недей да бъдеш така сигурен. – Карвър свали капачката от единия буркан и го подаде на Джак. – Опитай.

Джак потопа буркана в басейна, провлачи го по мрамора, загреба малко вода, според него не повече от петдесет грама, и примигна от изненада, когато вдигна съда пълен. Още повече се учуди, когато видя, че в басейна бе останала точно толкова вода, колкото имаше преди да загребе.

Погледна към Карвър.

Черният човек му се усмихна и намигна. Подаде му и втория буркан, след като отвъртя капачката му.

Джак отново успя да напълни съда и отново локвичката вода в басейна остана същата.

4

Лавел стоеше до прозореца и гледаше към бурята. Вече не беше в психически контакт с малките убийци. Ако имаше повече време, за да ги насочва, те все още биха могли да убият децата на Досън и тогава той би съжалявал, че е пропуснал забавлението. Но време почти не му бе останало.

Джак Досън идваше и никаква магия, колкото и силна да е тя, не би могла да го спре.

Лавел не беше сигурен защо всичко бе тръгнало зле така бързо и така изцяло. Може би е било грешка да се насочи към децата. Божествата на Рада винаги се ядосваха на бокора, който употребяваше силата си срещу деца и винаги се стремяха, ако могат, да го унищожат. След като веднъж е решил да постъпи така, човек трябва да е много внимателен. Не можа да се досети и за една грешка, която би могъл да допусне. Бе добре въоръжен – пазеше го цялата сила на божествата на мрака.

И все пак Досън идваше.

Лавел се дръпна от прозореца.

Прекоси тъмната стая и отиде до гардероба.

Извади автоматичен пистолет, калибър 32, от най-горното чекмедже.

Досън идваше. Добре. Да дойде.

5

Ребека седна в страничния кораб на катедралата и дръпна над коляното десния крачол на дънките си. Раните от зъби и нокти доста кървяха, но нямаше опасност за живота ѝ. Дънките донякъде я бяха защитили. Ухапванията бяха дълбоки, но не прекалено. Нямаше засегнати важни вени или артерии.

Младият свещеник, отец Валоцки, се наведе до нея и се ужаси от раните.

– Как стана това? Какво ви нарани?

– Духове – едновременно отговориха Пени и Дейви, на които изглежда бяха омръзнали опитите да го убедят.

Ребека свали ръкавиците си. Дясната ѝ ръка бе прясно ухапана и кървеше, но нямаше откъснато месо, бяха само четири малки пробождавания. Ръкавиците, както и дънките, бяха осигурили известна защита. Лявата ѝ ръка бе ухапана на две места – от едното място кървеше, но не повече от дясната ръка, а второто бе старо – още от къщата на Фей.

– Каква е тази кръв по врата ви? – попита отец Валоцки Той приближи ръка до лицето ѝ, внимателно ѝ махна дланта за да огледа драскотините под брадичката.

– Дреболия – успокой го тя. – Парят, но няма нищо сериозно.

– Мисля, че трябва да ви се направи подходяща превръзка. Хайде.

Тя спусна крачола на дънките си.

– Най-добре ще е да ви отведе до енорийската квартира – предложи той, докато ѝ помагаше да стане.

– Не – отсече тя.

– Не е далече.

– Оставаме тук – настоя тя.

– Но това прилича на ухапвания от животно. Трябва да се вземат мерки. Има инфекции, бяс... Виджте, квартирата е съвсем близо. Не е нужно и да излизаме в бурята. Има подземен проход между катедралата и...

– Не – настоя Ребека. – Оставаме тук, в катедралата, където сме

защитени.

Даде знак на Пени и Дейви да дойдат при нея и те с готовност застанаха от двете ѝ страни.

Свещеникът изгледа всеки от тях поотделно, проучи лицата им, срещна очите им и лицето му потъмня:

– От какво се страхувате?

– Децата не ви ли казаха нещо? – попита Ребека.

– Бърбореха за духове, но...

– Не е било само бърборене.

Ребека се почувства странно, че тъкмо на нея се падаше да обявява и да защитава нещо свръхестествено, след като тя винаги бе била всичко, но не и човек с широта на разбиранията по въпроса. Затова се поколеба. После му разказа по възможно най-сбития начин за Лавел, за изтреблението на фамилията Карамаза и за вуду-дяволите, които в момента преследваха децата на Джек Досън.

Когато завърши, свещеникът не ѝ каза нищо и не пожела да срещне очите ѝ. Остана дълго с отправен към пода поглед.

– Разбира се, вие не ми вярвате – въздъхна тя.

Той вдигна глава със смутено изражение:

– О, не мисля, че вие... точно ме лъжете. Сигурен съм, че вие вярвате във всичко, което ми казахте. Но за мене вуду-то е мошеничество, набор от примитивни суевения. Аз съм служител на светата Римска църква и вярвам в едничката истина, истината, че нашият спасител...

– Вярвате в рая, нали? И в ада?

– Разбира се. Това е част от католическата...

– Тези неща идват направо от ада, отче. Ако ви бях казала, че човекът, който е призовал тия демони е поклонник на сатаната и ако не бях споменала думата вуду, тогава може би все още не бихте ми повярвали, но и не бихте подминали думите ми толкова леко, защото вашата религия припознава сатаната и поклонниците му.

– Мисля, че вие би трябвало...

Дейви изпищя.

– Тук са вече! – обади се и Пени.

Ребека се обърна със затаен дъх и застинало сърце.

Под арката, през която централният кораб на нефа влизаше във вестибула, имаше сенки, а сред тях – ярко светещи сребърно-бели очи. Огнени очи. Много от тях.

6

Джак караше по заснежените улици и с приближаването си към всяко кръстовище някак усещаше кога е нужно да завие надясно или наляво, кога трябва просто да продължи направо. Не знаеше как усеща тези неща; всеки път го спомождаше някакво чувство, чувство, което не би могъл да опише с думи, и той му се подчиняваше, осланяше се на „предводителството“, което му бе дадено. Това определено беше в разрез с техниките, които полицаят е привикнал да използва при издирване на заподозрения. Полазваша го и тръпки, а това не му харесваше. Но нямаше намерение да се оплаква, защото бе необходимо на всяка цена да открие Лавел.

Трийсет и пет минути след като наляха двете бурканчета със светена вода, Джак зави наляво по улица с псевдовикториански къщи. Спря пред петата. Беше триетажна тухлена къща с множество безвкусни украшения. Имаше нужда от ремонт и преобоядисване както и останалите къщи в квартала – това беше очевидно въпреки снега и тъмнината. В къщата нямаше запалени лампи, нито една. Прозорците бяха съвършено черни.

– Пристигнахме – обърна се Джак към Карвър.

Загаси двигателя и изключи фаровете.

7

Четири духа изпълзяха от вестибюла на слабо осветено място в централния кораб, където уродливите им очертания се разкриха в повече ужасяващи подробности, отколкото би се искало на Ребека.

Начело на глутницата стоеше високо трийсетина сантиметра човекоподобно същество с четири огнени очи – вторите две бяха на челото му. Главата му беше голяма колкото ябълка и въпреки четирите очи, по голяма част от несъразмерния череп се заемаше от лакома уста с множество зъби. Освен това имаше и четири ръце и носеше грубо копие в острите пръсти на една от дланите си.

Размахваше копието над главата си в израз на дръзко предизвикателство.

Може би заради копието Ребека изведнъж бе обладана от странно, но непоклатимо убеждение, че човекоподобният звяр някога е бил – далече в древността – горд и кръвожаден африкански воин, който е бил

прокуден в ада заради престъпленията си и който сега бе принуден да страда и търпи унижението, че душата му е въплътена в дребно, уродливо тяло.

Човекоподобният дух, трите още по-зловещи същества зад него, както и останалите зверове, минаващи през тъмния вестибюл (те сега се различаваха само по светещите очи), те всички се движеха бавно, като че ли самият въздух в мястото за свещенослужение бе за тях изключително тежко бреме, което превръщаше всяка тяхна стъпка в болезнено изпитание.

Никое от тях не съскаше, не ръмжеше и не пищеше. Просто се приближаваха тихо, мудно, но непреклонно.

Вратите към улицата зад духовете все още изглеждаха затворени. Бяха влезли в катедралата по друг път, през някоя шахта или канал, които не бяха затворени и им предлагаха свободен достъп и на практика покана, равностойна на „отворената врата“, от която те, като вампирите, навярно имаха нужда, за да влязат там, където злото не е добре дошло.

Отец Валоцки, за малко хипнотизиран от първия си поглед към духовете, първи наруши мълчанието. Затършува из черното си расо, извади молитвена броеница и започна да се моли.

Човекоподобният дявол и трите неща, които го следваха отблизо се приближаваха непрекъснато по централния кораб, а останалите чудовищни същества пълзяха и се плъзгаха от тъмния вестибюл, а в мрака зад тях се появяваха нови чифтове светещи очи. Всички се движеха все още прекалено бавно, за да бъдат опасни.

Но колко щеше да продължи така, чудеше се Ребека. Може би някак ще привикнат към атмосферата в катедралата. Може би постепенно ще станат по-смели и ще започнат да се движат по-бързо. Тогава какво?

Ребека дръпна децата към себе си и тръгна назад през кораба, към олтара. Отец Валоцки пое след тях, като подрънкваше с мънистата на броеницата.

8

Прегазиха снега и излязоха пред стълбището към входната врата на Лавел.

Джак вече държеше пистолета си в ръка. Промълви на Карвър Хамптън:

– Бих искал да изчакаш в колата.

– Не.

– Това е полицейска работа.

– Повече от това е. Знаеш, че е повече от това.

Джак въздъхна и кимна.

Изкачиха се по стъпалата.

Да получи заповед за арест, да почука на вратата, да обяви, че е представител на закона – никоя от тези нормални процедури сега не изглеждаше необходима или разумна на Джак. Не и в тази странна ситуация. И все пак не му доставяше удоволствие да нахлува по този начин в частен дом.

Карвър опита бравата, завъртя я няколко пъти напред-назад:

– Заключено.

Джак виждаше, че е заключено, но нещо му подсказа да опита и той. Дръжката поддаде при допира му, езичето щракна и вратата се откряна.

– Заключена е за мене – забеляза Карвър, – но не и за тебе.

Отстъпиха встрани от пътя на възможните изстрели.

Джак се пресегна, блъсна силно вратата и бързо отдръпна ръка.

Но Лавел не стреля.

Изчакаха десет-петнайсет секунди, а вятърът влизаше в отворената врата. Накрая Джак мина приведен под вратата с протегнат пред себе си пистолет.

В къщата беше изключително тъмно. Мракът би могъл да е от полза за Лавел, тъй като той познаваше обстановката, но за Джак бе непознатата територия.

Опипа стената за ключа на лампата и го откри.

Намираще се в широко входно антре. Вляво имаше вътрешна стълба с украсени перила. Веднага след стълбата коридорът се стесняваше и водеше към задната част на къщата. На метър-два по-нататък вдясно имаше свод, зад който се стелеше още мрак.

Джак пристъпи към ръба на свода. От коридора проникваше малко светлина, но падаше само върху част от голия под. Допускаше, че това е всекидневната.

Зави зад ъгъла, като се притискаше към стената, за да се показва по-малко и опипа за нов ключ; откри го и го завъртя. Запали се горен абажур и стаята се освети. Но там изглежда имаше само това – светлина. Нямаше мебели. Нямаше пердета. Слой сива прах, повече прах по ъглите, силно осветление и четири голи стени.

Карвър застана зад Джак и пошепна:

– Сигурен ли си, че това е мястото?

Джак тъкмо отваряше уста, за да отговори, когато нещо профуча покрай лицето му и частица от секундата по-късно чу два силни изстрела, идващи зад гърба му. Просна се на пода и се претъркаля в коридора, а после във всекидневната.

Карвър също се спусна и се претъркули. Но беше ранен. Лицето му бе изкривено от болка. Придържаше лявото си бедро, а по панталона му се стичаше кръв.

– На стълбите е – с дрезгав глас се обади Карвър. – Мярнах го.

– Трябва да е бил горе, а после е тръгнал след нас.

– Да.

Джак се затича към стената до свода и клекна там.

– Зле ли си ранен?

– Не е много леко – отвърна Карвър. – Няма да ме убие обаче. Ти само гледай да го хванеш.

Джак се промъкна покрай свода и веднага стреля към стълбата, без да си прави труда да се прицелва.

Лавел беше там. Беше към края на стъпалата и се криеше зад перилото.

Куршумът на Джак откъсна трески от колонката на половин метър от главата на бокора.

Лавел отвърна на огъня и Джак залегна, когато от края на свода се посипа гипсов прах.

Нов изстрел.

После тишина.

Джак отново се показа зад свода и изстреля три куршума един след друг, като се прицелваше в мястото, където Лавел стоеше, но Лавел вече се движеше нагоре – и трите изстрела не го улучиха; после изчезна.

Като спря да зареди пистолета с патроните, които носеше в един от джобовете на палтото си, Джак погледна към Карвър:

– Ще можеш ли сам да стигнеш до колата?

– Не. Не мога да ходя с тоя крак. Но съм добре. Не ме е ранил тежко. Просто иди да го хванеш.

– Трябва да си извикаш линейка.

– Просто го хвани! – повтори Карвър.

Джак кимна, мина под свода и внимателно се приближи към стълбата.

9

Пени, Дейви, Ребека и отец Валоцки се скриха в източната част на черквата, зад перилата на олтара. Изкачиха се всъщност на самата площадка на олтара, точно под разпятието.

Духовете се спряха от другата страна на перилата. Някои от тях надничаха между украсените носещи колони. Други се качиха на самия парапет на мястото за причастие и се разположиха там с гладно примигващи очи и черни езици, които бавно облизваха острите им зъби.

Сега вече бяха петдесет-шейсет, но от вестибюла непрекъснато излизаха нови – далече, в края на централния кораб.

– Те н-н-няма да дойдат тук, н-н-нали? – попита Пени. – Не така б-б-близо до разпятието. Нали?

Ребека прегърна и момичето, и Дейви, притисна ги силно към себе си:

– Нали виждате, че спряха? Всичко е наред. Сега всичко е наред. Страх ги е от олтара. Спряха.

Но докога ли, чудеше се тя.

10

Джак се изкачи по стълбата с плътно опрян до стената гръб, като се движеше настрана и се опитваше да не издава ни най-малкия шум. Почти успяваше. Дясната си ръка държеше протегнатата, а пистолетът в лявата бе прицелен към най-горните стъпала; от изкачването мерникът му не трепваше, така че бе готов да дръпне спусъка в мига, когато Лавел се появеше. Стигна площадката, без да стрелят по него, изкачи се три стъпала от втората част на стълбата и тогава Лавел се показа от горния ъгъл. И двамата стреляха едновременно – Лавел два пъти, Джак веднъж.

Лавел дръпна спусъка, без да се прицелва, без дори да знае къде точно е Джак. Просто мислеше, че два изстрела, насочени към средата на стълбата, ще свършат работа. И двата не попаднаха в целта.

От друга страна, пистолетът на Джак бе насочен покрай стената и Лавел се приведе точно в линията на огъня. Куршумът се заби в ръката му точно когато престана да стреля. Изпищя, а пистолетът падна от ръката му; затътри се обратно към горния коридор, където се беше крил.

Джак се затича по стъпалата през едно, като прескочи и пистолета на Лавел. Достигна коридора на втория етаж навреме, за да види как

Лавел влиза в една стая и тряска вратата зад гърба си.

* * *

На долния етаж Карвър лежеше на прашния под със затворени очи. Беше прекалено отпаднал да ги държи отворени. С всяка секунда се чувстваше все по-слаб.

Не усещаше, че лежи на твърдия под. Струваше му се, че плува в топъл басейн някъде в тропиците. Спомняше си, че беше прострелян, спомняше си как падна; знаеше, че всъщност под него е подът, но просто не го чувстваше.

Представи си, че умира от кръвотечението. Раната не изглеждаше толкова опасна, но може би бе по-лоша, отколкото си мислеше. Или може би шокът го караше да се чувства така. Да, така ще е, само шокът ще е виновен, а не кръвотечението; страдеше единствено от шока, макар че и шокът може да те убие.

Каквато и да бе причината, той плуваше, без да обръща внимание на болката, гмуркаше се нагоре и надолу, носеше се по твърдия под, който изобщо не беше твърд, носеше се във водите на далечен тропически залив... докато от горния етаж се чуха изстрели и остър писък, който го накара да отвори очи. Празната стая се появи пред него не на фокус, гледана откъм пода. Примигна бързо и напрегна поглед, докато замъглените образи изчезнаха. Тогава му се прииска да не бяха изчезвали, защото видя, че вече не е сам. Един от обитателите на ямата беше с него, а очите му светеха.

На горния етаж Джек опита вратата, която Лавел бе тряснал. Беше заключена, но бравата навярно не беше кой знае какво – просто лека вътрешна брава, защото хората не искаха да поставят тежки и скъпи заключалки във къщите си.

– Лавел! – извика той. Никакъв отговор.

– Отваряй. Няма смисъл да се криеш там.

От вътрешността на стаята долетя шумът от трошач се прозорец.

– По дяволите – изруга Джек.

Отстъпи назад и изрита гредите, но бравата явно бе по-здрава, отколкото очакваше, защото му се наложи да ритне четири пъти с всички сили вратата, преди тя да се отвори.

Включи лампата. Обикновена спалня. Никакъв признак от Лавел.

Прозорецът на отсрещната стена бе счупен навън. Пердетата се издуваха от нахлуващия вятър.

Джек провери първо килера просто да се увери, че това не е

фалшива следа, която би позволила на Лавел да му излезе в гръб. Никой не се спотаяваше в килера.

Отиде до прозореца. В светлината от стаята видя стъпки върху снега, който се бе натрупал върху горната част на покрития вход. Свършваха на ръба му. Лавел явно беше скочил на двора долу.

Джак се промъкна през прозореца, откачи палтото си, което се бе хванало на парченце от счупеното стъкло, и слезе върху покрития вход.

* * *

Приблизително седемдесет-осемдесет духа бяха излезли от вестибюла на катедралата. Бяха се подредили върху парапета до мястото за причастия или между носещите колони под нея. Зад тях други зверове се бяха разположили сред дългия кораб.

Отец Валоцки беше коленичил и се молеше, но не постигаше кой знае какво, доколкото Ребека можеше да види.

Всъщност имаше някои лоши признаци. Духовете вече не бяха толкова мудни. Опашки се размахваха. Уродливи глави се стрелкаха напред-назад. Езици се показваха по-често от преди.

Ребека се чудеше дали биха могли, благодарение на количеството си, да превъзмогнат добродетелните сили, които господстваха в катедралата и досега не им бяха позволили да нападнат. С влизането си всяко от демоничните същества донасяше собствената си злокачествена енергия. Ако балансът на силите наклонеше везните в друга посока...

Един от духовете изсъска. Откакто бяха влезли в катедралата, бяха останали свършено тихи, но сега един се обади, после друг, после още три; след секунда всички вече съскаха сърдито.

Още един лош признак.

* * *

Карвър Хамптън.

Когато той видя демоничното същество в коридора, подът изведнъж му се стори по-твърд. Сърцето му се разгуптя, а истинският свят се върна отново при него, изплува от тропическата халюцинация – макар че тази част от истинския свят отново съдържаше кошмарен елемент.

Нещото от коридора се плъзна към свода и във всекидневната. От мястото на Карвър звярът изглеждаше огромен, поне негов ръст, макар скоро да осъзна, че представата се създава само заради положението му на пода. Все пак беше достатъчно голям. О, да. Главата му беше колкото

юмрук. Змиевидното му, разчленено, подобно на червей тяло бе с половината дължина на ръката на Хамптън. Рачешките му крака драскаха по дървения под. Единствените черти по уродливото му лице бяха грозната му смучеща уста, пълна със зъби, и преследващите очи, за които бе споменал Джак Досън, очите от сребърно-бял огън.

Карвър намери у себе си сили да се помръдне. Закуцука назад през пода, като се задъхваше от изтощение, усещаше нов прилив на болка и оставяше кървава диря след себе си. Достигна стената твърде бързо и се стресна – беше си мислил, че стаята е по-голяма.

Нещото-червей премина през свода и се запъти към него с тънък, пронизителен писък.

* * *

Лавел не успя да се приземи на крака, когато скочи от покрития вход. Подхлъзна се в снега и удари ранената си ръка. Внезапната болка едва не го накара да загуби съзнание.

Не можеше да разбере защо всичко бе потръгнало така зле. Беше объркан и гневен. Чувстваше се гол, безсилен, а за него това бе ново. Не му се харесваше.

Изпълзя през снега около метър, докато намери сили да се изправи, а тогава чу как Досън му крещеше от ръба на покрития вход. Не се спря и не изчака пасивно да бъде заловен – това не би било в стила на Баба Лавел, великия бокор. Отправи се през задната част на двора към бараката си.

Източникът на силата му се намираще отвъд ямата, при божествата на мрака. Смяташе да ги запита защо го изоставят. Щеше да изиска помощта им.

Досън стреля веднъж, но сигурно е било само предупреждение, защото покрай него не профуча куршум.

Вятърът го шибаше и запращаше сняг в лицето му, а с кръвта, която течеше по ранената ръка, не му беше лесно да устоява на бурята, но се задържа на крака, достигна бараката и отвори вратата – извика ужасен, когато видя, че ямата е нараснала. Сега заемаше цялата малка постройка, от едната вълниста ламаринена стена до другата, а светлината, която идваше оттам, вече не беше оранжева, а кървавочервена, така ярка, че очите го заболяха.

Сега разбра защо зложелателните му защитници го бяха оставили да претърпи поражение. Бяха му позволили да ги използва, доколкото и той би могъл да им е от полза. Беше им послужил за път към този свят,

за средство, чрез което те можеха да посегнат и да наранят живите. Но сега вече имаха нещо по-добро от път; сега имаха отворени порти към горната земя, истинска врата, чрез която биха могли да напуснат подземния свят. А я бяха получили благодарение на него. Той бе открял портите съвсем малко с надеждата, че ще съумее да задържи пролуката такава, но беше загубил контрол, без самият да го разбере, и сега портите се разтваряха широко. Древните пристигаха. Вече бяха тръгнали. Бяха почти тук. Когато пристигнеха, адът щеше да се е преместил върху повърхността на земята.

Ръбът на ямата продължаваше да се свлича пред краката му, все по-бързо и по-бързо.

Лавел с ужас се взря в тупкащото сърце от злокобна светлина наред ямата. Видя нещо тъмно в дъното на яркия червен блясък. То се раздипляше. Беше огромно. И се приближаваше към него.

* * *

Джак скочи от покрития вход, успя да запази равновесие в снега и пое след Лавел. Беше изминал половината път през двора, когато Лавел отвори вратата към ламаринената барака. Ярката и зловеща червена светлина, която се изля оттам, беше достатъчна, за да спре Джак на мястото му.

Беше ямата, разбира се, точно както Карвър я бе описал. Но със сигурност не бе така малка, каквато би трябвало да е, а светлината ѝ не беше мека и оранжева. Най-лошите опасения на Карвър се бяха сбъднали – портите на ада се отваряха изцяло.

Тази луда мисъл тъкмо бе хрумнала на Джак, когато ямата изведнъж нарасна и стана по-голяма от бараката, която някога я бе побирала. Ламаринените стени пропаднаха в празнотата. Сега там оставаше единствено дупката в земята. Червените лъчи от ямата като гигантски проектори озариха тъмното бурно небе.

Лавел разтреперан отстъпи няколко крачки, но явно бе прекалено ужасен, за да се обърне и да побегне.

Земята потрепери.

Нещо изрева откъм ямата. Беше глас, който разтресе нощта.

Въздухът засмърдя на сяр.

Нещо се заизвива откъм дълбините. Беше като пипало, но не точно пипало, нещо като крайник на мекотело или на насекомо, но не и крак на насекомо – на няколко места имаше остри стави, но и бе лъкатушешко като змия. Извисяваше се на три метра. На края си нещото имаше дълги,

подобни на бич израстъци, които се въртяха около отпусната, лигавеща се беззъба уста, достатъчно голяма, за да погълне цял човек. Още по-лошо, беше някак си съвсем ясно, че това бе само малка част от огромния звяр, надигащ се откъм портите; спрямо него беше нищожна, като човешкия пръст спрямо цялото тяло. Навярно това бе единствената част, която бягащото същество засега бе успяло да провре през отварящите се порти – само този пръст.

Гигантският насекомовиден, пипалоподобен крайник се наклони към Лавел. Подобните на бич израстъци се стрелнаха, обгърнаха го, повдигнаха го от земята и го понесоха към кървавочервената светлина. Той изпищя и размаха ръце, но нямаше как да спре поглъщането си от гадната, лигавеща се уста. После изчезна.

* * *

В катедралата и последният дух бе стигнал при перилата до мястото за причастие. Поне сто от тях се бяха обърнали със светещи очи към Ребека, Пени, Дейви и отец Валоцки.

Съскането сега се допълваше от откъслечно изръмжаване.

Изведнъж четириокият, четирирък човекоподобен демон скочи от перилата върху площадката с олтара. Направи внимателно няколко крачки и се огледа предпазливо. После вдигна миниатюрното си копие, разтърси го и изпищя.

Останалите духове веднага се присъединиха към крясъка му.

Още един се осмели да стъпи на площадката.

После трети. После още четири.

Ребека погледна настрани, към вратата на ризницата. Но нямаше смисъл да се тича натам. Духовете само щяха да ги последват.

Краят бе дошъл.

* * *

Нещото-червей се добра до Карвър Хамптън, който седеше на пода с опрян в стената гръб. Отдръпна се и вдигна половината от отвратителното си тяло над земята.

Карвър погледна в бездънните огнени очи и знаеше, че е прекалено слаб хунгон, който не може да се защити.

После нещо изрева иззад къщата – звучеше огромно и съвсем живо.

Земята се заклати, къщата се залюля и демонът-червей изглежда загуби интереса си към Карвър. Извърна се от него, започна да движи

главата си насам-натам и да се поклаща в ритъма на музика, която Карвър не чуваше.

С ужас в сърцето той осъзна какво бе завладяло временно съществуването – звука от други души, затворени в ада, които сега с крясък вървяха към мечтаната свобода, победоносния вой на древните, които накрая се откъсваха от веригите си.

Краят бе дошъл.

* * *

Джак се приближи към ямата. Ръбовете ѝ се разтваряха и тя растеше с всяка секунда. Той внимаваше да не застане в самия край. От яркото червено сияние снежинките изглеждаха като въртящи се въглени. Но сега сред червеното зарево се забелязваха и яркобели колони светлина – със сребърно-белия цвят на очите на духовете – и Джак бе сигурен, че портите на ада се отваряха опасно широко.

Чудовищният насекомовиден и пипалоподобен израстък застрашително се люлееше над него, но той знаеше, че не може да го докосне. Все още не. Докато портите не са се отворили напълно. Засега доброжелателните божества на Рада запазваха част от силата си на земята и той бе защитен от тях.

Извади бурканчето със светена вода от джоба на палтото си. Искане му се у него да е и съдът на Карвър, но трябваше да се оправи само с този. Отвъртя капачката и я захвърли.

От дълбините бе започнала да се издига нова застрашителна фигура. Виждаше я – неясно черно създание, което се промъкваше през почти ослепителната светлина и виеше като хиляда кучета.

Бе приел реалностите от черната магия на Лавел и от бялата магия на Карвър, но сега изведнъж имаше много по-осезателна възможност – виждаше нещата с очите си и бе убеден, че вече ги разбира по-добре отколкото Лавел и Карвър някога биха ги схванали. Погледна в ямата и разбра. Адът не е митично място и при демоните и божествата няма нищо свръхестествено, нищо свято или безбожно. Адът – и съответно рай – са – реални като земята; те са просто други измерения, други прояви на физическото присъствие. Нормално за живия мъж или жена е невъзможно да преминат от едното измерение към другото. Но религията е примитивна и непохватна наука, която е измислила теоретични начини двете измерения да се слоят, макар и временно, а магията е инструментът на тази наука.

А след като се осмисли това, изглеждаше така лесно да се вярва във

вуду-то, християнството или всяка друга религия, както е лесно да се вярва в съществуването на атома.

Захвърли в ямата светената вода заедно с буркана.

* * *

Духовете преминаха през парапета на мястото за причастие и се изкачваха към олтара.

Децата пицяха, а отец Валоцки държеше молитвената си броеница пред себе си убеден, че ще го защити от нападението. Ребека извади пистолета си, макар да знаеше, че е безполезен, и внимателно се прицели в първия от глутницата...

И всичките сто духа се превърнаха в буци пръст, които се изсипаха безвредни върху стъпалата пред олтара.

* * *

Нещото-червей обърна противната си глава към Карвър, изсъска и го удари. Той изпищя. После учуден ахна, тъй като бе посипан с пръст.

* * *

Светената вода изчезна в ямата. Тържествуващите писъци, ревът на омразата, победоносните викове – всичко спря така рязко, като че ли някой бе издърпал контакта на грамофон. Тишината трая само секунда, а после нощта се изпълни с викове на гняв, ярост, тревога и страдание.

Земята се разтнесе по-силно от преди.

Джак бе съборен на земята, но успя да падне назад, встрани от ямата.

Видя, че ръбът бе спрял да се топи. Дупката бе престанала да се увеличава.

Извисяващият се над Джак гигантски израстък, като някоя огромна змия от приказките, не замахна към него, както той се опасяваше. Вместо това се стовари обратно в ямата, като противната му уста не спираше да смуче въздуха.

Джак се изправи на крака. Палтото му бе цялото в сняг.

Земята продължаваше да се тресе. Имаше чувството, че стои върху яйце, от което предстои да се излюпи нещо ужасно. Около ямата се появиха шест пукнатини – десет, петнайсет, дори двайсет сантиметра широки и дълги до три метра. Джак се озова между два от най-големите процепи, върху нестабилен остров от подвижна, люлееща се земя.

Снегът в пукнатините се топеше, от дълбините струеше светлина и излизаше горещина като от пещ – за един ужасен миг изглеждаше, че целият свят ще се раздроби в тях. После за щастие пукнатините бързо се затвориха и се стегнаха, като че ли не бяха съществували.

Светлината в ямата започна да избледнява, около ръбовете се превръщаше от червена в оранжева.

Адските гласове също заглъхваха.

Портите вече се затваряха.

Джак се приближи към ръба с чувство за тържество и надникна в дупката, като се опита да види по-добре чудовищните и фантастични същества, които се гърчеха и се гневяха отвъд сиянието.

Светлината изведнъж запулсира, стана по-ярка, уплаши го. Безсмъртните същества отвъд портите се мъчеха да не допуснат те да се затворят, опитваха се със сила да ги махнат.

Ръбовете на ямата отново започнаха да се топят. Земята се трошеше на малки късчета. После отново спря. Пак започна. Макар и трудно, ямата нарастваше.

Сърцето на Джак изглежда биеше в синхрон с трошенето около ръба на ямата. Всеки път, когато пръстта започваше да пада, сърцето му сякаш спираше, а в миговете на спокойствие започваше отново да бие.

Може би Карвър Хамптън не е бил прав. Може би светената вода и добрите намерения на праведен човек не са достатъчни, за да сложат край на това. Навярно всичко бе стигнало прекалено далеч. Навярно Армагедон вече бе неизбежен.

Два лъскави и черни, разчленени, подобни на бич израстъка, всеки дебел по три сантиметра, се стрелнаха от ямата, Щракнаха пред Джак и се увиха около него. Единият обхвана целия му ляв крак – от глезена нагоре. Другият се уви около гърдите му, спусна се по лявата му ръка, опаси китката му, притисна пръстите. Кракът му бе издърпай отдолу. Падна, като блъскаше и отчаяно удряше нападателя, но без резултат – не можеше да се освободи, не можеше да го отблъсне. Звярът, от когото излизаха пипалата, бе скрит дълбоко в ямата и сега го дърпаше, влачеше го към края на пропастта – демоничен рибар, който тегли жертвата си. През всяко пипало минаваше назъбен гръбнак с остри ръбове, които не разкъсаха веднага дрехите му, но при допира си с оголените му китки и длани, те навлязоха в плътта му и го прорязаха дълбоко.

Никога не бе изпитвал такава болка.

Изведнъж се уплаши, че никога вече няма да види Дейви, Пени и Ребека.

Закрещя.

* * *

В катедралата „Сейнт Патрик“ Ребека пристъпи към обикновените сега купчини пръст, които само преди миг представляваха живи същества, но спря веднага, когато сред пръснатата смет се появи признак на невъзможен, извратен живот. Пръстта все пак не бе умряла. Зърната, парчетата и буците ѝ изглежда поемаха влагата от въздуха, овлажняваха отново, отделните частици започваха да треперят, да се напрягат и да се примъкват с труд към другите. Тази прокълнатата пръст явно се стремеше да възвърне предишната си форма, бореше се да приеме отново образа на духове. Една малка, отделна от останалите буца започна да приема формата на миниатюрен крак с противни нокти.

– Умри, по дяволите – му изкрещя Ребека. – Умри!

* * *

Както бе прострян на ръба на ямата и бе убеден, че ще го завлекат вътре, с внимание, разделено между пропастта пред него и болката, която прорязваше ръката му, Джек изкрещя...

... и в същия миг пипалото около ръката и тялото му рязко се отдръпна от него. След миг и вторият демоничен израстък се отдръпна от левия му крак.

Адската светлина помръкна.

Сега звярът долу виеше от собствена болка и страдание. Пипалата му хаотично се развяваха в нощния въздух.

В този критичен миг на хаос божествата на Рада сигурно изпратиха на Джек знак, защото той разбра – без да му стане ясно как, – че неговата кръв накара звяра да се отдръпне.

Навярно при борба със злото кръвта на праведния човек (подобно на светената вода) се оказваше вещество с мощни вълшебни свойства. И навярно кръвта му би могла да постигне онова, което само за светената вода бе невъзможно.

Ръбът на ямата започна отново да се рони. Дупката растеше. Портите отново се отваряха. Светлината, която струеше от земята отново се превърна от оранжева в червена.

Джек престана да лежи и коленичи до ръба. Чувстваше как земята бавно – а после не така бавно – започва да се разпада под коленете му. Кръвта струеше от наранената му ръка, капеше и от петте му пръста.

Надвеси се рисковано над ямата и разтърси ръка, като ръсеше червени капчици в центъра на преливащата се светлина.

Под него крясъците и стенанията преминаха в честоти, които раздираха слуха дори повече, отколкото бе станало при хвърлянето на светената вода. Светлината от дяволската пещ намаля и се закрепил, а обиколката на ямата се стабилизира.

Поръси още от кръвта си в бездната и измъчените викове на прокълнатите позагългнаха, но не много. Той примигна, огледа пулсиращото, повдигащо и местещо се, мистериозно неопределимо дъно на дупката, наведе се още повече...

... и с едно луммм от изгарящо горещ въздух към него се издигна гигантско лице и се изправи сред трептящата светлина – лице като камион, което заемаше по-голямата част от ямата. Беше хилещото се лице на цялото зло. Съставено бе от слуз, желе и гниещи трупове, грававо, напукано, пъпчасало и сипаничаво лице, тъмно и петнисто, надупчено от язви, пълно с личинки, с противна кафява пяна, която се стичаше от назъбените му, ръждясали ноздри. В черните му като нощта очи се гърчеха червеи, но все пак виждаше, защото Джак усещаше ужасната тежест на неприязнения му поглед. Устата му се отвори – противна назъбена цепка, която бе достатъчно голяма, за да погълне цял човек – и от нея протекоха зелени жлъчни лиги. Езикът му бе дълъг и черен, обсипан с остри като игли бодли, които пробиваха и раздираха собствените му устни, докато ги облизваше. Замаян, обезкуражен и прималял от непоносимата смъртна воня, която излизаше от зеещата паст, Джак разтърси ранената си ръка над израстъка и оттам потече река кръв.

– Махай се – нареди той на нещото, като се давеше от гробовния въздух. – Отивай си. Тръгвай. Веднага!

Лицето се отдръпна в заревото на пещта, когато кръвта му падна върху него. След миг вече изчезна в дъното на ямата.

Дочу трогателни ридания. Осъзна, че слуша самия себе си.

Но все още не бе свършило. Множеството гласове отдолу отново се усилиха, а светлината стана по-ярка; пръстта отново започна да се свлича.

Джак беше потен, дишаше тежко и стягаше мускулите си, за да не се изпусне от ужас; искаше да избяга от ямата. Искеше да се понесе в нощта, в бурята и под закрилата на града. Но знаеше, че това не е разрешение. Ако не я спреше сега, ямата щеше да се разрасне толкова, че би го погълнала, където и да отидеше.

Със здравата си дясна ръка задържа, защита и задра раните по

лявата, докато те се отвориха повече, докато кръвта му започна да тече много по-силно. Страхът му служеше за упойка и той вече не усещаше болка. Като католически свещеник, който размахва свещената съдина, за да поръся светена вода или тамян в ритуал за осветяване, той сипа кръвта си в зеещата паст на ада.

Светлината намаля, но още пулсираше и се бореше да оцелее. Джак се молеше тя да угасне, защото ако не успееше сега, имаше само един изход – трябваше изцяло да се жертва, да се спусне в ямата. А ако отидеше там... знаеше, че никога няма да се върне.

Последната енергия на злото изглежда бе изчезнала от струпаната пръст върху стъпалата на олтара. Сметта бе останала неподвижна вече повече от минута. С всяка отминаваща секунда ставаше все по-трудно да се повярва, че всичко това някога е било живо.

Накрая отец Валоцки взе бучка пръст и я стри с ръка.

Пени и Дейви гледаха като омагьосани. Накрая момичето се обърна към Ребека и попита:

– Какво стана?

– Не съм сигурна – отвърна тя. – Но мисля, че татко ти е успял да постигне целта си. Мисля, че Лавел е мъртъв. – Тя погледна през огромната катедрала, като че ли Джак можеше да закричи от вестибюла, и промълви: – Обичам те, Джак.

* * *

Светлината стана оранжева, жълта, синя.

Джак гледаше напрегнато и не смееше да повярва, че вече е свършило.

От земята долетя стържещо-скърцащ звук, като че ли се затваряха огромни порти с ръждясали панти. А от ямата се понесоха слаби викове, които се променяха – от изблик на гняв, омраза и тържество се превърнаха в жалки и отчаяни стонове.

После светлината изгасна напълно.

Стърженето и скърцането престана.

Във въздуха вече нямаше сярна воня.

От ямата не се чуваше нищо.

Вече не беше порта. Сега беше само дупка в земята.

Нощта все още бе пронизващо студена, но бурята изглежда отминаваше.

Джак хвана ранената си ръка и сложи върху нея сняг, за да спре кръвенето, след като вече не му трябваше кръв. Адреналинът му още бе

твърде висок и не усещаше болката.

Вятърът сега бе съвсем слаб, но, за негово учудване, до него долетя глас. Гласът на Ребека. Съвсем сигурно. И каза трите думи, които той така искаше да чуе: „Обичам те, Джек“.

Обърна се съвсем объркан.

Нямаше я никъде и все пак сякаш бе чул гласа ѝ в ухото си.

„Аз също те обичам“, промълви и той. Знаеше, че – където и да е тя – ще го чуе ясно, както и той бе чул нея.

Снегът бе намалял. Вече не валеше на малки и твърди кристали, а бе едър и пухкав, като в началото на бурята. Сега падаше бавно, в широки и коси спирали.

Джек се извърна от ямата и тръгна към къщата, за да извика линейка за Карвър Хамптън.

* * *

Защо да не прегърнем любовта?

Все още не е късно.

Защо е нужно да живеем сред омраза?

Не, вярата ни няма да попречи

да разберем, че ада сътворили сме сами,

създаваме си го, а после пламъците му раздухваме.

Но ние също сме измислили и рая –

и в нас е собственото ни спасение. Необходимо е едно –
въображение.

Книга на преброените тъги

КРАЙ

© 1984 Дийн Кунц
© 1993 Боян Николаев, превод от английски

Dean Koontz
Darkfall, 1984

Сканиране, разпознаване и редакция: maskara, 2008

Издание:

Дийн Кунц. Вуду
Издателска къща „Плеяда“, София, 1993
Превод от английски: Боян Николаев, 1993
Оформление на поредицата и художник на корицата: Петър Станимиров, 1993
Редактор: Леда Милева, 1993
Коректор: Румяна Цонева, 1993
Печат „Полипринт“ – Враца

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/9235>]